

12th March 1955]

III.—VOTING ON DEMANDS FOR GRANTS FOR THE YEAR 1955-56—cont.

DEMAND XV—EDUCATION.

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Mr. Speaker, Sir, on the recommendation of the Governor, I move—

‘ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 10,51,90,300 under Demand XV—Education.’

While doing so, I would like to make a short statement so that it may facilitate discussion on this Demand.

“ The Demand XV—Education—is a composite Demand comprising the expenditure booked under the heads, ‘ 36. Scientific Departments ’, ‘ 37. Education ’ and ‘ 47. Miscellaneous Departments, that is, examinations and preservation and translation of Ancient Manuscripts ’.

“ The Budget estimate under Demand XV, for the year 1955-56, is Rs. 10.19 crores as against Rs. 8.54 crores in 1954-55—the increase is by nearly 20 per cent. The provision for Education thus accounts for 20.56 per cent of the total estimated expenditure for 1955-56 as against 19.4 per cent for the year 1954-55.

“ It will be seen that the Budget provision for primary education has been increased from 4.63 crores to Rs. 5.23 crores, which works out to 51.31 per cent of the total provision for Education as against 50.3 per cent in the current year. For secondary education we have provided for Rs. 1.76 crores or 17.28 per cent of the total provision as against 14.8 per cent in the current year and for university education it is Rs. 82.33 lakhs as against Rs. 77.89 lakhs in the current year which works out to 8.1 per cent of the total provision for Education.

“ As the Budget shows, the major portion of the expenditure is on primary education. Ever since the introduction of the Madras Elementary Education Act, 1920, the policy of the Government has been to encourage local bodies and private agencies for the running of elementary schools. The Government themselves maintain only a few elementary schools as for example, in scheduled areas like Minicoy Islands, etc., where there are no schools maintained by the local bodies or aided agencies.

“ Hon. Members are aware that the Government have constituted a Committee to go into the entire problem of elementary education and as I have already stated in my Budget speech, we are awaiting the recommendations of that Committee for the purpose of taking decisions in respect of enlarging and improving the quality of primary education.

“ As hon. Members may be aware, the policy of the Government now is to expand the spread of basic education as quickly as possible. The Ad Hoc Committee which examined the whole question in 1952 conceded that Universal Basic Education cannot be achieved rapidly and that it will be a sound policy to stabilise and

[Sri C. Subramaniam] [12th March 1955]

consolidate what has already been done in this direction. Accordingly several compact areas are being formed which will be wholly served by basic schools. In each area, one basic training school and 30 basic schools are being built up. At the same time, the Government are taking active steps to convert all non-basic schools into basic training schools. There are now 20 basic compact areas with about 30 basic schools in each area. Deputy Inspectors' Ranges have been reorganized with one basic trained Deputy Inspector for each basic compact area to facilitate more intensive and detailed guidance to basic school.

“ The extent of the spread of basic education could be gauged from the following facts :—

‘ There are in all 938 basic schools during the year as against 905 in the previous year. The number of scholars reading in them during the year was 79,013 boys and 48,063 girls, as against 74,448 boys and 45,262 girls. Two post-basic schools are also now functioning, viz., the Gandhiniketan Basic School at Kallupatti with effect from 1953-54 and the other, the Kasturba Gandhi Kanya Gurukulam, Vedaranyam, with effect from 1954-55. Sanction was accorded for the retraining of 80 graduate teachers at Perianaickenpalayam in two batches of 40 each. Thirty-five graduate teachers have been retrained in the five months' course which began on 1st June, 1954. The second batch was started on 1st November 1954 and 37 graduate teachers are undergoing the retraining.’

“ There were 23 craft equipment stores at the beginning of the year 1954. Three more stores were opened during the year.

“ Forty reading books for basic schools have been prepared by the department up to 31st December 1954 for the use of pupils in grades I to V.

“ To come up now to the measures contemplated for the further progress of basic education, hon. Members would notice that the Government have provided Rs. 29,22,400 in Part II of the Budget for the expansion of basic education in the State. The most important items are the conversion of 1,300 elementary schools into basic schools costing Rs. 14 lakhs and the conversion of 12 Government training schools into basic training schools costing nearly Rs. 11 lakhs. In addition we have made provision for conversion of 150 junior basic schools into senior basic schools at a cost of Rs. 1.24 lakhs, for retraining 6,760 elementary school teachers in basic education at a cost of about Rs. 70,000, for employment of specialist staff for certain Government basic training schools costing Rs. 15,000, for construction of buildings for aided basic school costing Rs. 75,000, and for other schemes also. Wherever possible it is proposed to seek the assistance of the Government of India.

“ Then, Sir, even this question of the expansion of basic education and the content of basic education has been referred to the Elementary Education Committee and, I am sure, they will go

12th March 1955] [Sri C. Subramaniam]

into all these aspects of the question and make recommendations to the Government, when the Legislature also will have an opportunity to discuss them.

“As far as secondary education is concerned, hon. Members may be aware that it is the policy of the Government to encourage private agencies to come forward to put up secondary schools. Local bodies also have been participating in this work and they have been putting up a few schools here and there. In view of financial stringency, local bodies have been permitted to open new high schools only if local contributions are forthcoming. A standard has been fixed with regard to local contributions and only if that standard is fulfilled local bodies will be permitted to open new secondary schools.

9-40
a.m.

“Secondary education was reorganized in 1948 with reference to the place of regional language in secondary education. Regional language was given prominence and was made the medium of education in all high schools except in special schools. Under Part I, the regional language is studied in all its aspects and under Part II a student has the option to study the regional language more intensely or any other language except Hindi. The discrimination shown against Hindi language had been removed during the previous year. Hindi has also been included as one of the languages which students may study under Part II.

“Under the reorganized scheme of secondary education, we had also introduced a craft bias in the secondary schools by introducing bifurcated courses in some of the schools in the State. Meanwhile the Government of India constituted the Secondary Education Commission. I am sure that hon. Members are aware that a very comprehensive report has been submitted to the Government of India by the Secondary Education Commission. This report is under the consideration of this Government also. I have placed a few copies of the report of the Secondary Education Commission in the Library of the Legislature. I hope hon. Members who are interested in the report will go through it, and, I am sure, they will be able to make useful suggestions for the purpose of implementing the recommendations of the Commission. Meanwhile, we found certain difficulties in implementing some of the recommendations of the Secondary Education Commission. Therefore, the Government have appointed a small Committee with Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar who was the Chairman of the Secondary Education Commission as Chairman of this Committee with two or three other Members. This Committee is going into all aspects of secondary education and, it is hoped, will be able to make its recommendations to the Government for the purpose of implementing the various recommendations of the Secondary Education Commission very soon.

“Apart from the general questions on the pattern and duration of the Secondary Education Course, there are several other recommendations of the Secondary Education Commission relating to the expansion of Secondary Education which can be implemented without waiting for the Committee's report, particularly as the

[Sri C. Subramaniam] [12th March 1955]

Government of India are prepared to assist in the implementation of these. It is proposed to avail of such assistance and undertake a big programme of expansion on the following schemes :—

- (1) Increase in bifurcated courses.
- (2) Improvement of teaching in existing schools.
- (3) Improvement of school libraries.
- (4) Introduction of crafts in schools.
- (5) Increase of facilities for training and teachers besides other miscellaneous schemes.

The Government of India have decided to afford financial assistance at the rate of two-thirds of the non-recurring charges and one-fourth of the recurring charges. This Government have decided to accept the offer of the Government of India and propose to participate fully in the programme of expansion involving an expenditure in the Budget year of Rs. 54.5 lakhs non-recurring and recurring. Out of this amount, Rs. 48.7 lakhs will be non-recurring and Rs. 5.79 lakhs will be recurring. We have applied for an advance grant of Rs. 30 lakhs in respect of these from the Government of India and we hope to get that grant.

“ Hon. Members may be aware that we are attaching very great importance to National Cadet Corps training. We are expanding this activity and we propose to increase it still further. The total expenditure connected with these units will be Rs. 12.5 lakhs during the Budget year. The Government of India have come forward to render financial assistance towards 50 per cent of the total expenditure on National Cadet Corps including that on military personnel. With the aid coming from the Government of India, it is proposed to raise two more units of the Senior Division and 100 troops of the Junior Division costing in all about Rs. 4,23,100. It will be seen that we propose to increase the expenditure by 33.8 per cent.

“ As far as University Education is concerned, it has been a field in which mainly private agencies have played a very useful and effective part. Very few colleges are run by the Government. It is the aim of the Government to have at least one college in every district. The only district which does not have a college is the Nilgiris. Therefore, efforts were made to induce some private agency to start a college in the Nilgiris but those efforts failed. A committee which was formed for opening a college in that district made an offer to the Government that they would place a sum of Rs. 3 lakhs at the disposal of the Government provided the Government were prepared to bear the other expenditure in connexion with the opening of the college. That offer has been accepted and the Government have decided to start a Second Grade Arts College during the next academic year. It is proposed to locate the college temporarily in the Stonehouse Hill buildings and all arrangements are made in that connexion. I am sure that in the next academic year there will be a college functioning in the Nilgiris district also; so much so every district will be served by at least one college.

12th March 1955] [Sri C. Subramaniam]

“ As far as Technical Education is concerned, there also we have made rapid progress. Now the Government of India have come forward to give liberal assistance to the new colleges started under the schemes drawn up by the Government of India to improve facilities for Technical Education. Grants have been sanctioned by the Government of India for the following private institutions :—

- (1) Alagappa Chettiar's College of Engineering, Karaikudi.
- (2) P.S.G. and Sons College of Technology, Coimbatore.
- (3) Madras Institute of Technology.
- (4) Annamalai University Engineering College.

“ It may also be mentioned that this Government have issued orders for the opening of Post-Graduate courses in Public Health Engineering in the Government College of Engineering, Guindy, from 1955–56, Laboratories of the King Institute, Guindy, and of the Medical College, Madras. Other subjects in which Post-Graduate courses are to be opened are Dam Construction, Irrigation, Engineering and Hydraulics, Structural Engineering, including Concrete Technology and Electrical Machine Design. Thus the Government are considering schemes for the development of Post-Graduate and Research facilities in Technological institutions with the aid of the Government of India.

“ The Government of India are opening Higher Technological Institutions in various parts of the country. The first such institution has been opened in the eastern part of the country. We are pressing the Government of India to open the second Higher Technological Institution in the South in Madras State. In that connexion, we are also pressing the Government of India to take over the Madras Institute of Technology as a nucleus for that purpose and expand it still further.

“ As far as adult education is concerned, the House may be aware of the change that we have made in the policy in respect of adult education. Formerly adult education schools were run by private agencies, and the Government were giving grants only for this purpose. Persons without any age-limit were being taught in these schools. The Government after reviewing the progress made so far have come to the conclusion that, for the purpose of liquidating adult illiteracy it is necessary to tackle students who have not been able to get into schools and have passed the school-going age. The Government have therefore introduced in the scheme of adult education proposals to tackle students at that stage so that they may become literate within a few years. From that point of view, we have opened adult schools, wherein boys between the ages of 8 and 18 years will be tackled and will be given education. Government aid is restricted to the schools situated in the National Extension Scheme and the Community Project areas because there are officers available in those areas for the supervision of the running of these schools. We have opened many schools in those areas and the reports about their working that the Government have received are very encouraging. When the National Extension Schemes are introduced in the entire State as a result of

[Sri C. Subramaniam] [12th March 1955]

9-50
a.m.

which adult education schools will also be set up throughout the State, we will be preventing adult illiteracy throughout the State apart from trying to liquidate adult illiteracy at a later stage. As far as liquidation of adult illiteracy is concerned, now it is left only to private effort and it will not be possible for the Government to give any assistance in this matter. But still we want to concentrate on giving education and making persons literate between the ages of 8 and 18 and all the resources are being utilized for this purpose.

“As for the education of the handicapped, I am glad to say that our State is in the forefront among the schools for the handicapped children. A school for the mentally defective will soon be opened as soon as trained personnel become available. Hon. Members will be aware that we have sent two teachers to Bombay for getting the necessary training in this behalf.

“In regard to Audio-Visual education also, we are making a fairly satisfactory progress. Every school is to be provided with a projector for exhibiting filmstrips and also other equipments. So far in 1954–55, 25 schools were equipped with 16 m.m. projectors, 73 schools with 35 m.m. filmstrip projectors and 31 schools with radio sets. About 160 teachers were trained in the handling of the projectors in the Central Film Library of the Director's office. We are also expanding the activity on this side to a very great extent.

“Hon. Members may be aware of our Library Movement and now we have almost stabilised the local authorities who deal with the opening of various libraries. I am glad to say that all the districts have a Central Library and they are now spreading to Taluk Centres and villages also. Particularly, Coimbatore and, I think, Chingleput are in the forefront. They are also utilizing mobile units for distributing books. I hope we will be able to make further progress during the Budget year, so that it would be possible to cover the entire State, with libraries located in all places, at least one for each taluk, with the Mobile Unit to serve the villages there.

“With regard to the cultural activities, hon. Members may be aware that the Government are taking a very keen interest in the development of art in the right direction and that is why the Government have stepped in and the Government of India have also started a Sangeet Natak Academy for Art, Drama and Music and I am happy that the Hon. the Chief Justice of our State, Mr. Rajamannar is the Chairman of the Sangeet Natak Academy. We are also starting a Regional Sangeet Natak Academy for which the constitution has been finalised. Members will be nominated, for in the first year the Academy will consist of members nominated by the Government, but later on that will be an elected body. Members will be nominated soon and the Regional Academy will function soon, at least before the end of the financial year or at the beginning of the next financial year.

“These are the various activities which are being conducted by the Education department. Even though we may not be satisfied with the progress we have made, still we are making every

12th March 1955] [Sri C. Subramaniam]

effort. And with the co-operation of this House and with the co-operation of the public and with the recommendations of the various committees and commissions available to us, it should be possible for us to take proper decision in the future, not only to expand education, but also to see that we get the right type of education, that is the all important thing. In that task, I hope the co-operation of this House would be amply available to us."

MR. SPEAKER :—" Motion moved—

' That Government be granted under Demand XV—Education—a sum not exceeding Rs. 10,51,90,300.'

" Dr. Menon will move his cut motion."

DR. K. B. MENON :—" Mr. Speaker, Sir . . ."

SRI K. VINAYAKAM :—" Before we initiate the discussion, I want a small information from the Hon. Minister for Education, Sir. The information sought for is: When do the Government expect the report from the committee appointed for reformation of elementary education? "

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" Sir, the committee is visiting the various districts and I am informed by the Chairman that the members would be completing these visits by April next and they will sit down in May and write their report. I hope it will be possible to expect the report by June next."

* DR. K. B. MENON :—" Mr. Speaker, Sir, I move the cut motion, namely :—

' *That the allotment of Rs. 10,51,90,300 under Demand XV—Education be reduced by Rs. 100.*' "

MR. SPEAKER :—" Cut motion moved—

' That the allotment of Rs. 10,51,90,300 under Demand XV—Education be reduced by Rs. 100.'

" I allot four hours for this Demand. The Hon. Minister will begin his reply at about one o'clock."

* DR. K. B. MENON :—" Sir, I move this cut motion to discuss the policy of the Government. The Hon. Minister for Education has made a very informative statement and I am certainly glad to note the increasing stress that he is placing on primary education. I know that the committee is studying the problem and according to him, would be submitting their report by June. I wish that the House had an opportunity of placing its opinion before the committee. Criticizing the report after it has been submitted is a post-mortem examination which does very little good. Very often matters of prestige come in the way and the Government do not accept views and criticisms that are constructive that are offered from the Opposition. From that point of view, I feel that this House should have an opportunity to make suggestions to the

[Dr. K. B. Menon] [12th March 1955]

committee before they submit their report. I do not know whether that is now possible, and it is partly because of that that I wanted to move the cut motion and thus create an opportunity to place our views and suggestions before the Government and the committee.

“ The whole question of education in the State as the Hon. Minister himself says, is in the crucible. I certainly prefer this condition of mobility to one of static satisfaction. The Madras State would have full and complete information on the various aspects of education by the time the Primary Education Committee submits its report. Dr. Radhakrishnan Committee has submitted its report on the University Education. Dr. Lakshmanaswami Mudaliar Committee has submitted its report on Secondary Education and this Committee will be submitting its report on Primary Education. The University Commission's report is a store-house of information and makes very useful suggestions of a far-reaching character. But unfortunately, the recommendations of this Commission have not even received any consideration, let alone implementation. As long as our Universities are the strongholds of conservatism, shall I say, reactionarism, the practical changes suggested by the Commission will never find implementation. I am afraid that even academic freedom is not enjoyed by professors in colleges and in the class rooms. But that is not the subject of discussion here and I shall therefore not enter into that field.

“ The recommendation of the Secondary Education Committee is a very comprehensive one and makes certain commendable suggestions. It discusses thoroughly the post-primary and the pre-University education and makes its recommendation that Secondary Education should be taken away from the University and be vested in the hands of the State. That I feel is a step in the right direction. We have been neglecting education since we gained our independence and we have allowed education to a very large extent, to drift with the result that we find our system archaic and out of tune. The main defect of our education is excessive uniformity. Uniformity is perhaps understandable and to some extent necessary in the primary stage, but I feel that differentiation of function is necessary in the post-primary period, for, post-primary education should make the child fit to take the responsibilities of life. That has been completely ignored by our present-day system. After all, the education that is imparted in our schools is of a very academic nature. Attempts are of course being made to correct the situation through the introduction of polytechnic and craft education and also domestic science. But I do not believe that it is enough. The present system of education is defective because of the fact that it was imposed on us by the Britishers who did not take into account the needs of the people. They copied the old British and European system of education which catered not to the masses but to the classes. As we have now gained our independence, we should have an educational system that is suited to our democracy and for this purpose stress must be laid on mass education. I do accept the fact that education should not be conditioned by the prospects of employment. At the same time I do feel that

12th March 1955] [Dr. K. B. Menon]

it should not be completely divorced from the needs of the community as such. This is to some extent met by the recommendations of the Secondary Education Commission and I hope the Government will implement those recommendations.

“ Sir, another major defect in the present educational system is inequality of opportunity. To-day, it is only the rich man who is able to get education in our society. The education that a child can get is limited by the size of the pocket of the parent. Unfortunately, there is no evidence to prove that there is some relation between the capacity of the child and the capacity of the pocket of the parent. There is none. Sir, eminent persons like Alfred Marshall, the famous economist and Prof. Laski have estimated that England loses about 25 per cent of the genius because of inequality of opportunity through inequality of income. If that is the case in a country like England, what is the position in a country like India where more than 80 per cent of the people live on the sub-marginal level? It is in this connection I wish to congratulate the Hon. the Minister for Education on his exempting the students of poor parents from payment of school fees up to the middle school stage. It is a limited concession and it is not enough. I hope that very soon, even before the next budget, the Hon. Education Minister will find it possible to extend this concession to all girls. Before the next budget, I trust he will be able to make it completely free for all. This may mean a certain amount of strain on the income of the State. But that is a strain which the people will be willing to bear as the matter relates to Education.

“ I now wish to say a few words on another important point, viz., compulsory education. Compulsory education was once adopted, but given up. It was a failure partly because of the insufficient number of institutions to cater to the needs of the people, partly because of the poverty of the people, partly because of the apathy of the parents and also partly because of the difficulties in enforcing the law. I am of the opinion that poverty should not be an excuse to exempt the parents from sending their children to the school. I feel that the responsibility of the State to the child in giving education is far greater than to the parent in finding employment. I wish that the committee will recommend compulsory education at least after the age of 11, the time by which the children get out of the primary school.

“ Another question that I would like to raise in this connection is about control of education. Who should control education? This raises a big issue of the State system of public control and the voluntary system of aided schools. I do not wish to enter into the merits and demerits of the two systems. But I do wish to point out that the State has a responsibility in the matter and that responsibility cannot be adequately discharged unless and until the State took sole responsibility of education. If we go into the history of education and its progress in the European countries, we will find that education in those countries was to a large extent under the control of the Churches. It was only

[Dr. K. B. Menon]

[12th March 1955]

after the dawn of political independence, the concept of nationalism and the realization that the welfare and security of a State depended to a large extent on education, that the States in those countries began to have control of education. Now, the same situation has come in India also. We are now a free people and we must have an educational system suited to our democracy. I submit that we must have mass education. This cannot be rendered by private institutions. Mass education, if it is to be satisfactory, has to be financed through taxation. If it is to be financed through taxation, there must be public control. So, the State must take responsibility in the matter. If we analyse the expenditure incurred by the State—I am speaking subject to correction—we will find from the figures that about 93 to 94 per cent of the expenditure on education is met by the Government. Amounts contributed by the Government to local boards is 27.6 per cent and to aided schools is 67.5 per cent. The amount shared by the aided schools and the local boards is very small. It will work to 94 per cent or so in all. When the Government are already incurring 93 to 94 per cent of the expenditure on education, just because the other 6 or 7 per cent of the expenditure is by other agencies, the Government cannot and need not leave the responsibility to private institutions. Education can be much more efficiently imparted, the problems of the teachers can be more easily solved and various other problems connected with education can be also more easily tackled if the State undertook the responsibility itself. By this, I do not mean to suggest that the State should monopolize the whole field of education. I know wherever the State interferes, there is the other problem of clash with individual liberty and the problem of standardization and all that. These can be avoided by a process of decentralization of education and by encouraging model private institutions. Even if it is the policy of the Government to encourage private institutions, I am not against the Government encouraging them under very serious limitations. Because, as it is, there is no denying the fact that education is to-day completely commercialized by private agencies. I am afraid that not only in primary schools but in high schools also, there is a great deal of commercialization of education. This should never be allowed. It will mean taking away what the Government would otherwise get by way of reduction in expenses that the Government are now incurring. I am strongly of the opinion that the Government should take up the responsibility of education in this State.

10-10
a.m.

“ Next, Sir, I would like to say a few words on adult education. I welcome the policy that is now adopted by the Government in the matter of adult education. I do not know whether it was last year or the year before last that the Government spent more than four lakhs of rupees on this adult education and trained 9,725 men and 452 women, the cost working out on an average to 42 rupees per head. The money that we spend on this must bring in proper returns. If we go on at this rate, I am quite sure that we

12th March 1955] [Dr. K. B. Menon]

will not be able to fulfil the demands that are made on the State by the Constitution. I have a submission to make in this connection to the Government. There are in this State about ten training colleges and 145 training schools. The training colleges turn out 598 men and 250 women and the 145 training schools turn out 10,844 men and 7,773 women. I feel that the responsibility of adult education should be given to the training colleges and training schools. The 17,000 trainees turned out by these institutions should be used for imparting education to the adults. A range of about five square miles may be allotted to each school and the trainees may be asked to make a statistical study of the area under their control. After they have made a statistical study of the place and made out a plan for teaching the adults of the place, adult education of the area may be made the responsibility of such training colleges and schools. If on an average a trainee coming out of a college or school trains some five to ten adults, then the number of persons receiving education may be ten times more than what the Government can hope to turn out with their schemes, spending four lakhs of rupees. I also submit that the approach of the Government to the problem of adult education is not quite satisfactory. I believe that the approach to education of the adult should be different from the approach to education of the child. To try to teach an adult of forty or fifty years in the same way as a child of four or five years, is absurd. The Government should see to it that an entirely new approach should be made in the teaching of the adult. Adult education centres should be more recreation centres with reading rooms and indoor games and in between such activities, some kind of education should be given to the adults. If we try to teach them in the manner we teach children of five or six years, then it will not yield results. Perhaps this is one of the reasons why the present scheme does not yield results.

“ Sir, before I conclude I would like to say a word or two on some of the crying needs of the teachers in some parts of the State. One difficulty felt by the teachers in Malabar is in the matter of payment of salary by money order. I have been receiving letters and a number of questions also have been put on this question. No staff has been appointed for writing up money order coupons and in consequence there is much delay in the payment of salary to teachers. They are much inconvenienced and the Government should remember that they are very small-paid persons and that they should not be put to such serious inconveniences resulting in the delayed payment of salary. I would like to make a suggestion in this connection. I feel payment of salary can be effected through savings banks in Post Offices. I wish to place this suggestion formally before the department and the Minister for Education that accounts may be opened in the name of each teacher in the Post Offices concerned, which would save the inconvenience caused to the teachers by delay and also the cost of money order. It will also encourage the habit of thrift in teachers. I hope that the Hon. Minister will have the suggestion examined and see whether it is workable.

[Dr. K. B. Menon]

[12th March 1955]

“ Then, Sir, in the South Kanara district, persons who hail from Malayalam-speaking areas are not receiving proper representation in training schools. Last year, it appears, that twenty seats were reserved. But this year, it was only seven. I hope that the Government will look into this and see that adequate representation is given to such people in training schools in South Kanara.

“ I would like to invite the attention of the Government to the case of three teachers in Tirukalipur who were disqualified from holding the post of teacher for the reason that they stood for elections. They resigned their seats after they were elected and rejoined their posts. Though they rejoined duty over a year ago, still they have not been paid their salary up to this day. I was told that there was another case elsewhere in the State and that the decision in that case was awaited. Here again, I would like to submit that these people are very poor paid and that if they have to wait for a year or even for a few months for their pay, it would be very difficult for them to carry on and they are bound to be a burden on others. I hope that the Government will look into the question more sympathetically since, I understand, they stood for election not knowing the implications of the situation. I am told that they were even encouraged to stand for election by the Deputy Inspectors of Schools. So, it was not a wilful violation of the rules on their part. As soon as they were told about the rules, they gave up their seats and rejoined their original posts. I hope that the Government would sympathetically consider their case and give them some kind of relief.”

MR. SPEAKER:—“ The Hon. the Minister is not keeping good health. So, he will reply to the debate on Monday after the question hour. As the order of business has already been settled, I hope the House will now accept this change.”

SRI M. KALYANASUNDARAM :—“ Yes. Sir.”

10-20
a.m.

* SRI M. CHINNATHAMBI THEVAR :—“ I support the Demand moved by the Hon. Minister for Education. I am all praise for the Hon. Education Minister for the bold step he took in granting full-fee concessions to poor students reading in the lower forms. This is a thing long overdue, in view of the fact that our Government has adopted the welfare ideal in the State administration. The concession however small it may appear to be will go a long way in affording relief to the poor and middle class families. The concession is limited to a few standards (up to the VIII standard) for the present. But I am sure in the long run, Government will extend this concession to the entire secondary school course.

“ Another welcoming feature is the sincere effort on the part of Government to open schools in all villages where the population is 500. Already Government have started 2,500 schools this year and they have proposed to start 1,500 more schools in the budget year. At this rate I am sure illiteracy in our Province will

12th March 1955] [Sri M. Chinnathambi Thevar]

disappear in a short time, at least among the young. In this connection I wish to say that the policy of the Government in opening single-teacher schools has not got the support either of the public or of the experienced educationists. We all know that single-teacher schools have not worked properly and I am sure the money spent in this connection will be a waste. Hitherto our Government have been disapproving the policy of running single-teacher schools. I do not know the reason for the sudden change of policy. It is perhaps due to the pressure of the Government of India. I do hope that due representations will be made to the Central Government to drop the running of single-teacher schools.

“ It is a matter of common knowledge that the standard and quality of many of the elementary school teachers is very low. Many of the elementary school teachers have chosen this profession because they were not able to get any other living. Their knowledge of things is very limited. They are very antiquated and they refuse to move with the times. It is because of this deplorable condition of the elementary school teachers that in spite of our Government spending crores of rupees on elementary education, we have not made any appreciable progress. Therefore a complete overhauling is necessary. Qualified people should be appointed. The minimum qualification for a teacher should be the secondary grade. Graduates should also be encouraged to take to teaching profession. When you want better qualified people, it goes without saying that you should also give them proper salaries. He should be paid a decent salary. In this way alone, we could induce better qualified people to take to teaching profession. Otherwise it is not possible to extract sincere work from them. So far as present conditions are concerned, the pay of the teachers is very meagre indeed. For a secondary-grade teacher, the minimum pay should be Rs. 75 per mensem and for a graduate, who is prepared to come to the teaching profession, the minimum pay should be Rs. 100 per mensem. The existing scales of pay to teachers are not adequate. The teachers have been clamouring for a long period for an increase in their pay. During budget times the teachers in our Province are expecting some announcement from the Finance Minister with regard to increase in their salaries. But our Education Minister is very hard-hearted in that respect. I think it is high time that we give some relief to the teachers. We know there is a feeling of discontent prevalent amongst the teachers. It is spreading to all their ranks. The teachers are a dynamic source in the villages and it is possible that these teachers will spread the kind of dissatisfaction they have at present, among those with whom they come in contact. Therefore it is high time that Government should give some sort of relief to the teachers.

“ As far as basic education is concerned it is said that basic education should be the goal and aim of our elementary education. Whatever may happen in the future, the basic education that is imparted at present is far from satisfactory. I have visited many of the basic schools in the villages. The teachers there have very

[Sri M. Chinnathambi Thevar] [12th March 1955]

scanty knowledge of craft education. Their training period is short. They do not know what to do in the schools. With these type of teachers, it is not worth imparting basic education in our schools. Our Hon. Minister for Education in his statement has given very many suggestions as to how basic education should be taught and as to how it could be improved. If basic education should be useful to our boys and girls, the first thing to be done is that it should be well planned, better equipped and properly managed by qualified teachers.

“ I want to say a few words with regard to the schools under the management of local bodies. Owing to the dual control and want of efficient supervision, the district board schools are not functioning properly. It may be said that the district board schools are being inspected by educational authorities. But it is a fact, Sir, that the inspecting authorities have got a special regard only for aided schools and not for district board schools. Therefore it is high time Government should make up their mind either to trust district board presidents or hand over the schools to the Education Department. The district boards have been fighting for the appointment of supervisors for managing their schools. But even though Government are prepared to appoint supervisors for municipalities consisting of 50 schools, they are not prepared to give permission for appointing supervisors to manage the schools, under the district board, which number about 500 to 1,000. Therefore I request the Government to consider this question and give permission for the district boards to appoint supervisors.

“ As far as elementary education is concerned, it is a fact that elementary education is working on a deficit in all district boards. No adequate fund is provided by Government. The grant given by Government was fixed some 20 years ago. Now many new schools have sprung up. There are double the number of schools and it is necessary for the Government to make additional grants for the successful working of the schools under the district boards.

“ With these words, I thank you, Mr. Speaker, for having given me this opportunity to speak.”

(Deputy Speaker in the Chair).

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, we are discussing this Demand on Education at a time when the existence of the Education Department had been there for the last 100 years. Sir, other departments like Co-operation, Railways, Post and Telegraphs have celebrated their centenary celebrations but I am sorry to note that our Education Department has forgotten that it is since 100 years that we are having this department and of course in spite of the fact that we have attained political freedom since 1947, that we have got the republican status since 1950 and in spite of the fact that the Hon. Minister for Finance and all the political leaders as well as the citizens are very eager to make revolutionary changes in education, we have not

12th March 1955] [Sri T. C. Narayanan Nambiar]

been successful so far. To-day it is said by the Government and by the Prime Minister of our country that we are having a plan in regard to everything and that everything is going on according to that plan. I thought that at least this year, in 1955, there would be a definite plan evolved for the education of children between the ages of 3 and 6, 7 and 14, 15 and 17 and 18 and 20 or so and placed before the country. I thought there would be a plan evolved for Nursery education, elementary education, secondary education and University education. But no plan has yet been evolved. 10-30 a.m.

“ The problem of education has been neglected for the past many years. During the time of foreign rule, the foreigners did not want our country to be mechanised and industrialized. They wanted our country to be a backward agricultural one producing raw materials for the industrial concerns that they were running in their own land. But now conditions have changed. The old, reactionary, feudal, unscientific system of education would not fit in in the present-day conditions. We want to scrap it. It is for that purpose that many committees and commissions have been appointed. When evolving a new system of education, we have also to take the time factor into consideration. We have to make amends and make up for lost time. We have neglected the question of education for years together. It is in this context that we have to review the actual position prevalent in the State. I am sorry to state that we have no correct statistics in our hands. The Administration Report in respect of Education for last year is not yet ready. Only the Report for the year 1950-51 is available to us. I do not know whether the Report for the year 1951-52 even is being circulated. Of course, we have some statistics given in the Report of the Committee on Elementary Education in Madras State and in the article written by the Director of Public Instruction and published in the Annual Number (1955) of the ‘ Madras Information ’. But even there, the figures given are contradictory. On the basis of those statistics, it is very difficult to have a correct estimate of the conditions prevalent here.

“ According to the statistics given in the Report for the year 1950-51, we have got 8,552,400 children between the ages of 6 and 12. That constitutes 15 per cent of the population. Now, Article 45 of the Constitution demands—it is mandatory—that we should bring all the children between the ages of 6 and 14 under instruction. Assuming that such children will form 20 per cent of the population, we will have more than a crore of children to be brought under instruction. In our State, 49.5 per cent of the boys and 29 per cent of the girls have been brought under instruction. So, the majority of our children of school-going age are in the streets. We are spending about 20 per cent of our revenues on education and 50 per cent of that on primary education alone. In spite of this, we have yet to bring the majority of the children of school-going age under instruction. Therefore, our task to-day is stupendous. We have to spend a lot of money. We cannot grudge it. It is a

[Sri T. C. Narayanan Nambiar] [12th March 1955]

question which concerns the future of the country as a whole. Therefore, it is only an investment worth making. Mere statistics showing that the expenditure on education has increased will not solve the problem.

“ In the Official Report itself, much is stated about the wastage and stagnation prevalent in the elementary schools. Why should there be such wastage and stagnation? We have no statistics in that respect. The Parulekar Committee Report says that even on an all-India basis there is no report and that there are statistics available only with regard to Bombay. It is only because of that that I say that there should be some section attached to the office of the Director of Public Instruction to prepare correct statistics. Without statistics we cannot evolve proper programmes or plans. The buildings in which the schools are housed are quite inadequate in respect of space and in many places are in a dangerous condition. One would have read in the papers that many school buildings in Malabar have collapsed and the lives of children affected.

“ Then, there is much talk about basic education. While answering a question in this session itself, the Hon. the Minister for Finance has stated that the accepted policy of the Government is the introduction of basic education. The Central Government have also affirmed it to be their policy. In the Avadi Session of the Congress a Resolution has been passed to that effect. In the questionnaire circulated to us that question is also included. I hope the vast majority of educationists and people interested in education will give their opinion on it and then we will discuss the Report of the Committee in detail. But I honestly feel that basic education as it is in vogue is not good. Of course, the system of basic education was founded by Mahatma Gandhi. In a conference held in 1937, he wanted that a system of craft-centred education should be introduced. It was a period when we were struggling for the attainment of independence. It was considered then that the music of the spinning wheel would drive the foreigners away and that when we worked the spinning wheel, the Lanchashire would whirl. But as an experienced teacher in the field of elementary education, I can say that we cannot teach all subjects with the help of one craft. Not that we are against the system of craft training or the system of learning by doing. But considering the fundamental aspects of the system of basic education, the experience we have, the very slow pace of our progress and the enormous expenditure involved, we cannot afford to have that system. While trying to evolve an educational system, we have to see for what sort of society we are preparing the children. Having that in view, I hope our object is to industrialize the country.

10-40
p.m.

“ Sir, if we are true to our professions and if we want to see that our country is industrialized and if we want to see that all the wrongs done to our great Nation by the foreigners are undone, we should see that an industrial bias is given to the present system of education. To concentrate it to a particular craft is a very dangerous proposition. Moreover, it is stated that self-sufficiency

12th March 1955] [Sri T. C. Narayanan Nambiar]

can be achieved in Basic Education and I do not share that view and I am opposed to it. We cannot allow our little children to become labourers and most of our educational institutions turned into factories. Therefore, I oppose the policy of the Government in respect of this matter. This is what the resolution of the Wardha National Education Conference of 1937 on Basic Education says—

‘The basic education envisages a process of education which should centre around some form of manual and productive work and that all the other abilities to be developed or training to be given should, as far as possible, be integrally related to the central craft chosen with due regard to the environment of the child. The basic system is also expected to gradually cover the remuneration of the teachers.’

It is on the basis of this resolution that we are evolving and implementing the basic education scheme. After the Avadi session of the Indian National Congress and after our Parliament has passed a resolution that industrialization of the country is the main and dominating problem now, we should not continue the present outmoded and old system of education suitable only to a backward agricultural country. The present system of education will not help to achieve that objective. As I have already made it clear, we are not against the imparting of education through craft or other forms but we are against the book-worm education as such.

“Now the Committee which has been constituted to go into the system of elementary education has issued a questionnaire to which we have given our opinions. I will not dilate too much upon it. But I wish to refer to one matter. To-day elementary education is being imparted by various agencies. Out of the total expenditure spent on elementary education, 67.6 per cent is being met by the Government and only 25.4 per cent by local bodies and only 7 per cent by private agencies. This shows that a major portion of the expenditure is being met from the State funds. Even the 7 per cent of the expenditure is not actually incurred by most of the private managements. For the purpose of adjustment, they may show it on record but it may not be a fact. Whatever role the private agencies might have played in the early part of the 20th century, now they cannot cope up with the situation as we have to impart education within a short stipulated period to lakhs and lakhs of children in our State. How can we entrust this task to these private agencies? The Government should take over the school managed by them. At the same time, the status and service conditions of elementary school teachers should be improved and their pay should also be raised. Unless the demands of the teachers are conceded and unless an army of contented teachers are created, the schemes of elementary education cannot be a success. We see disparity in the scales of pay of teachers employed in private and public managements. Though they have the same qualification, do the same work and work for the same number of hours, there is disparity in their pay. There is no reason why this disparity should continue to exist. Pending a final decision on this matter, the Government should sanction the scale of pay recommended by the Central Pay Commission here and now.

[Sri T. C. Narayanan Nambiar] [12th March 1955]

“ Now I come to another matter, viz., the recognition of teachers' associations. Now they do not need to be recognized. According to the Government Order No. 416, their associations had to be recognized. But after the Constitution came into force no such restriction is possible. At the same time restrictions are imposed on the contribution made by teachers to their associations. According to the Government Order No. 418, the teachers are asked to contribute, say eight annas to their associations. But they are not allowed to spend it even for educational purposes. The ex-officio President, i.e., the Deputy Inspector, prevents them. I do not know under what basis this is done. This is not a democratic procedure and I hope the Education Department and the Government will see that such things are not done in future. I hope prompt steps will be taken to reorganize these associations on a democratic basis so as to make them useful educational forums.

“ To-day some of the private managements are using their institutions for imparting religious instruction and also to preach against certain political ideologies. Now I have got a printed leaflet published by the Headmaster and Correspondent of a certain Christian educational institution, and I will hand it over to the Hon. Minister for Education after I finish my speech. It was published by Rev. Joseph Menezes, St. Joseph's School, Catholic Mission, Chingleput, South India. He says in the printed pledge, meant for the pupils and parents :—

‘ Please deliver me from ignorance, from starvation, from darkness of paganism, from the prison of sin, from the clutches of Communism. ’

I do not know what this Rev. Father means by saying, ‘ deliver the children of the educational institutions from the clutches of Communism ’. I need not give any further explanation or expatiate on it any further as I hope the House will know what this means and who are behind it. The interested parties I believe are not political parties here, but they are foreign imperialist powers who are behind it. I hope the Government will look into all these things and see that private managements do not indulge in such activities.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ But anti-communism cannot be sought to be introduced under the cover of religious instruction or religious activity. Anything anti-communism is bound to be a secular thing.”

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—“ Neither the preaching of communism nor anti-communism should be allowed in educational institutions. They should not be the arena for political activities. We have to see that our children are properly trained and educated . . . ”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ If the Party to which the hon. Member belongs sticks to that principle in all sincerity, I am sure, it will be possible to achieve that objective.”

12th March 1955]

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—“ As far as my Party is concerned, we are strictly adhering to it. We do not want to use these educational institutions for Party or for political purposes.

“ In this connection, I wish to refer to one matter. Of course, as promised and assured by the Hon. Minister for Education and the ex-Chief Minister Sri C. Rajagopalachari, the certificates of teachers who had been alleged to have indulged in Communist activities have been restored. But when these certificates were restored, there was no reservation or discrimination meant. They were restored even to the teachers who are no more in this world. I mean the teachers who were killed in the Salem Central Jail in 1948. But on the other hand even now the cancellation of the certificate of teachers is going on in this State for the same grounds for which the certificates were cancelled and subsequently restored? Does it mean any reversal of policy? I hope it does not. Even in this month of March, the certificate of a teacher has been cancelled and it has been given retrospective effect. I do not know why the Government should take up such an attitude. As long as teachers do their job in schools, we should not be vindictive towards them.

“ With regard to Secondary Education, the report of the Secondary Education Commission is now before us and, as far as we are concerned, we have no doubt that the recommendations of the Commission if implemented with such amendments to adopt the same to our State will go a long way in doing good to the country in the matter of giving education to children. We accept the suggestion of the Secondary Education Commission that the Intermediate stage should be abolished which is akin to ‘*Ajagalastanyam*’, namely, their wattles. It means two nipple-like things hanging from the neck of the goat. Therefore, the proposal of the Secondary Education Commission to abolish the Intermediate stage is good. But their proposal to increase the period of secondary education by one year is a very dangerous one. Such a proposal, if implemented, will do great harm. Moreover addition of an year to the pre-University stage, so as to make a 11 years’ course before entering University is not necessary here in our State since unlike other States we are having even now a 11 years’ course.

10-50
a.m.

“ I welcome the statement made by the Hon. the Minister for Finance that the medium of instruction should be in regional languages in the Universities. In this connexion, I wish to submit, that there are reactionary elements in the University who may object to this policy and, therefore, the Government will have to take a very strong stand on this question. I do not see any reason why our regional language should not be introduced as the medium of instruction in colleges. I am sure, the people of our State will support the stand taken by the Government in this matter of making the regional languages as the medium of instruction in Universities. But there are difficulties also as ours is a multi-linguistic State. The problem of Malayalees and Kannadigas

[Sri T. C. Narayanan Nambiar] [12th March 1955]

can be and should be solved. But that cannot be a fetter for accepting this principle. In certain Universities in Northern India, Hindi was made the language of medium of instruction. After three or four years, they retraced the step taken by them and reverted to having English as the medium of instruction in the colleges. This was done due to the fact that there was no technical terminology in the regional languages. Before we introduce the regional language as the medium of instruction in colleges, efforts must be made to find suitable words for scientific terms in our regional languages. For that, the Government must seek the aid of good writers in our languages. The co-operation and help of progressive writers and national language academies have to be got. Even now steps have to be taken towards this. Once the Government adopt the regional languages in the courts as State language, there will be a great impetus to adopt regional language as medium of instruction.

“ The policy of Government to exempt all poor children from the payment of school fees up to the middle school stage is a very good one. We have welcomed it. We hope it will be extended to secondary schools also in future. In this connexion, I wish to submit that private institutions charge very high tuition fees from children and I must say they are almost ‘ minting money ’ in the matter of extraction of high tuition fees from children. This should be stopped and pre-war scale should be brought into vogue. Besides, in many of the schools, there are no hostel facilities at all. In certain hostels, the authorities are collecting hostel fees in a Shylock’s manner. Government must look into this matter also and see that tuition fees as well as exorbitant hostel charges charged by these private institutions are reduced. More hostel facilities must be given to the students.

“ With regard to holding of examinations, I welcome the recommendations of the Secondary Education Commission made in this regard. As I have got no time now to speak on those proposals in detail, I do not wish to refer to them except to say that the argument that if examinations are abolished the educational standard of the children will come down is a very flimsy one. As a matter of fact, the children are much worried over the holding of examinations. Actually the examiners are examining pupils not on what they know but on what they do not know. These examinations are mistake traps and should be abolished. For passing pupils from one standard to another standard, the record sheets and progress reports of the pupils should be taken into account. Internal tests are quite enough. Again, Sir, the system of holding selection examinations also should be put to an end to forthwith. It is a matter for shame, Sir, that students should be detained from attending public examinations for failure in the selection examinations. I hope the Government will take this suggestion also into consideration.

“ Again, Sir, in very many Universities in the North, people are allowed to appear privately for Intermediate and B.A. Degree

12th March 1955] [Sri T. C. Narayanan Nambiar]

examinations. Our Madras University alone is the only University which is not prepared to give similar facilities. I understand, Sir, that teachers alone are allowed to appear privately for these examinations and that too they can appear for a new degree only after three years of passing one. Why should there be this restriction? "

SRI A. RAMASWAMI TEVAR :—" May I know whether any time-limit has been fixed for making speeches, Sir? "

DEPUTY SPEAKER :—" Yes, it has been fixed."

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—" Only one minute more. I was saying that in certain Universities in North India people were allowed to appear privately for Intermediate and B.A. Degree examinations. Our Madras University is not permitting this system. Recently this question came up before the Senate of the University. But it was stoutly opposed by the University authorities and the proposal did not fructify. The grip over University for the reactionaries is so hard and fast that Government and people have to break it. Particularly at a time when we want more engineers, more doctors, etc., I do not see any reason why people should not be allowed to appear privately for University examinations? Many nurses working in hospitals may very well like to appear for University examinations and qualify themselves as doctors. Therefore, facilities should be provided for appearing privately for University examination. Provision also can be made for employees to have their professional qualification up graded and improved by evening classes. The new order regarding adult education is not at all commendable. Facilities should be accorded for adults, not in N.E.S. and community areas alone—to get education. The existing institutions will have to be closed for Governmental refusal to give aid which will be a national waste since investment has already been made."

DEPUTY SPEAKER :—" The hon. Member has taken more than five minutes over the time-limit allotted. Hon. Member Sri Ramakrishna Ayyar will now speak."

* SRI N. RAMAKRISHNA AYYAR :—" Mr. Deputy Speaker, I first of all thank the Hon. the Education Minister for the informative prelude he has given to the debate. I wish such preludes are given in the case of other Demands also. Personally, I gathered in this 30 minutes prelude information which I could not cull out from all the fat books given to us by way of Budget literature. I really welcome the information given about basic education and also adult education. In this connexion, I commend to the hon. Members of this House an article written by the Director of Public Instruction in the Republic issue of the Madras Information. Hon. Member Sri T. C. Narayanan Nambiar has also referred to it. This also is a very informative article and gives us a clear picture of the Government's educational policy."

" In the matter of elementary education, the Constitution has given us a directive that before 1960 all boys of the school-going age, that is up to 14 years of age, should be put to school and be

[Sri N. Ramakrishna Ayyar] [12th March 1955]

given free education. I think, hon. Member Mr. Nambiar is a little bit wrong with regard to statistics relating to school-going children. By 1950, about 50 per cent of the children were attending schools. During these four years, we have had another four lakhs of pupils admitted in the schools in addition. This is really an encouraging progress though the speed or acceleration may not be sufficient to reach the target by 1960 when we expect all the children of school-going age to come to school. Let us be neither too fast nor too slow. Let us be steady. We have under the Government of India grant opened 2,800 new elementary schools and we are going to have another 1,500 schools during the next two years opened, in addition to the strengthening of the already existing schools by another 1,000 teachers. I would like to make a suggestion in this connexion that instead of opening new single-teacher schools, the strength of the newly started schools may be increased by one or two teachers if the people of the localities in which those schools are situated evince interest in this matter and extend their co-operation. Also I would like that the existing schools be strengthened in respect of staff; so much so, all these elementary schools will be upgraded into higher elementary schools. If we want to put all children below 14 years of age into school, necessarily we should have higher elementary schools with-in easy accessibility of the rural children. Our aim should be—whether we call it Higher Elementary or Senior Basic School—that we should by degrees convert all primary schools into Senior Basic or Higher Elementary schools within the next five years, that is the next Five-Year Plan period. Of course, there are great many handicaps that stand in the way and prevent our reaching the target. There is the chronic poverty and the fictitious economic value by which the parent thinks that he can add something from child labour to his family income; there is the unattractiveness of the school life; there is want of individual attention; there is not the intimate association between the school and its management and there is always the burning problem that the teacher himself lives in a sub-economic level. All these things have to be taken into consideration.

“ Already in the Welfare schools, they are supplying midday meal to children. I would suggest as a first step that in all schools in the National Extension Area and the Community Project Area, mid-day meal may be supplied to poor children this year. I do not think it will cost the State Coffers more than Rs. 30 or Rs. 40 lakhs; but that will be an experiment worth trying; we could then see if all the children come to school.

“ The school-house is by itself not at all attractive. It is as bad as the hut in which the poor child lives, if I may put it so. For the child it is merely changing from the blue hovel to the brown hovel. The very atmosphere of the school should be exhilarating and should be inviting to the child. We are spending about Rs. 1.25 lakhs by way of grants for equipment, for buildings, etc., to elementary schools. I wish that the present school-houses

12th March 1955] [Sri N. Ramakrishna Ayyar]

are put in good repair and their surroundings are neatly kept and as Rajaji once said, that every school should be a sort of a Brindaban.

“ Then, Sir, there is the teachers’ lot. When we are spending in terms of crores, I do not see why we cannot spend some crores on these poor teachers. With the limited data with me, I could calculate that if we give Rs. 5 increment to all the teachers, we will be spending about Rs. 2 or Rs. 2½ crores more. That is all. That will be a great fillip, a great incentive to the teachers.

“ Just as we want that all elementary schools should be made into Senior Basic Schools, we should see that the category of these Higher Grade trained teachers is slowly wiped out of the education picture. From the next year onwards, the Higher Grade training centres should be abolished and the present Higher Grade trained teachers should be given a sort of upgrading refresher course by which they will come up to the standard of Secondary Grade or Senior Basic teachers. They may draw the salaries of the Secondary Grade and Senior Basic scales.

“ Then there is want of intimate connexion between the management and the school. Personally, I am not very much enamoured of Government taking over all the elementary schools; nor should the majority of the schools be left to District Boards. The management of District Board is very formal, is official and is very very distant. Unless there is supervision and a feeling of ownership in the management of the schools by the village public, there won’t be that healthy atmosphere in which children can be brought up well and that is what we really need for elementary education.

“ One word about these examinations. Fortunately, the hon. Member, Sri Nambiar, made me think of it. He wanted the selection examinations to be completely given up. Personally, I think all examinations should be given up. Our aim is to foster the development of the complete individuality of the child. Now what do we do by examinations in schools? The child is inclined to think and find out, but it is fed up with dead matter by way of information; the child is thrust with a mass of information ill-assorted at times and is asked to gulp down the lot; some portions are gulped down and the rest it vomits and the examination is merely a test to find out how much the child has gulped and how much it has vomitted. The real test would be to find out whether the boys and girls of all categories of natural equipment, mental, emotional and physical, have an opportunity to develop fully their individuality. Then, the examinees would be not the pupils, but the teachers who are set to do this divine task, as also the management which is supposed to set for the teacher the atmosphere to do his work and the inspecting staff which help him to assess his work.

“ Sir, the present ills of the society, if I may say so, are due to a feeling of insecurity. Education, if it is true, and if it should make a real man of us, should make the child understand to probe

[Sri N. Ramakrishna Ayyar] [12th March 1955]

into this feeling of insecurity and equip itself to confront any problem which may arise; what do we find in the schools to-day? We find in the children fear of teachers, fear of parents, fear of sin”

DEPUTY SPEAKER :—“ The hon. Member has got one minute more.”

SRI N. RAMAKRISHNA AYYAR :—“ Fear of sin, and all that. The child is merely reared up in an atmosphere of fear. What is the incentive for action? Prizes, competition and in that atmosphere the child grows up into a man. He is always trying to secure himself against others; he competes; he gets himself involved in fight, in rivalry; then frustration comes in if he fails; or he gloats over his victory; he becomes as bad an unsocial element as one can think of. If we wipe out this examination altogether from our education field, we would have effected a revolution and a fundamental revolution at that. Thank you, Sir.”

11-10
a.m.

* SRI D. KRISHNAMURTHI GOUNDER :—“ உயர் திரு அவைத்தலைவர் அவர்களே, முதல் முதலாக ஆச்சாரியாரின் கல்வித் திட்டத்தை ஒழித்த தற்காக கனம் கல்வி மந்திரி அவர்களுக்கும், முதன் மந்திரி கனம் காமராஜ நாடார் அவர்களுக்கும் என்று பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். உயர்திரு ஆச்சாரியாரின் கல்வித் திட்டமானது எவ்வளவு படுமோசமாக இருந்தது என்பதை நான் எடுத்துச் சொல்லவேண்டிய தில்லை. அவர் பதவி வகித்திருந்த வரையில் அதை அப்படியே அமுலில் நடத்திக்கொண்டு வரப் போவதாக சொல்லிக்கொண்டு வந்தார். ஆனால் அந்தப் பிரச்சனை இப்போது இல்லாது போய்விட்டது.

“ கல்வி எல்லோருக்கும் பொதுவானது. ஆனால் நமது அரசாங்கத்தை எடுத்துக்கொண்டால், அதிலும் முக்கியமாக சென்னை மாகாணத்தை எடுத்துக்கொண்டால் ஒருவர் கல்வி கற்பதற்கு அதிக பொருள் செலவழிக்க வேண்டியிருக்கிறது. மற்ற மாகாணங்களைக் காட்டிலும் நமது சென்னை மாகாணத்தில் மிகவும் திறமை வாய்ந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று எங்கும் பாராட்டப்படுகிறது. ஆனால் ஒரு ஏழையானவன் பீ.ஏ. படிப்பது என்பது முடியாத காரியம். இங்கு படிப்பு செலவு அதிகம் மற்ற தேசங்களிலோ, மற்ற மாகாணங்களிலோ அவ்வாறு இல்லையென்பது தான் எனது அபிப்பிராயம்.

“ ஆரம்பக் கல்வி பரப்புவது பற்றி கனம் கல்வி மந்திரியார் அவர்கள் கூறினார்கள். எல்லோருக்கும் அந்த வசதி செய்துக்கொடுக்கவேண்டியது அவசியந்தான். ஆனால் ஏதோ ஒரு குழுவை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள்; அவர்கள் ஆரம்பக்கல்வியை பரிசீலனை செய்கிறார்கள்; அதுவரை காத்திருக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. அது ஒருகால் விசேஷமாகவும் நாட்டிற்கு நன்மை தரக்கூடிய கல்வி திட்டத்தை வகுக்கக்கூடியதாக இருக்கலாம். ஆனால் அதற்காக காத்திருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. தவிர, கல்வி எல்லோருக்கும் மிக முக்கியமானது. இந்நாட்டு மக்கள் அனைவரும் அதனைக் கற்கவேண்டும். குறைந்தது அவரவருடைய தாய்மொழிகளில் சாதாரணமாக எழுதப்படிக்கத்தக்க கல்வியாவது கற்பிக்கப்படவேண்டும். அது கட்டாய இலவசக் கல்விதான். அதற்சாச ஒரு குழு வேண்டியதில்லை. அப்படி தேவையென்றால் இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களையும்கூட்டி, ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கலாம். அவ்வாறு செய்திருந்தால் கல்வியை எந்தவகையில் நல்ல முறையில் பரப்பலாம் என்பது தெளிவாகியிருக்கும். அதை விட்டுவிட்டு, குழு அமைத்திருக்கிறோம், அவர்கள் ஆராயும்வரையில் பொறுத்திருங்கள் என்று சொல்வது முறையல்ல. தவிர, இக்குழுவானது திரு ஆச்சாரியார் தன் கல்வித் திட்டத்திற்கு சாதகமாக ஒரு குழு ஏற்படுத்தியதுபோல் அல்லது இப்போதிருக்கும் சர்க்கார் கொள்கைக்குச் சாதகமாயில்லாமல்

12th March 1955] [Sri D. Krishnamurthi Gounder]

நடுநிலைமையில் இருந்து மக்களுக்கு உதவிசெய்யக்கூடிய முறையிலா தங்கள் ஆலோசனைகளைக் கொடுக்கிறார்கள் என்பதைப் பொறுத்திருந்து தான் பார்க்கவேண்டும்.

“இப்போதிருக்கும் கல்வி முறையானது ஒன்றோடொன்று தொடர்பில்லாமல் இருக்கிறது. அதாவது ஆரம்பக் கல்வி பாடதிட்டத்தின் முறைக்கும், உயர்தரக்கல்வி பாடதிட்டத்தின் முறைக்கும் அதிக வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றுக்குச் சென்று சேரும்போது அதிக கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கிறது. அதற்குப்பிறகு, எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி., தேறிவிட்டு கலாசாலைக்குப் போனால் அங்கு பாடங்கள் எல்லாம் அந்நிய மொழியில் இருப்பதால் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தமட்டில் பார்த்தால் ஏதோ எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி.யில் தங்களுடைய தாய்மொழியில் சொல்லிக்கொடுப்பதால் தேறிவிடுகிறார்கள். அதற்குப் பின்னால் காலாசாலைக்குப் போனால், அங்கே பல ஆண்டுகள் தேங்கிக் கிடக்கவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் ஒருசில வகுப்பார் மட்டும் காலாசாலை யிலும் தேர்ச்சியடைந்துவிடுகிறார்கள். அவர்கள் யார் என்றால், ஏதோ ஒரு சில பணக்காரர்களும் உயர்ந்த வகுப்பினரும்தான். அவர்கள் அந்நிய மொழியை தங்களுடைய விட்டிலோ அல்லது மற்ற இடங்களிலோ, பிரைவேட் மூலமாக படித்து தேறிவிடுகிறார்கள். ஆகவே நமது கல்வி மந்திரி அவர்கள் கூறியுள்ளதுபோல், விரைவில் கலாசாலைகளிலும் தாய்மொழியில் பாடங்கள் கற்பிக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்து, எல்லோருக்கும் இலவசமாக படிக்க வசதி செய்யப்பட்டிருக்கிற தென்று கனம் அமைச்சர் சொல்லுகிறார். அப்படியிருந்தும் ஏழை மக்கள், அதிகம் கிராமத்திலுள்ளவர்கள் தங்களுக்குப் போதிய வருவாய் இல்லாத காரணத்தால் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு தங்களுடைய பிள்ளைகளை அனுப்புவதில்லை. ஆகையால் அவர்களுடைய பிள்ளைகளுக்கு போதிய உணவு, உடை வசதிகளை அளித்துதவவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் அவர்கள் தங்களுடைய பிள்ளைகளை அனுப்புவதற்கு எதுவாக இருக்கும். ஏனென்றால் கிராமங்களிலே இருக்கக்கூடியவர்கள் தங்கள் சிறுவர்களை கூலி வேலைக்கோ, மற்ற வேறு வேலைக்கோ அனுப்பி, அதனால் தங்களுக்கு உதவியாக வைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். ஆகவே அவர்களுக்கு இந்தவிதமான உதவிகளைச் செய்தால் பிள்ளைகளைப் படிப்பதற்கு அனுப்புவார்கள்.

“மேலும், பாடபுத்தகங்களை சர்க்காரே அச்சிடவேண்டும். அவ்வாறு நல்ல பாடப் புத்தகங்களை எழுதுவோருக்கு பரிசுகள் வழங்கி ஊக்குவிக்க வேண்டும். அப்படியில்லாமல் அவரவர்கள் எழுதி, வெளியிட்டுக்கொள்ளலாம் என்று ஏற்பட்டிருப்பதால் ஒரு ஒழுங்கு முறையுமில்லை, தவிர வெளியிடுவோர் மிகுந்த லாபத்தை அடைவார்கள். மேலும், ஒவ்வொரு பள்ளிக்கூடத்திலும் ஒவ்வொரு விதமான புத்தகம் தற்போது வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியெல்லாம் இல்லாமல், சர்க்காரே பாடபுத்தகங்களை அச்சிட்டு எல்லா பள்ளிக்கூடங்களிலும் ஒரேவிதமான பாடபுத்தகங்களை ஏற்படுத்தினால் அனுசூலமாகும். மேலும், இதனால் சர்க்காருக்கும் வருவாய்வும். ஒவ்வொருவருடைய இஷ்டப்படி விடுவதால், வெறும் புராணக் குப்பைகளும், அறிவிற கொவ்வாத விஷயங்களையும் சிலருடைய இனத்தையும், மனத்தையும் புண்படுத்தக்கூடியதுமான பாடபுத்தகங்கள் வெளியிடப்படுகின்றன. இதைெல்லாம் தடுக்க, சர்க்காரே பாடபுத்தகங்களை அச்சிடும் வேலையை எடுத்துக்கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ஆசிரியர்களுடைய சம்பளம் மிகவும் கேவலமாக இருக்கிறது. மத்திய அரசாங்கத்தின்கீழ் வேலைசெய்யும் ஒரு சேவகனுடைய சம்பளம் கூட நமது ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு கொடுப்பதில்லை. இதை சர்க்கார் உடனடியாக கவனித்து அதற்குத் தகுந்த முயற்சியெடுத்து, அவர்களுக்கு போதிய வருவாய் வரும்படி செய்யவேண்டும். மேலும் இப்போது ஆங்காங்கு பல பள்ளிக்கூடங்களை ஏற்படுத்திவிட்டார்கள். ஆனால் அவைகள் ஆங்காங்கு சரிவர நடத்தப்படுகின்றனவா என்பதைப் பார்க்க தணிக்கை அதிகாரிகளை இன்னும் ஏற்படுத்தவில்லை. கூடிய சீக்கிரத்தில் தணிக்கை

[Sri D. Krishnamurthi Gounder] [12th March 1955]

அதிகாரிகளை ஏற்படுத்தாவிட்டால், ஆரம்பப் பள்ளிகள் ஒழுங்காக நடக்குமா என்பதே சந்தேகமாக இருக்கிறது. மேலும் ஆரம்பக் கல்வியின் அபிவிருத்திக்குத் தக்கபடி இன்று நமது சர்க்காரால் செலவழிக்க முடியவில்லை. ஏதோ மத்திய சர்க்கார் உத்தரவு வந்துவிட்டதே என்று பள்ளிக்கூடங்களை ஆரம்பித்து விட்டார்களே தவிர, அதை நல்ல முறையில் பயன்படுத்தவேண்டுமென்ற அக்கறையே இல்லை. அதற்குத் தகுந்த பணமும், பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களும் இன்றில்லை. இதையெல்லாம் கவனித்து, அதோடு ஒவ்வொரு தாலுகாவிற்கும் வேண்டிய டிபுடி இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் ஸ்கூல்களையும், ஜில்லா கல்வி அதிகாரிகளையும் ஏற்படுத்தி, பள்ளிகள் சரிவர நடக்கிறதா என்பதை கவனிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

“ முக்கியமாக சேலத்தில் ஒரு கல்லூரி அவசியமென்று சென்ற மூன்று தினங்களுக்கு முன் ஜில்லா போர்டு சார்பாக ஒரு துது குழுவும், சேலம் எம்.எல்.எக்களும் நம் சர்க்கார் முதல் மந்திரி அவர்களையும், கல்வி மந்திரி அவர்களையும் பேட்டி கண்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் அதற்கு 5 லட்ச ரூபாய் வசூல்செய்தால் முடியுமென்று சொன்னார்கள். சேலம் ஜில்லா ஒரு பிற்போக்கான ஜில்லா; மற்ற ஜில்லாக்களைக் காட்டிலும் மிக மிக பிற்போக்கானது. கல்வி வசதியோ, செல்வவசதியோ, தொழில் வசதியோ அங்கில்லை. ஏதோ பல தொழில்கள் ஆரம்பிக்கப்போதவாகச் சொல்லப்பட்டதே யொழிய, சர்க்கார் ஒன்றிலும் கவனம் செலுத்தவில்லை, ஆகவே இதையெல்லாம் அரசாங்கத்தார் கவனித்து, நாங்கள் வசூல் செய்து கொடுக்கும் சிறு தொகையுடன் அரசாங்கக் கல்லூரியை ஏற்படுத்தி சேலம் ஜில்லாவை அபிவிருத்தி செய்தால் மிகவும் நன்றாக இருக்குமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ கனம் கல்வி மந்திரி அவர்கள் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலும், கோயமுத்தூர் ஜில்லாவிலும் நூல் நிலையங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டு, நல்ல முறையில் இயங்கி வருவதாகக் குறிப்பிட்டார்கள். அது பாராட்டத் தக்கதுதான். ஆனால் மற்ற ஜில்லாக்களில் இந்த வசதிகள் கிடையாது. தற்போது மாவட்ட நூல் ஆலை குழுவிற்கு ஜில்லா கல்வி அதிகாரிதான் காரியதரிசியாகியிருக்கிறார். அவர் கல்விச் சாலைகளைத் தணிக்கை செய்யவும் மற்ற அலுவலக வேலையை கவனிக்கவும் நேரம் போதவில்லை. ஆகையால் அவர் மாவட்ட நூல் ஆலை குழுவிற்கு போதிய கவனம் செலுத்த முடியவில்லை. ஆகையால் சர்க்கார் ஆங்காங்கு தனியாக ஜில்லா கல்வி அதிகாரிகளை ஏற்படுத்தி, நூல்நிலையங்களை விஸ்தரிக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

11-20
a.m.

* SRI T. ANANTA PAI:—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I think in this country, it is in the field of education that we have the largest amount of complacency, reaction and conservatism. We are thinking of putting up huge dams, construction of canals and generation of electricity. All these amenities are meant only for human welfare. But of what use these are, if people are not allowed opportunities to rise to their fullest heights? We are told in theory that a child born in this land can rise to the highest position available in the country and become the President of the Union. But I believe that the opportunities available to the children of our country are very meagre for rising to such heights. We are not prepared to look into the question because of its enormous magnitude. We think that it is a sort of a bomb which might blow off everyone and so we are not prepared to face it. We have been accustomed to doing things in a particular way all these years and we think it is impossible to think of doing them in any other way. But if we are really serious about education

12th March 1955] [Sri T. Ananta Pai]

for our children, then I feel that the whole problem requires a dynamic approach. There are people in the Government who might think that provision for education is not an item of capital expenditure but a sort of wasteful expenditure. Naturally, whenever any talk of economy arises, very probably it is either Education or Public Health or some other social service that gets the axe. But refreshingly enough I must say that our Education Minister who fortunately combines in himself the Finance Ministry also, has been thinking in a dynamic way so far as certain aspects of education are concerned. In this country, we always begin at the top. We first appointed a University Commission to go into the question of University education. Then we had a Commission for going into secondary education. But primary education which should be the basis and foundation of all other types of education has been neglected. We have not looked into the problem on a countrywide basis. I would like to point that it is such a big problem to tackle. I am really glad that a committee has been appointed to go into the question of primary education in this State and suggest ways and means of coping with the existing situation. I congratulate the Government on having appointed as its Chairman no less a person than Dr. Alagappa Chettiar, who has been responsible for founding many educational institutions in this State and who is always very keen on the spread of education among all classes of people. I hope the committee will make recommendations which will enable us to solve the problem of primary education speedily in this State.

“ Then, there is another aspect of education to which I would like to refer. It has become a fashion day in and day out for our people to say that standards have gone down. I should like to know who has been responsible for the going down of standards. The University also has been speaking of this day in and day out, while I am afraid the conditions imposed upon the educational institutions by it are such that it is becoming difficult for many such institutions to function properly. There is the Education Department supervising education. I have all praise for them. At the same time, I must draw attention to the fact that every year we are spending about 27 lakhs of rupees on Directive Inspection. While I agree that the Education Department men are very well experienced in the field of education—perhaps they are the best among those serving in the Government educational institutions. All educational institutions are to-day manned by teachers who have undergone training in the methods of teaching—they are not like teachers of olden days—in various subjects, like psychology, etc. They are supposed to be well-equipped to handle children. Some may say the fault lies in the raw material. I say, Sir, that the children of to-day are much better than the children of the old days because they are brought up in an atmosphere of freedom. We have now much better raw material than we had and so the fault does not lie with it. Then, who is responsible for the falling standards? Answer to this problem is shirked, everyone throwing the blame on some others. The child of

[Sri T. Ananta Pai] [12th March 1955]

to-day is made to carry a load of books much heavier than its own weight! Sir, it is the responsibility of this House to find out who is responsible for the fall in standards and try to rectify matters.

“ We have now accepted basic education as our goal. I do hope that within the period of ten years it would be possible for this State to lead in the matter of basic education. The steps taken by our Government in this connexion deserve our commendation.

“ Coming then to the question of aided schools, I must bring to the notice of the Government a tendency on the part of private managements to think of education as a business proposition. I know schools are sold by one management to another and money is paid by the purchaser. Then, Sir, the deductions in the teachers' salaries continue to be made in spite of the best vigilance of the Education Department. It is not found possible to exercise any check over this malpractice on the part of some of the managements and I hope that the Elementary Education Committee will go into this question also.

“ Sir, so far as municipalities are concerned, a big slice of their income is being utilized for elementary education. They do not get the same facilities from the Government as others. To cite an instance, the Udipi Municipality is spending Rs. 40,000 out of a total income of one lakh of rupees on this account. If the State Government take over this responsibility or just find funds for running these institutions, it would have enabled the municipalities to provide other amenities to the people which to-day they are not able to do for want of funds. I do hope that the Hon. the Minister will look into this question also.

“ I congratulate the Government on having decided that free education will be provided up to the III form to poor children. There are a very large number of children in the State who will take advantage of this concession and I also hope that this step of the Government will bring about rationalization of studies in the existing schools and strengthen the high schools.

“ In this connexion, I would invite the Government to examine the problem arising out of schools being concentrated in particular areas. There are Labour schools; there are local board schools; there are schools run by the Fisheries Department. All these are run within a radius of three or five miles. I do not think such concentration of schools in one area serves any useful purpose. I hope that this also will be looked into.

“ Then, there are the single-teacher schools. Some hon. Members who preceded me pointed out that when a man did not get any other job, he chose to become a teacher. Well, that may be an unfortunate economic fact. But at the same time, it is strange that the Government also look at the question in the same way. Whenever the problem of unemployment assumes large proportions, at once the only solution that comes to the mind of the Minister is starting of more schools so that the unemployed men may be employed as teachers. So, education is also thought of

12th March 1955] [Sri T. Ananta Pai]

only as a means of providing jobs for the unemployed and not as an important problem by itself. A basic change in the approach of the Government to the problem is called for. Teachers are not made but are born. It is not possible to get good teachers under the present system. I do hope that even primary school teachers will hereafter be selected on the basis of results at a competitive examination held for the purpose. They alone can handle the children better. If this method of recruitment is not adopted, then any amount of coaching and training—whether it is one year or two years—will not produce good teachers.

“Next, Sir, I come to the question of night schools. In different parts of our country, the Governments have been encouraging schools to be started for people who work during day time, and who can attend schools only during spare time and get the benefits of education. I do not understand why our Government should stand in the way of those who are employed in getting the benefits of education. The Bombay Government have made very great progress in this field and I hope our State will provide facilities for such men to equip themselves educationally.

“Lastly, Sir, I come to the question of autonomy of universities. I do feel that there should be a certain amount of control over the University so long as the Government give grants to it. The Government need not interfere with the working of the University in academic matters—such as what is to be taught and so on. But regarding the rules of affiliation, from the point of view of spread of education, I think it should be the responsibility of the State to tell the University that education must be made available to everyone who seeks it and must be democratised. I do hope that the University Act will be so amended as to enable the Government to have some control over the University in such matters, which control they have so unwisely given up.

“While on this subject, Sir, I am reminded about the medium of instruction in the colleges. I do welcome the announcement made by the Hon. the Minister for Education that the medium of instruction in colleges should be the regional language. He mentioned Tamil as the regional language here. I welcome it. As Madras is a multilingual State, subjects can be taught in Kannada and Malayalam also in colleges under the Madras University. Should there be any difficulty about it, there are statutory universities brought into existence and the Union Government are giving them all grants. All colleges in Malabar could be affiliated to the Kerala University and all colleges in South Kanara to the Karnatak University.”

* SRI A. SAMBASIVAM :—“மதிப்பிற்குரிய துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கல்விப் பிரிவின் செலவு தொகையை ஒப்புக்கொண்டு மொழி வளர்ச்சியிலும் கல்வி வளர்ச்சியிலும் மிகுந்த ஊக்கம் காட்டி வரும் நமது கல்வி அமைச்சருக்கு என்னுடைய பாராட்டுதலை தெரிவித்துக்கொண்டு இந்த திட்டத்தைப் பற்றி சிறிது பேச ஆசைப்படுகிறேன். 11-30 a.m.

“பொதுவாக நமது சுதந்தர அரசாங்கம் ஏற்பட்ட பிறகு முன்பு இருந்ததைக் காட்டிலும் கல்வித் துறையில் நமது கல்வி அமைச்சர் அதிக ஊக்கம் காட்டிவருகிறார். கல்வித் துறையில் அதிகம் செலவழிக்கவும்

[Sri A. Sambasiyam] • [12th March 1955]

ஊக்கம்காட்டி வருகிறார். முன்னேவிட இரண்டு பங்கு அதிகப்படியாக தொகை ஒதுக்கி இருக்கிறார். ஆந்திரப் பிரிவினைக்கு முன் 12 கோடி ரூபாய் செலவழிக்கப்பட்டு வந்தது. ஆந்திரப் பிரிவினைக்குப் பிறகும் இந்த வருஷம் 10½ கோடி ரூபாய் அளவிற்கு ஒதுக்கி இருப்பதைக் கண்டு பொது மக்களும் கல்வித் துறையில் ஆர்வம் உள்ளவர்களும் மற்றவர்களும் பாராட்டக் கூடிய செய்தியாகும். நீண்ட காலமாக நமது நாட்டின் கல்வி முறையானது பிற்பட்ட முறையில் இருந்து சீக்கிரத்தில் திருத்தமும் வளர்ச்சியும் பெறாமல் இருந்து வருகிறது. அதற்கு முயற்சி எடுத்துக்கொண்டதெல்லாம் காய்ச்சிய இரும்பில் தண்ணீரைக்கொட்டியதுபோல் பயனடையாமல் போகிறது. உடனடியாக பயனடையக் கூடியதாக இல்லை. கல்வி வளர்ச்சியிலும் மொழி வளர்ச்சியிலும் நமது அமைச்சர் காட்டுகிற ஊக்கத்தையும் ஆர்வத்தையும் ஆசிரியர்கள் நிலையை வளர்ப்பதிலும் காட்டப்படவேண்டும் என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

“சமுதாய வளர்ச்சிக்கு எப்படி உணவு இன்றியமையாததாக இருக்கிறதோ அதைப்போலவே சமுதாய மேன்மைக்கு கல்வி இன்றியமையாததாக இருக்கிறது. ஆகவே அரசாங்கம் இந்நாட்டில் இரண்டு கண்களைப் போல் பாவிக்கவேண்டியது இரண்டு செயல்கள் இருக்கின்றன. அதில் உழவு ஒன்று, மற்றொன்று கல்வி. உழவர் சமுதாயத்தின் தாய்போன்றவர். ஆசிரியர்கள் தகப்பனை போன்றவர்கள். அந்தக் கல்வியை வளர்ப்பதற்கான ஆசிரியர்கள் அந்த அளவில் மேம்படவேண்டும். இன்றையதினம் ஆசிரியர்களுடைய தொழில் கவர்ச்சிகரமாக இருக்கிறதா என்று பார்க்கவேண்டும். ஆசிரியர்கள் இந்தத் தொழிலை விரும்புவருவதாகத் தெரியவில்லை. வேறு துறைகளில் அவர்களுக்குத் தொழில் கிடைக்காத காரணமாக இந்த ஆசிரியத் தொழிலிலாவது தங்களுடைய ஊதியத்தை பெறலாம் என்பதற்காகத்தான் ஆசிரியர்களாக வருகிறார்கள். ஏதோ வயிற்றுப் பிழைப் பிற்காக அந்தத் தொழிலுக்கு அவர்கள் வருகிறார்கள். இந்த பண்பாடென் அவர்கள் வருவதால் அவர்களிடமிருந்து எந்த விதமான நன்மையையும் மாணவர்கள் அடைய முடியாதபடி இருக்கிறது. வருங்கால சமூகத்தினர் முன்னேற்றமடையக்கூடிய நிலைமையில் அவர்கள் இல்லை. அதனால் வருங்கால சமுதாயம் பெரும் நன்மையை அடையவேண்டுமானால் அவர்களை யாரிடம் ஒப்படைக்கிறோமோ அவர்கள் அந்தத் தொழிலைத் தெரிந்தவர்களாகவும், ஊக்கம் உள்ளவர்களாகவும், மேம்பாடுள்ளவர்களாகவும், பொருப்பும் தகுதியுள்ளவர்களாகவும் இருக்கவேண்டும். அப்படி நியமிக்கும்போது அவர்களுக்குவேண்டிய சலுகைகள் கொடுத்து கல்வியை நல்ல முறையில் அமைத்து நல்லவர்கள் ஆசிரியர்களாக வருவதற்கு கவர்ச்சிகரமாக அமைக்கவேண்டும்.

“அதே சமயத்தில் பொருளாதாரத்தைப் பற்றி சொல்ல முற்பட்டால் அதற்கு சர்க்கார் திரும்பத் திரும்ப ஒரே பதிலைத்தான் சொல்லவேண்டியிருக்கும். அப்படி பதில் சொல்லக்கூடிய நிலைமையில் நான் ஒன்றும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்பவில்லை.

“கட்டாய இன்ஷூரென்ஸ் திட்டம், பிராவிடெண்ட் பண்ட் திட்டம் முதலியவைகளை அமைத்து அவர்களுக்கு சலுகைகள் காட்ட அரசாங்கம் முன் வரவேண்டும். ஆசிரியர்களுக்கு பென்ஷன் கொடுத்தும் அவர்களுடைய குழந்தைகளுக்கு இலவசமாக கல்வி வசதி செய்து கொடுத்தும் வந்தால் அவர்கள் வருங்காலத்தில் நல்ல ஊதியம் கிடைக்கும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டு அதனால் அவர்களுக்கு ஊக்கம் உண்டாக்கமுடியும். ஏனென்றால் அவர்கள்தான் வருங்கால சந்ததியர்களை முன்னேற்ற நிலைக்குக் கொண்டு வரக்கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்களுக்கு பென்ஷன் திட்டம், அவர்களுடைய குழந்தைகளுக்கு உயர்தர கல்வியை இலவசப்படிப்பு வசதி முதலியவைகளைக் கொடுத்து அவர்களுக்கு கவர்ச்சி உண்டாக்குவதற்கு நல்ல வழிவகைகளைக் காட்டவேண்டும். அவர்களுக்கு அதிகப்படியான செலவு செய்யாவிட்டாலும் அவர்களுக்கு சில சலுகைகள் காட்டுவதன் மூலம் அவர்களுக்கு ஆசிரியர் தொழிலில் கவர்ச்சி ஏற்படும்படியும், ஊக்கம் ஏற்படும்படியும் செய்யலாம். அதற்குவேண்டிய வழிவகைகளை அரசாங்கம் செய்யவேண்டும். இதைக்கொண்டு வருவதற்கு அரசாங்கம் நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று நான் வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

12th March 1955] [Sri A. Sambasivam]

“இப்பொழுது ஆசிரியர்களுடைய தொழில் கவர்ச்சிகரமாக இல்லாமல் இருப்பதால் அந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறவர்களுடைய மதிப்பு முன்பைவிட குறைந்திருக்கிறது. கொஞ்சகாலத்திற்கு முன்பு ஓரளவு ஆசிரியர்களுடைய தொழிலுக்கு மதிப்பு இருந்தது. உண்மையிலேயே பார்த்தால் ஆசிரியர்களுடைய தொழிலுக்கு கவர்ச்சிகரமான மேம்பாடுகள் இருந்தால்தான் அதற்கு மதிப்பு ஏற்படும். அந்தத் தொழிலுக்கு ஆர்வம் ஏற்படும். அப்பொழுதுதான் வருங்கால பிள்ளைகளை நல்ல நிலைமைக்குக்கொண்டு வருவதற்கு அவர்களுக்கு உத்சாகவும் ஆர்வமும் உண்டாகும். வருங்காலத்தில் நமது நாட்டை நல்ல நிலைமையிலே வைக்கக்கூடிய பிள்ளைகளை அவர்கள் தயாரிக்கவும் முடியும். அப்படித் தயாரித்து வருங்காலத்தில் நல்ல சந்ததியார்களை நமக்குக் கொடுப்பார்கள்.

“அத்துடன் ஆதாரக் கல்வி நமக்கு பழையனதாக இருந்தாலும் இப்பொழுது அதைக்கையாளும் முறையில் பல குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. மாதந்தோறும் ஆசிரியர்கள் சங்கங்களை அமைத்து அந்தந்த வட்டாரங்களில் கூடுகிறார்கள். அவ்விதம் கூடி அறிக்கைகள்விட்டு விளக்கம் சொல்லப்படுகிறது. ஆசிரியர்கள் பாடங்களை எப்படி கற்பிப்பது என்பதெல்லாம் பேசுகிறார்கள். அந்தக் கல்வி முறை எந்த விதத்தில் பயனடைகிறது என்பதெல்லாம் பேசப்படுகிறது. ஆரம்பப்பள்ளிக்கூடங்களில் என்ன நடக்கிறது, அந்தக் கல்வி சம்பந்தமாக என்னென்ன குறைகள் இருக்கின்றன என்பதைப்பற்றியெல்லாம் அந்தந்த வட்டாரங்களில் ஆசிரியர்கள்கூடி பேசுகிறார்கள். அவ்விதம் பேசி ஆசிரியர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்களோ அவற்றையெல்லாம் அந்த கல்வித்துறையில் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதையெல்லாம் அந்தந்த வட்டாரத்து கல்வித் துறையிலுள்ள அதிகாரிகள் மூலம் அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். அவ்வப்போது ஏற்படும் குறைகளை உடனடியாக நீக்குவதற்கு என்ன செய்யவேண்டுமோ அதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை அரசாங்கம் செய்து தரவேண்டும். அதற்கென்று தனிப்பட்ட குழுவை அமைத்து அதிகாரிகளுக்கோ அல்லது அரசாங்கத்திற்கோ தெரியப்படுத்தி அவற்றை நிவர்த்தி செய்துகொள்வதற்கு முயற்சிகளை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அவர்களே வரவு செலவுகளையும் தயாரித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அப்படி தயாரிக்கும்போது பஞ்ச பட்டைபோடுதல், நூல் நூற்பு போன்றவைகள் செய்யப்பட்டு அவைகளுக்குக் கணக்குகள் வைத்துக்கொள்ளவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. அப்பொழுது செலவை அதிகரித்தோ அல்லது குறைக்கவேண்டிய இடங்களில் குறைத்தோ கணக்குகளைகாட்டவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. அப்படி அவசியம் ஏற்படுவதால் ஆசிரியர்களும் பெரிய மாணவர்களும் வரவு செலவு கணக்குகளை தயாரிப்பதற்கு தெரிந்து கொள்ளுகிறார்கள். பிள்ளை வயதிலேயே வரவு செலவு கணக்குகளை பதிவு செய்யும்படியாக பழக்கமும் ஏற்படுகிறது. ஓரளவு அதிகமாக இருந்தாலும் குறைவாக இருந்தாலும் அதைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு வசதி ஏற்படுகிறது. ஏதாகிலும் தவறுகள் ஏற்பட்டாலும் அதை நிவர்த்தித்துக்கொள்ளவும் தெரிந்து கொள்ளுகிறார்கள். ஆகவே அந்தத் துறையில் ஓரளவு சிக்கனமாக நடக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அதற்கான வசதிகள் இருக்கின்றனவா என்பதைப்பற்றி கவனிக்க அரசாங்கம் தனிப்பட்ட ஒரு கமிட்டியை அமைக்கவேண்டும். கல்வித் துறையில் மிகக் ஆர்வம் உள்ள பெரியவர்களையும், ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர்களையும் மாணேஜ்மெண்ட் ஆசிரியர்களையும் கொண்ட ஒரு குழுவை அமைத்து அதைப்பற்றி ஒரு முடிவு செய்தால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும்.

(Sri P. G. Karuthiruman in the Chair.)

“கடைசியாக சேலம் ஜில்லாவைப்பற்றி கொஞ்சம் சொல்லவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். எனக்கு முன்பேசிய திருவாளர் கிருஷ்ணமூர்த்தி கொண்டார் அவர்கள் இறைப்பற்றி பேசினார். அவர் அந்த ஜில்லாவிலுள்ள பெரியவர். நல்ல அனுபவமுள்ளவர். அந்த மாவட்டத்திற்கு தலைவராக இருந்து பல ஆண்டுகள் பணி செய்து வந்திருக்கிறார். எல்லா விஷயங்களையும் நன்கு அறிந்தவர். சேலம் ஜில்லாவிலுள்ள குறைகளை நன்கு தெரிந்தவர். சேலம் ஜில்லாவைப்பற்றி அவர் குறிப்பிட்டார். சேலம் ஜில்லா எல்லாத்துறையிலும் ரொம்பவும் பிற்போக்கான நிலைமையில் இருக்கிறது. அங்குள்ள மக்கள் ஜனநாயகத்தை நம்பியுள்ள மக்கள்.

[Sri A. Sambasivam] [12th March 1955]

எல்லாத்துறையிலும் சேலம் ஜில்லா முன்னேற்றமடையவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறது. அங்கு ஏதோ இரண்டொருவர் அறிவாளிகளாகவும் மேம்பாடுடையவர்களாவும் தோன்றி விட்டபடியால் அதன்மேல் ஏதோ அந்த ஜில்லாவின் பேரில் ஒருவித பொருமை ஏற்பட்டு அரசாங்கம் அந்த ஜில்லாவின் பேரில் தங்களுடைய வஞ்சகத்தை தீர்த்துக்கொள்வதற்கு முற்பட்டு விட்டார்கள் என்று கருதவேண்டியதாக இருக்கிறது. நகரானமைக் கழகத்தின் கல்லூரி ஒன்று இருக்கிறது. அந்தக் கல்லூரியின் கீழ் உள்ள பள்ளிக்கூடங்களில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களைத்தான் அந்தக் கல்லூரியில் சேர்த்துக்கொள்வது என்ற ஒரு கொள்கை இப்பொழுது இருந்து வருகிறது. மற்ற மாணவர்களை அதில் சேர்த்துக்கொள்வது இல்லை. சேலம் மாவட்டத்திலுள்ள மற்ற பள்ளிக்கூடங்களில் வாசித்து வருகிற மாணவர்களுக்கு அந்தக் கல்லூரியில் இடம் கொடுப்பது இல்லை. மற்ற கல்லூரிகளுக்கு இருக்கும் விதிகளையும் அதற்கு எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று வற்புறுத்தவேண்டும். பிற்போக்கு ஜில்லாவிற்குக் கொடுக்கப்படும் சலுகைகளையும் அந்த ஜில்லாவை ஒரு பிற்போக்கு ஜில்லா என்று எடுத்துக்கொண்டு அதற்கும் அந்த சலுகைகளைக் கொடுக்கவேண்டும்.

“அத்துடன் அங்கு தொழில் கல்வி ஏற்படுவதற்கான எந்த நடவடிக்கையும் இதுவரையிலும் எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை. இனிமேலாவது எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அங்கு ஒரு தொழில் கல்விக் கல்லூரியையும், கலைக்கல்லூரி ஒன்றையும் ஆரம்பிக்க அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.”

11-40
a.m.

* SRI K. UPPI :—“ Mr. Chairman, this year's Budget in respect of education is a progressive one. We owe a debt of gratitude to the Hon. the Finance Minister for that. But the policy of the Government with respect to languages is one to which I cannot subscribe fully. English is the only asset left by our foreign rulers. Language is not the free gift of the Englishmen. It has been acquired after paying a very high price. We have been spending crores and crores of rupees on English education. Lives of thousands of eminent persons have been spent over it. It cannot be denied that the position which we occupy in the international field to-day and the progress that this country has made are mainly due to our knowledge of the English language. If the learning of this language is to be discouraged in India, it will be a great loss to us. The trend towards the development of regional language and towards the driving out of English, if encouraged, will lead to the disintegration of our country. If our State is to be split into several States on a linguistic basis like the Tamil Nad, the Kerala State, etc., then in about a quarter of a century they will all become water-tight compartments. Then, for instance, a Malayalee will not be able to prosecute his higher studies in Tamil Nad. The same will be the case with regard to other States. So far as cultural development is concerned, we will be confined to our own State. So many difficulties will crop up if English education is given up. My view is that the study of English language should be encouraged along with that of regional languages.

“ Now, a number of educational needs of Malabar have to be brought to the notice of the Government. Even Government institutions in Malabar are suffering for want of funds. The question of funds for a building for the Government Brennen College has been hanging fire for the last several years. The Government High Schools at Tirur and Malappuram have been suffering for want of sufficient accommodation for several years.

12th March 1955]

[Sri K. Uppi]

“ Primary education should be made compulsory in backward areas and especially in Malabar. One of the causes of failure of compulsory primary education is said to be the poverty of the people. I would suggest that noon meals may be provided to children in such backward areas.

“ With regard to the education of Muslims, I have to say that the attitude of the Government for the last few years towards this problem has not been sympathetic. Arabic teachers are not provided in colleges. Even recently there was an advertisement for the post of an Assistant Arabic Lecturer. Applications were called for and interviews were conducted but no candidate was selected. But instead of orders of appointment the candidates received replies. Then the post was abolished. I would point out that Arabic was a language taught in all the high schools in Malabar. I request that Arabic pandits may be appointed in all Board High Schools and other high schools where there are sufficient number of students forthcoming who want to study Arabic. Another matter is facility for giving religious instruction. While on this question, I would urge that this Government should also follow the policy of the Andhra Government. It is published in to-day's papers that the Andhra Government have issued a Press Note to the effect that the buildings of Government institutions may be used for giving religious instruction. But in this State it is the other way about. The Government need not arrange to give any religious instruction but they must at least permit the Government school buildings to be used by such local people as come forward to give religious instruction to pupils outside the school hours.

“ There should be a Urdu Lecturer in the Brennen College. Students studying in other institutions with Urdu as their second language find it difficult to get admission into the College as they are not able to prosecute their higher studies for want of such facility. Not only Muslims but other students also who take Urdu as their second language find it difficult to get admission into that college to continue their studies. I request the Government to remove this difficulty.

“ With these words, I resume my seat.”

* SRI V. R. NAGARAJAN :—“ Mr. Chairman, at the outset, I would pay my homage to this Government for the bold policy that they have adopted in the Budget for granting free scholarships to all children of the State irrespective of caste, creed or religion. That was a concession for which the people of the State had been clamouring for a long time. From time to time there were also some jealous words uttered in regard to the free concessions granted to the Harijan and Backward Class students. The Government have now removed once and for all the scope for such complaints in this State.

“ The step taken by our State to grant free scholarships to all children up to the III Form stage is also in consonance with

[Sri V. R. Nagarajan] [12th March 1955]

the expectations of our Constitution. This is a thing which has been delayed for the last six years. At least now the Government have rectified this defect. The sooner it is done the better.

11-50
a.m.

“Sir, our Constitution is our sacred document. It is our political Bible. According to the Directive Principles of the Constitution . . .”

SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—“On a point of order, Sir. The hon. Member says that the Constitution is our political Bible. May I point out to him that the Constitution can be changed but not the Bible.”

TEMPORARY CHAIRMAN (Sri P. G. Karuthiruman) :—
“It is not a point of order.”

* SRI V. R. NAGARAJAN :—“The grant of scholarship to all children is a step taken in the direction of setting up a socialistic pattern of society. Sir, I am really glad that we are really making rapid strides in the matter of spreading elementary education.

“Then I come to the educational reform. We are now passing through a period of silent revolution which has had its impact on many things in this State and education is not an exception to them. We are progressing socially, economically, culturally and educationally. We are also really passing through a period of renaissance, a renaissance which, like the Industrial Revolution that shook the Western countries in the 18th century, is now shaking our country. We have been able to find out methods for reforming the entire structure of education in this State. We had appointed a Committee under the chairmanship of Dr. Alagappa Chettiar to go into the question of elementary education. Under the chairmanship of Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar, the Committee appointed to consider the question of secondary education had already submitted its report. To our Vice-President, Dr. S. Radhakrishnan had been entrusted the work of changing the present system of university education. We have entrusted all these things in the safe hands of eminent educationists.

“While speaking on the reformation of education in our State in particular and in the country in general, I would like to say a word or two about the place of English language also. At the very outset let me make my position clear. When I express a certain opinion in respect of this matter, it should not be mistaken for a pro-Western attitude. It is not my intention to speak on behalf of any Western country. Sir, certain misconceived notions are constantly being placed before the public that only if the English language is eliminated from our educational system, our country can progress. I am not one of those who believe in that sentiment. I make bold to say that it is on account of the learning of the English language many of us have come up to occupy the present position. It is only on account of that that our country also has gained its freedom. It is only through the medium of the English

12th March 1955] [Sri V. R. Nagarajan]

language that the policies of the Englishmen with regard to the freedom of the country were attacked both in the press and on the platform. It is only the Englishmen who had taught us to attack their policies. Therefore, I plead and plead vehemently that English cannot be pushed out of our educational system or at least it cannot be pushed out from the colleges. Sir, it was surprising to read in the newspapers the other day that the Hon. Minister for Education, while participating in a function held outside this House and in this City, advocated that Tamil should be the medium of instruction at least in colleges and universities. We should not confuse the official language of the State with the imparting of English in colleges and universities. It is quite possible and it is easy to replace the present official language of the State. By all means, let the official language of the State be Tamil. After all, the primary object of changing the official language of the State to Tamil is to see that our common and ordinary people understand it."

TEMPORARY CHAIRMAN :—"The hon. Member has got two more minutes."

* SRI V. R. NAGARAJAN :—"Sir, if we want to progress, if we want to keep pace with the progress made in other countries and if we want to contribute our mite to the deliberations of the World Assembly and if we want to retain the place which we now occupy in the world, then English must be retained and it should be nurtured. But I do not mean to say that it should be at the cost of the mother tongue. By all means let us develop the mother tongue. By all means let all our people learn their own language but it should occupy its proper place."

"Now I would like to say a few words about scholarships and other concessions shown to backward classes. Just as a beggar who will ask for half-anna if we give him quarter anna, I am also asking for more concessions for backward classes. In this respect I am also a beggar pleading for a public cause in this House. I would request the Government to extend the full-fee concession up to S.S.L.C. for all students belonging to backward classes at least from the next year. It should not be stopped with the III Form."

"About reservation of seats for backward classes in the educational institutions, I must point out that only 40 per cent of the seats are reserved for backward classes and Harijans . . ."

TEMPORARY CHAIRMAN :—"The hon. Member's time is up."

SRI P. JEEVANANDAM :—"தலைவர் அவர்களே, சமீபகாலத்தில் 11-58 நமது நிதி அமைச்சரும், கல்வி அமைச்சருமான கனம் சுப்பிரமணியம் அவர்கள், தமிழினுடைய, முக்கியத்துவத்தைப்பற்றி, ஆரம்ப கல்வி யிலிருந்து கல்லூரிப்படிப்புவரை, மிக ஊக்கத்தோடு பிரசாரம் செய்துவரு கிறார்கள். கல்வியினுடைய, பிரதானத்தைப் பற்றி, கல்வி அமைச்சரே, கருதுவதோடு கல்வி இலாகாவில் தமிழுக்கு என்ன மதிப்பு இருக்கிறது என்பதைப்பற்றி இந்த சபையினுடைய கவனத்திற்கு கொண்டு வருகிறேன். தமிழினுடைய மதிப்பை தமிழ் ஆசிரியர்களை

[Sri P. Jeevanandam] [12th March 1955]

வைத்து மதிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். சென்னை பல்கலைக்கழகத்திலும் சரி, அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகத்திலும் சரி, தமிழ் ஆசிரியர்களை, இங்கு வித்துவான், அங்கு புலவர் என்று அழைக்கிறார்கள். எஸ்.எஸ்.எல்.சி. தேரியபிறகு, வித்வான் பரீட்சை தேறுகிறார்கள். வெறும் வித்வானாகமட்டும் பரீட்சை தேறுகிறார்கள். எஸ்.எஸ்.எல்.வி. தேறி, வித்வான் பட்டம்பெற்று, விசேஷ பயிர்ச்சியும் பெறுகிறார்கள் ஒரு சில ஆசிரியர்கள். இந்த ஆசிரியர்கள், தமிழ் ஆசிரியர்கள் செய்யும் வேலை ஒன்றுதான். ஆனால் வெறும் வித்துவானுக்கு 40 ரூபாய் மாதச் சம்பளம், எஸ்.எஸ்.எல்.வி. தேறிய வித்துவானுக்கு மாதச்சம்பளம் ரூபாய் 45. விசேஷ பரீட்சை பெற்றுவிட்டால் ரூபாய் 85-லிருந்து ரூபாய் 150 வரை பெறுகிறார்கள் மாதம் ஒன்றுக்கு, அதாவது பி.எ. பி.டி., படித்தவர்களுக்கு. இதை மந்திரி சபையும் குறிப்பாக கனம் கல்வி அமைச்சரும் கவனிக்கவேண்டும். இரண்டுபேரும் செய்யும் வேலை ஒன்றுதான், ஆனால் விசேஷ பரீட்சை பெறுவதால், அதாவது பி.டி. பெறுவதால், மாதச்சம்பளம் ரூபாய் 85-லிருந்து ரூபாய் 150 வரையில் கொடுக்கிறார்கள் என்பதை உங்கள் கவனத்திற்கு கொண்டு வருகிறேன். இது அவசியமில்லை. இப்படிப்பட்ட பாடுபாடு இருக்கக்கூடாது. அதனால் என்ன ஏற்படுகிறது? ஆசிரியர்களுக்கு ரூபாய் 85--150 சம்பளம்பெற வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. அங்கு அதற்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிறதா? அதற்காக, 4 அல்லது ஐந்து மாதம் ஆசிரியர் வேலையை விடவேண்டும். சென்னையில் படித்து பரீட்சை பெறவேண்டும். அதற்காக நூதூறு, ஐதூறு செலவு. இதை ரொம்பபேர் செலவு செய்யமுடியாது; அவர்களுக்கு அந்த விசேஷ பரீட்சை பெறமுடியாது; ஆசைப்பட்டாலும், பள்ளிக்கூட நிர்வாகஸ்தர்கள் அவர்கள் அதைப்பெற விடுவதில்லை. 40 ரூபாய் மாதச்சம்பளம் வாங்கும் வித்துவானை வைத்துக்கொண்டு, 45 ரூபாய் மாதச்சம்பளம் வாங்கும் எஸ்.எஸ்.எல்.வி. வித்வானை வைத்துக் கொண்டு, அந்த வேலை நடக்கும்போது ஐந்து மாத பரீட்சை தேர்வுக்கு அனுப்பி, பிறகு என் 85 ரூபாய் சம்பளம் அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறார்கள். ஆகவே என் அபிப்பிராயத்தில் இந்த நிலைமை மாறவேண்டும்; சம்பளம் ஒரே சீராக இருக்கவேண்டும். சர்க்கார், அவர்களை ஐந்து மாத பரீட்சைக்கு அனுப்பவேண்டுமென்றால், அந்த ஐந்து மாதகால செலவையும் சர்க்காரே ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்பதே எனது கோரிக்கை. அடுத்தபடியாக போதனை மொழியைப் பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அமைச்சர் அவர்கள், விளக்கம் கூறும்போது சொன்னார்கள், 1948-ம் வருஷத்திலேயே கல்வி சீரமைப்பு கமிட்டியின் சிபார்சுபடி, தாய்மொழியை உயர்தர கல்வியை களுக்கு கொண்டுவர ஆரம்பித்தார்கள் என்று. அப்படியானால், காலேஜில், இண்டர்மீடியட் படிப்புக்கு வருபவர்கள் தமிழில் படித்தவர்களாக இருக்கிறார்கள், அப்படிப்பட்ட மாணவர்களுக்கு போதனைமுறையை அந்த காலேஜ் வகுப்புகளில் ஆங்கிலத்தில் வைத்தால் எவ்வளவு கஷ்டமாக அவர்களுக்கு இருக்கும் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். ஆகவே அவ் வகுப்புகளில் ஆங்கிலம் போதனைமுறையாக வைப்பது நியாயமல்ல. அவர்கள் எப்படி, எந்த போதனைமுறைப்படி எந்த மொழியில் படித்திருக்கிறார்களோ அதற்குத் தகுந்தபடி, கல்வி நிபுணர்கள், எழுத்தாளர்கள் அவர்களுக்கு பாட புஸ்தகங்கள் தயாரிக்கவேண்டும். கல்லூரி வகுப்புகளுக்கு வரும்போதும், பாடங்களைத் தமிழிலிலேயே கற்றுக்கொள்ளமுடியும் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆகவே போதனைமொழி கல்லூரிகளிலும் கட்டாயம் தமிழாக இருக்கவேண்டும், அதற்கு அதிக செலவு ஆக முடியாதென்று கூறுகிறேன். இது வெகு சீக்கிரத்தில் அமுலுக்கு வரவேண்டுமென்பதை இந்தே வற்புறுத்த ஆசைப்படுகிறேன். இது, தமிழ் மொழியின் முற்போக்குக்கு பேருதவியாக இருக்கும்; கலைச்சொற்களை பெறுவதற்கும் பேருதவியாக இருக்கும், மாணவர்கள் விஷயங்களை நன்றாக புரிந்துகொள்வதற்கும் பேருதவியாக இருக்கும்.

“அடுத்தபடியாக மாணவர்களுடைய கோரிக்கை. ஏற்கனவே இரண்டு அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள் செலக்ஷனைப்பற்றி. இந்த வடிகட்டும்முறை அவசியம் இல்லை. இந்த வடிகட்டும் முறை மாணவர்களுக்கு ஒரு அதிர்ச்சியைத்தான் ஏற்படுத்துகிறது. பின்னால் பொதுத்தேர்வு இருக்கும்

12th March 1955] [Sri P. Jeevanandam]

போது முன்னால் ஒரு தேர்வு எதற்காக? அதோடுமட்டுமல்ல. இந்த முன் தேர்வில் தவறினால், மேற்கொண்டு ஒரு வருஷம் முழுவதும் திரும்ப அந்த வகுப்பிலேயே படிக்கவேண்டுமென்று இருப்பது சரியல்ல. அந்த செலக்ஷன் பரீட்சை ஒழிக்கப்படவேண்டும். அதற்கு அப்பால் நான்காவது பாரம் வரையில், மாணவர்கள் எல்லோருக்கும் இலவசக் கல்வி கொடுக்க ஏற்பாடாகி இருப்பதற்காக நாம் சர்க்காரை பாராட்ட கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால் நடுத்தர வகுப்பார்தான், ஹைஸ்கூலுக்கு படிக்க வருகிறார்கள். அவர்கள் எப்படி பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் பார்க்க வேண்டும். இப்போது, மாதம் 7 ரூபாய், 8 ரூபாய் சம்பளம் கட்ட வேண்டிய வகுப்புக்கு கொஞ்சகாலத்திற்கு முன்பு ரூபாய் 5-4-0 தான் சம்பளம் கட்டவேண்டும். ஆகவே இந்தச் சம்பள விகிதமும், பழய நிலைமைக்கு கொண்டுவரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தற்போது **Public Examination fees** 15 ரூபாயிக்கு உயர்ந்துவிட்டது; அதையும் பழய விகிதத்திற்குக் குறைக்கவேண்டுமென்றும் வற்புறுத்த ஆசைப்படுகிறேன். இண்டர்மீடியட் வகுப்பில், ஒரு மாணவரிடமிருந்து குறைந்தது 45 ரூபாய், ஒரு **term**-க்கு **fees** ஆக வசூலிக்கிறார்கள். அதையும் ஓரளவுக்கு குறைக்கவேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தப்படி புஸ்தகங்களைப்பற்றி. மாகாணம் முழுவதிலும் உள்ள பாட புஸ்தகங்களைப் பார்த்தால் ஆச்சரியமாக இருக்கும். ஒவ்வொரு ஜில்லாவுக்கு; ஒரே வகுப்பாக இருந்தாலும், ஒவ்வொருவிதமாக பாட புஸ்தகங்கள் இருக்கும். இப்பாட புஸ்தகங்கள் எல்லாம், ஒரேவிதமானதாக இருக்க வேண்டுமென்று குறிப்பிடுகிறேன். அவ்விதம் செய்தால் மாணவர்களுக்கு லாபம் அதிகம் உண்டென்று கருதுகிறேன்.

“பிறகு வினாயாடு இடங்கள். பல மாணவர்களுக்கு, பள்ளிகளில் வினாயாடுவதற்கு இடங்களை கிடை யாது. கனம் அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள், கல்வி விரிவாக்கப்படவேண்டுமென்றும், கல்வித்தரம் உயரவேண்டுமென்றும். கல்வியின் எல்லா அம்சங்களையும் எடுத்துக் கொண்டால், முக்கியமாக, மாணவர்களுக்கு வினாயாடும் இடங்கள் அத்திய வசியமானவை. ஆகவே வினாயாடும் இடங்களை அதிகரிக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ஹாஸ்டல் கோரிக்கை இதற்கு அடுத்தாற்போல் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம். **Law** காலேஜில் ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட மாணவர்கள் படிக்கிறார்கள். இதில் அநேகர் ஹாஸ்டல் வசதி இல்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இம்மாணவர்களுக்கு ஹாஸ்டல் வசதி இல்லை என்று எதிர்கட்சி அங்கத்தினர்களும் சர்க்கார் தரப்பு அங்கத்தினர்களும் ஏற்கனவே புகார் கின்பி டார்கள். ஆகவே இவ்வாஸ்டல் விஷயத்தை சர்க்கார் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகிறேன். ஒரு வருஷத்திற்கு, 50 ஆயிரம் ரூபாயிலிருந்து 60 ஆயிரம் ரூபாய் வரையில் காலேஜ் மாணவர்களிடமிருந்து சம்பளமாக இங்கு வசூலாகிறது. **Arts** காலேஜ் என்றால், அத்துடைய மாணவர்களுக்கு ஹாஸ்டல் கிண்டியில். எப்படி இந்த நிலைமையில் மாணவர்கள் சௌகர்யமாக படிக்கமுடியும்? இதிலே சர்க்கார் முக்கிய கவனம் செலுத்த வேண்டும். மாணவர்களுக்கு இங்கு **University Club** இருப்பதாகச் சொல்லலாம். ஆனால் அந்த **University Club**-ல் 150 மாணவர்கள்தான் இருக்கமுடியும். ஆகவே, மாணவர்களுக்கு **Residential College** வசதிகள் செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“பல கல்லூரிகளில் கக்கூஸ் வசதி போதாது. மாணவர்கள் அங்கு **queue** வரிசையில் நின்று மலஜலம் கழிக்கப் போகவேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆகவே காலேஜுகளில் கக்கூஸ் வசதிகள் அதிகம் செய்ய வேண்டுமென்று குறிப்பிட ஆசைப்படுகிறேன். **Mess** விஷயத்தில், மாணவர்கள் கொடுக்கும் பணத்திற்கு ஏற்ற சாப்பாடு கொடுக்கப்படுவதில்லை என்ற புகார் இருக்கிறது. இது கவனிக்கப்படவேண்டிய விஷயமாகும். தொழிலக் கல்வியைப்பற்றி சொல்லவேண்டியதேயில்லை. ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் நாட்டை தொழில் மயமாக்கப்போகிறார்கள் என்று இருக்கிறது.

[Sri P. Jeevanandam]

[12th March 1955]

ஆகவே அத்திட்டத்திற்கு ஏற்றார்போல் இங்கே, படிப்பும் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். இங்கே 50 Arts காலேஜுகள் இருக்கின்றன, ஆனால் ஐந்து இன்ஜினீயர் காலேஜுகள்தான் இருக்கின்றன. விவசாய இன்ஜினீயர் காலேஜுகள் அமைக்க தாராளமாக சர்க்கார் பணம் செலவிடப்படுதல் நவீன சமுதாயத்திற்கு மிகமிக அவசியம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆசிரியர் குறைகளைப்பற்றி ஏற்கனவே சொல்லிவிட்டேன். குறைந்தபட்ச சம்பளத்தை சென்ட்ரல் பே கமிஷன் சிபார்சு செய்திருக்கிறார்கள். செகண்டரி கல்வித் கமிஷனும் இச்சம்பள விதித்ததை சிபார்சுசெய்து, சராசரி ஆசிரியர்களுக்கு மாதம் நூறு ரூபாயாவது, சம்பளமாக கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. அன்னை பிதா, குரு, இவர்களை தெய்வமாக கருத வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால், இந்த மூன்றாவது தெய்வமாகக் கருதப்படும் ஆசிரியர்கள், பிச்சை எடுப்பது மாதிரியான நிலைமையில் இருப்பதைக்கண்டு வெட்கப்படவேண்டும். ஆசிரியர்களுக்கு நல்ல சம்பளம் கொடுத்து உற்சாகப் படுத்தினால்தான் நாட்டில் கல்வித் தரம் உயரும். அது தெரிந்தும், இன்னும் மாற்றந்தாய் கவனிப்புத்தான் ஆசிரியர் விஷயத்தில் காட்டிக்கொண்டிருக்கிறது இந்த சர்க்கார் என்பதை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இவ்வாசிரியர்களுக்கு provident fund உத்தரவாதம் செய்யவேண்டும். ஆசிரியர்களை விலக்க வேண்டுமென்றால், ஆசிரியர்கள் ஸ்தாபனத்தைக்கேட்டு விலக்கவேண்டும். இது அவர்களுடைய அந்தஸ்தை உயர்த்துகிறது என்பதை சொல்லிக்கொள்ளத் தேவையில்லை. கவி சுப்ரமணிய பாரதியார்,

12-09
p.m.,

‘ ஸீடுதோறும் கலையின் விளக்கம்
வீதிதோறும் இரண்டொரு பள்ளி
நாடு முற்றிலும் கல்வி இலாததோர் ஊரை
தியினுக் கிரையாக மடுத்தல் ’

என்றும்

திருவள்ளுவர்,

‘ தாமின் புறுவது உலகின் புறக்கண்டு
காழுறுவர் கற்றறிந்த தார் ’

என்றும்

சொல்லியிருக்கிறார். அதே முறையில்தான் அரிஸ்டாட்டிலும் சொல்லியிருக்கிறார். கல்வியின் முடிவு ஊழிய உணர்ச்சி, குடும்ப, சமுதாய ஊழிய உணர்ச்சியோடு பழகுவதுதான். தொழிற் கல்வி கொண்டுவர வேண்டும் என்று கல்வி மகான்கள் எல்லோரும் சொல்லுகிறார்கள். அதைத் தான் சர்க்காரின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகின்றேன்.

“ கல்வியின் தரம் எவ்வளவு மோசமாக இருக்கிறதென்பதை நாம் பார்க்கவேண்டும். பொது அறிவின் தரம் கெட்டு விட்டது. சரித்திர, பூகோள அறிவு ரொம்பக் கம்மி. தரக்கேடு ஏன் ஏற்பட்டிருக்கிறது? வாழ்க்கைக்கும் கல்விக்கும் ஜீவனுள்ள உறவு இல்லாமல் சில பாடங்கள் கற்பிக்கப்படுகின்றன. இப்பொழுது கொடுக்கப்படும் கல்வி மாணவனுடைய பூரண வளர்ச்சிக்குத் துணை புரிவதாக இல்லை. அது ஒருதலைப்பட்சமாக இருக்கிறது.

“ ஆங்கிலம் போதனா மொழியாக இருப்பதால் ஆங்கிலத்திற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. கல்லூரியிலும் தாய் மொழி போதனா மொழியாக இருக்கவேண்டும். ஆங்கிலத்திற்கு சர்வ தேசிய மதிப்பு கொடுக்கவேண்டுமென்று ஒரு அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டார். பல தேசங்களில் அந்தந்த தேசத்து மொழியில்தான் கல்வி அளிக்கப்படுகின்றது. அந்தந்த தேசத்து மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையில் இருக்கக் கூடிய பிடிப்பு அவரவர்களின் மொழியின் மூலமாக வெளிப்பட்டு, அந்தந்த மக்களின் எண்ணத்தைப் பிரதிபலிக்கக் கூடிய முறையில் அவரவர்கள் மொழி வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. அதனால்தான் ஒரு

12th March 1955] [Sri P. Jeevanandam]

தேசத்து பாஷைக்கு சர்வதேசத்தில் ஒரு மகத்தான வெற்றியோ, ஒரு மதிப்போ கிடைக்கிறதேயல்லாமல் ஏதோ ஒரு பாஷை இதுவரை சர்வதேசப் பெயர் வாங்கிவிட்டது என்ற காரணத்தைச் சொல்லி, அதைப்படிப்பதன் மூலமாகத்தான் நம்முடைய தேசத்திற்கு சர்வதேசத்தில் மதிப்பு கிடைக்கும் என்பது பொய் என்று பல நாடுகளில் நிறுபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சீனாவில் சீன பாஷைதான் போதனு மொழியாக இருக்கிறது. அதே மாதிரி உலகிலுள்ள எல்லா நாடுகளிலும் அந்தந்த தேசத்தின் மொழிதான் போதனு மொழியாக இருந்து வருகின்றது.

“சுதந்திர வளர்ச்சிக்கு உகந்தபடி மக்கள் சுயமாகச் சிந்திப்பதற்கு இன்று இருக்கக்கூடிய கல்வி ஆதரவாக இல்லை. ஆசிரியர்-மாணவர் களிடையே சரியான உறவை தற்போதைய கல்விமுறை ஏற்படுத்துவது இல்லை. ஆசிரியர் கற்பனைத் திறன், போதிக்க முடியாதபடி பாடத்திட்டம், நோட்டஸ், ஆகியவைகளினால் கல்வியின் தரம் குறைந்திருக்கிறதென்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“ஒழுக்கக் கல்வி என்று தனியாக போதிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. நம் நாட்டின் சமுதாய வளர்ச்சி, பண்பாடு, லட்சியம் ஆகியவைகள் ஒழுக்கக் கல்வியை அளிப்பனவாக இருக்கின்றன. மேலும், ஆரம்பப் பாடசாலையிலும், உயர்தரப் பள்ளிகளிலும், கல்லூரிகளிலும் இப்பொழுது போதிக்கப்படுவதே போதுமானது. ஒழுக்கக் கல்வி வேண்டுமென்று நினைத்தால் மதச்சார்பற்ற ஒழுக்கக் கல்வி கொடுக்கப்படவேண்டும். ஒழுக்கப்போதனை என்று சொல்லி அதற்காக கடவுளைக் கொண்டு வந்தோ, மோட்சத்தைக் காட்டியோ போதிக்க வேண்டியதில்லை. மத போதனைக்கு ஸ்பெஷல் ஸ்கூல்கள், ஆங்கிலோ-இந்தியர்களுக்கு என்று தனிப் பள்ளிக் கூடங்கள் வைத்துக்கொள்வதில் ஆட்சேபனை இல்லை. ஸ்பெஷல் ஸ்கூல்கள் “கான்வென்ட்” போன்று இருக்கட்டும். ஆனால், கல்விச்சாலைகளில் எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்தையும் போதிக்க இடம் கொடுக்கவே கூடாது என்று நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

“கலை வளர்ச்சி சம்பந்தமாக ஒரு வார்த்தை. நமது நாட்டிலும் சமீப காலத்தில் கலை வளர்ந்து வருகிறது. ஆனால், ஆபாசக் கலை வளர்ந்து போகிறது என்பதையும் கவனிக்கவேண்டும். நம் நாட்டில் சரியான முறையில் கலை வளர வேண்டும். நம்முடைய நிதி மந்திரி, பிரதம நீதிபதி ஸ்ரீ ராஜமன்னார் போன்றவர்களும் கலை வளர்ச்சிக்காக உழைக்கிறார்கள். ரீஜனல் நாடக அகாடமி இருக்கிறது. நம் நாட்டின் பண்பாடுக்குகந்த முறையிலும், முற்போக்குக் கருத்துக்களை மக்களிடையே பரப்பக்கூடியதாகவும் நல்லமுறையில் கலை வளர எல்லோரும் பாடுபடவேண்டுமெனியொழிய கலை வளர்ச்சி என்ற பேரால் ஆபாசக் கலை வளர்ச்சி, அபாயகரமான கலை வளர்ச்சி ஏற்படாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது மிக மிக அவசியம். இந்த அம்சங்களையெல்லாம் சர்க்கார் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

SRI P. M. MUNUSWAMY GOUNDER :—“கனம் சேர்மன் அவர்களே இன்று நமது கல்வி அமைச்சரும் நிதி அமைச்சருமான கனம் ஸ்ரீ லி. சுப்ரமணியம் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் இந்தக் கல்வி மான்யத்தை ஆதரித்து இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். 12-12 p.m.

“நம்முடைய நாடு சமுதாயத் துறையிலும், பொருளாதாரத் துறையிலும் முன்னேற்றம் அடையவேண்டுமென்றால் மக்களுக்குக் கல்வி மிகவும் இன்றியமையாதது என்பதை எல்லா அங்கத்தினர்களும் அறிவர். ஆவடியில் நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தின்படி இந்த நாட்டை சோஷலிச பாணியில் அமைப்பதற்கும், நம் இந்திய சர்க்காரின் முக்கியமான கொள்கைகளின் ஒன்றாகிய நாட்டு மக்களுக்கெல்லாம் கல்வி அளிக்கவேண்டுமென்ற லட்சியத்தை நிறைவேற்றுவதற்கும் ஏற்ற முறையில் நம் ராஜ்யத்தில் கல்விக் கொள்கை எடுத்துக்காட்டக் இருக்கிறது. அதாவது ஆண்டுக்கு ரூ 1,200-க்குக் குறைந்த வருமானம் உள்ளவர்களின் குழந்தைகளுக்கு

[Sri P. M. Munuswamy Gounder] [12th March 1955]

நடுத்தரப் பள்ளிக்கூட நிலைவரை, அதாவது மூன்றாம் படிவம்வரை, இலவச கல்வி அளிக்க முன்வந்திருக்கிறார்கள். அதுவும் குறைந்த வருமானம் உடையவர்களுடைய குழந்தைகளெல்லோருக்கும், சாதி, சமய, இன வேறுபாடு இல்லாத முறையில் கல்வி வசதி அளிக்கப்படும் என்று சொல்லப் படுகிறது. இதற்காக நான் கனம் மந்திரி அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன்.

“ஆரம்பப் பள்ளிகள் தற்போது கிராமங்களில் திறக்கப்பட்டு வேலை செய்து வருவதை நான் கண்கூடாகப் பார்த்திருக்கிறேன். அதில் அநேக தவறுகள் நிகழ்ந்து சில பள்ளிகள் வேலை செய்யாமல் இருக்கின்றன. அதற்குக் காரணம் என்னவென்பதை சர்க்கார் ஆராயவேண்டும்.

“நாம் ஒரு பள்ளியைத் திறக்கும்போது, அதற்குப் போதிய ஆசிரியர்கள் நியமிக்கின்றோம். அந்த ஆசிரியர்களை நியமிக்கும்போது அவர்களுக்குப் போதுமான வசதி இல்லாமல் அவர்கள் ஒரு வாரம் இரண்டு வாரம் இருந்துவிட்டு அவர்கள் சொல்லாமல் மூட்டை கட்டிக்கொண்டு ஓடி விடுவதற்குவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தை ஏற்படுத்துகிறது. ஆகையால் ஆரம்பப்பள்ளியொன்றை ஒரு கிராமத்தில் திறப்பதற்குமுன் அந்த கிராமத்தில் ஆசிரியர்கள் தங்குவதற்கு வேண்டிய போதுமான வசதியை ஏற்படுத்திக்கொடுத்தால்தான் ஆரம்பப் பாடசாலைகளை நாம் திறம்பட நடத்தி வருகிறோம் என்று பெருமையாக சொல்லிக்கொள்ளமுடியும். ஆரம்பப் பள்ளிகளுக்கு காலாகாலத்தில் ஆசிரியர்களை அமர்த்துவது இல்லை. அவர்களுக்குப் போதுமான பயிற்சி கொடுக்காமல், கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ சாம்பசிவ ரெட்டியார் சொன்னதுபோல, மற்ற துறைகளில் வேலை கிடைக்காமல் திண்டாடிக்கொண்டிருப்பவர்கள்தான் பயிற்சிப் பள்ளியில் சேர்ந்து, உபாத்தியாயர்களாக வருகிறார்கள். அந்த வேலையிலும் தொடர்ந்து இராமல் வேறு நல்ல வேலை கிடைத்தவுடன் ஆசிரியர் வேலையைவிட்டு விட்டு ஓடிவிடுகிறார்கள். நம் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு ஆதாரமாக உள்ள சிறுவர் சிறுமியர்களுக்கு நல்லவிதமான கல்வியறிவு அளிப்பதற்கு, இந்த நாட்டை எல்லாத் துறைகளிலும் வருங்காலத்தில் உயர்த்துவதற்கு காரண கர்த்தர்களாக இருப்பவர்கள் ஆசிரியர்கள். அப்படிப்பட்ட பொறுப்புள்ள வேலையைச் செய்துவருபவர்களாகிய ஆசிரியர்கள், அந்த மனோபாவத்துடன் வேலைசெய்வதற்கேற்ற சூழ்நிலை ஏற்படாமல், அவர்கள் ஏதோ வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக ஆசிரியர் வேலை பார்க்கிறார்களேயொழிய உண்மையிலேயே மக்கள் முன்னேற்றம் அடையும்படியாக அவர்கள் உழைப்பதில்லை. காரணம் அவர்களுக்குப் போதிய வசதிகள் இல்லாததுதான். ஆகவே, பள்ளி ஆசிரியர்களுக்குக் கட்டாயமாக போதிய வசதிகள் செய்து தரவேண்டும். சம்பளமும் நல்லமுறையில் கொடுக்கப்படவேண்டும். அவர்கள் ரிடையர் ஆனவுடன் பென்ஷன் கட்டாயமாக கொடுக்கப்படவேண்டும். அப்படியிருந்தால்தான் ஆசிரியர் உத்தியோகத்திற்கு வருபவர்களுக்கு அதில் ஒரு பற்றுதல் இருக்கும். அப்பொழுதுதான் உண்மையாக உழைத்து நாட்டின் செல்வமாகிய சிறுவர் சிறுமியர்களுக்கு நல்ல முறையில் அவர்களை முன்னேறும் வகையில் பாடம் சொல்லிக்கொடுப்பார்கள். ஆசிரியர்கள் உத்சாகத்துடன் இருந்தால்தான் மாணவர்களுக்கு உத்சாகமாகப் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்கமுடியும். ஆகவே ஆசிரியர்களுடைய குறைகளை நாம் நிவர்த்தி செய்துகொடுக்கவேண்டியது அவசியமாகும். ஆசிரியர்களுக்குத் தங்கள் உத்தியோகத்தில் பற்றுதல் இல்லாமலிருந்தால் சிறிது காலம் ஆசிரியர் உத்தியோகம் பார்த்துவிட்டு ஓடிவிடப்பார்ப்பார்கள். இவ்விஷயத்தை சர்க்கார் ஊன்றி கவனித்து இதில் எவ்விதமான மாறுதலைச் செய்யவேண்டுமோ அதை உடனடியாகச் செய்தே தீரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

12 17
9.11.

“அடுத்தபடியாக நான் தொழில் கல்வி இன்றியமையாதது என்பதை மிகவும் வற்புறுத்த விரும்புகிறேன். காரணம், நமது நாடு ஒரு விவசாயநாடு, இந்த நாடு பொருளாதார துறையில் உயரவேண்டுமானால், அவசியம் தொழில் கல்வி ஏற்படுத்திக்கொடுத்தே தீரவேண்டும். பொதுவாக, சாதாரணமாக, கல்வி கற்று பட்டம் பெற்றுவிட்டால் மட்டும் உத்தியோகம் கிடைப்பது இல்லை. ஆகையால் தொழிலில் கல்வியை, அவரவர்களுடைய புத்திக்குத் தகுந்தாற்போல், எந்தத் தொழில் பிடிக்கிறதோ அந்தத் தொழிலை கற்றுக்கொடுக்கவேண்டும். இப்படி பார்க்கும்போது, எங்கள் ஜில்லாவை, அதாவது சேலம் ஜில்லாவை எடுத்துக்கொண்டால்

12th March 1955] [Sri P. M. Munuswamy Gounder]

ஒரு தொழிலில் கல்வி போதிக்கும் பள்ளிகூடம் இல்லாமலிருக்கிறது. சேலம் ஜில்லாவை பற்றி நான் அதிகம் சொல்லவேண்டியதே இல்லை. நண்பர்கள் திரு D. Krishnamoorthy Gounder, திரு. சாம்பசிவ ரெட்டியார் அவர்களும் எடுத்து உரைத்தார்கள். நமது மாகாணத்தில் மிகப் பெரிய ஜனத்தொகையைக் கொண்டது (33 லட்சம்) சேலம் ஜில்லா. அந்த ஜில்லா மிகவும் பிற்போக்கான நிலையில் இப்போதும் இருந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. அதற்கு காரணம் நமது சர்க்கார் அந்த ஜில்லாவின் மீது அதிகமான கவனம் செலுத்துவதில்லை என்பது தான் என்னுடைய கருத்து.

“இரண்டாவதாக, இந்த ஜில்லாவில் காலேஜ் ஒன்றே ஒன்றுதானிருக்கிறது. அதுவும் முனிசிபாலிட்யால் நடத்தப்படுகிறது. அந்த முனிசிபல் காலேஜில், அந்த ஊரில் இருக்கும் மாணவர்களை சேர்ப்பதற்குத்தான் வசதியிருக்கிறதே தவிர, இதர ஜில்லாவில் இருந்து வருபவர்களையோ, அதே ஜில்லாவின் பக்கத்து தாலுகாவிலிருந்து வருபவர்களையோ சேர்க்க வசதியளிக்க முடியாத நிலையிலிருக்கிறது. சேலம் ஜில்லா போர்ட்டில் சுமார் 19 லட்சம் ரூபாய் ரெயில்வே செல் (cess) என்கிற Reserve Fund-ல் இருக்கிறது. இந்த கஷ்டத்தை போக்க அந்த பணத்தை ஒதுக்கியாகிலும் ஒரு காலேஜ் கட்டி, ஜில்லாவில் இருக்கும் எல்லா மாணவர்களுக்கும் படிக்கத் தகுந்த வசதியளிக்க வேண்டும். இந்த யோசனையை ஏற்கனவே கனம் நிதி மந்திரி அவர்களிடம் சொல்லியிருக்கிறோம். இருந்தாலும் அவர் எங்களுடைய யோசனை சரியில்லை என்று கூறுகிறார். அவர் மறுபடியும் ஆலோசிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். சுமமா தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் அந்த பணத்தை ஏன் நமது சர்க்கார், அதிகமான பிள்ளைகளுக்கு கல்வி போதிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன், எடுத்து ஒதுக்கி, புது கல்லூரியை கட்டிக் கொடுத்து மாணவர்களுக்கு வசதி செய்து கொடுக்கக்கூடாது என்று கேட்கிறேன். அப்படி கட்டுமபோது, அவசியம் சேலம் வட பகுதியில், கிருஷ்ணகிரியில் கட்டிடம் கட்டவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இரண்டாவதாக ஏற்கனவே வற்புறுத்தப்பட்ட கட்டாய கல்வி மிகவும் அவசியம் என்பதையும் மறுபடியும் வற்புறுத்த விரும்புகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக கடந்த 1954-ம் வருஷம் டிசம்பர் மாதத்தில் நமது சர்க்கார் ‘Madras Information’ என்ற புத்தகத்திலும் மற்ற பத்திரிகைகளிலும் வன்னியகுல கூத்திரிய மாணவர்களுக்கு full fee concession என்று பெரிய Heading கொடுத்து, அதாவது நான்கு ஜில்லாக்களில், சேலம், திருச்சி, தென் ஆற்காடு, தஞ்சாவூர், இந்த ஜில்லாக்களில் வன்னியகுல கூத்திரிய மாணவர்களுக்கு full fee concession கொடுத்து இருக்கிறோம் என்று விளம்பரம் செய்து, உத்திரவு பிறப்பித்து இருந்தும் கூட, தற்போது நிதி மந்திரி அவர்கள் இரண்டு நாட்களுக்கு முன் அசெம்பிளியில் கேட்ட போது அது மாதிரி இல்லை என்று பதில் அளித்திருக்கிறார்கள். இந்த மாதிரி நமது சர்க்கார், ஏற்கனவே ஒரு உத்திரவை பிறப்பித்து விட்டு மறுபடியும் அந்த உத்திரவை திருப்பிச் சொல்வது தவறு. வன்னியகுல கூத்திரியர்கள் எந்த நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்பதை, அவர்கள் ஜனத் தொகையைக் கொண்டு சர்க்கார் உரை வேண்டும். இரண்டாவதாக அவர்கள் ஹரிஜனங்களை விட மிகவும் பிற்போக்கான நிலைமையில் இருக்கிறார்கள் என்பதையும் உணரவேண்டும். அப்படி இருக்கும்போது அவர்களுடைய நிலைமையை உயர்த்த வேண்டுமென்றால், இந்த மாதிரியான concession கொடுத்தால் தான், அவர்கள் தரத்தை உயர்த்த முடியுமே தவிர வெறும் வாயால் சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் அவர்களை உயர் நிலைக்கு கொண்டுவர முடியாது. இந்த full fee concession என்பதை குறைந்தது 10 வருஷத்திற்காவது கொடுத்து உதவினால்தான் அவர்கள் உயர் நிலைக்கு வருவார்கள் என்பதையும் எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். இத்துடன் நான் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

12-20
p.m.

* SRI M. NARAYANA KURUP:—“Mr. Chairman, Sir, the Hon. the Minister for Education indicated a progressive expenditure on education. But considering the progress in our population also, it will be evident that we have not made much headway in

[Sri M. Narayana Kurup] [12th March 1955]

increasing the percentage of literacy. I will go further and say that if we are to honour the commitments under our Constitution, the process has to be accelerated. Though my statistics may not be up-to-date, I wish to say that there are 272, 1,148 and 2,500 villages having a population of over 2,000, 1,000 to 2,000 and 500 to 1,000 respectively, which do not still have a single school. This shows the magnitude of the problem. If we got at this pace, I do not know whether and when we will be able to impart free and compulsory education to the entire school-going population.

"Sir, the Government educational policy has to be defined clearly and precisely. Conflicting views were expressed on the floor of the House and it is for the State to make up its mind. All of us are one in pleading for encouragement to regional languages. But even some of those who plead for encouragement to regional languages want the retention of English in the university stage. Unless we bifurcate or sub-divide still further the elementary, secondary and university courses, there is bound to be some amount of conflict in respect of the languages. If the students study their subjects in their curriculum of studies in a certain language up to a particular stage, they cannot give it up and adopt a different medium altogether when they go to the next stage or to a higher course. Therefore, this is a matter which deserved grave and careful consideration. All these can be combined together as different parts of a homogeneous whole so that the scientific and modern achievements which are obtainable in all parts of the world can be made use of by us consistent with our necessities and prestige.

"Then, Sir, certain Members have pleaded for higher qualification for teachers and I am one with them. But so long as we choose to retain the people with lesser qualification in this department, it is for the Government to see that they are also treated like others. I specially mention a small class of people, viz., the lower elementary teachers about whom questions were also asked on the floor of the House. The Hon. Minister replying to these questions said that the number of such teachers was negligible and they were a vanishing class. Let them vanish. But so long as they remain in the department, they must be treated like others. As a matter of fact, the increments and other amenities given to the other elementary school teachers are not given to them and I plead on behalf of this vanishing class of people that they may be treated fairly so long as they are retained in this department.

"Sir, the question of improving the educational facilities is a matter which requires thorough examination and consideration. A casual mention of this matter was made by some hon. Members. In many places we find a boys' school, a girls' school, a Muslim school and a labour school situated close to each other. As a result of this, a number of teachers have to be employed and there is wastage of money and inefficiency also to some extent. Ours is no doubt a secular State. I strongly adhere to the principle that religious considerations should not be imported into our educational institutions. Because, we have followers of various religions

12th March 1955] [Sri M. Narayana Kurup]

and communities in the schools. It is only by strictly adhering to the theory of secularism that we can satisfy everybody and go forward. I think the Government will do well to institute an enquiry to find out how best the schools can be spread over taking into consideration the facts mentioned by me just now. At present there are no schools in certain places. On the other hand, there are a number of schools in some other places where they are not at all necessary. The Committee of enquiry that I have suggested may be asked to suggest ways and means by which all these may be combined together and adequate number of schools can be started in all the places so that there may not be wastage of men and material and so that there may be efficiency also. If the Government agree to do this, it will be an achievement indeed.

“ There is another point to which I wish to make a reference, and it is about the language pandits. There are two grades of language pandits, class I and class II. In order that one may be promoted or retained in class I, there must be at least 7 periods of work for him. I understand that many of the Hindi pandits are hard hit by this order. Many of them, I understand, who were in the higher grade have been demoted for no fault of theirs. So far as the regional languages are concerned, there is no such difficulty. If the Hindi pandits suffer as they have no adequate work to do, of course our own system of education has to be blamed. At this stage I wish to say that it is only at our own risk we can neglect our national language, Hindi. So, the fate of the Hindi teachers who have been demoted or who have suffered losses on account of the fact that they have no work for 7 periods is a matter that has to be very carefully considered.

“ With regard to basic education, it will be found that only one per cent of the students are now served by basic schools. Even these schools are basic schools only in name. The other day, the Hon. the Minister for Education said that there were about 200 basic schools in the State. I wish to say that these schools are not at all equipped with the necessary materials needed for imparting basic education. In actual practice what happens is that only the name-board of the school is changed. This should not be the case, Sir. If we want to impart basic education to our pupils, there must be proper materials and equipment available in the basic schools so that the students may be effectively taught. I wish also to say one word with regard to detentions. Whether there should be detention or whether there should be examination are questions which agitate the minds of all people. I am positively of opinion that in the matter of public examinations, there should be no detention. We know education is being commercialised now-a-days. We also know the range of disparity in the fees collected in schools for III and IV forms. Naturally, any private management feels that if a boy is promoted from III form to IV form, it can get a larger income by way of fees, because the fee for IV form is much higher than that for III form and it is so with regard to V and VI forms also. When the boys come to the VI form, they

12-30
p.m.

[Sri M. Narayana Kurup] [12th March 1955]

are detained there and only the best boys are sent up for the examination because the management wants good results. So, if there is to be any examination for selection, it should not be held in VI form. Whoever comes to VI form should be allowed to sit for the examination and take his chance."

(Deputy Speaker in the Chair.) Now.

SRI R. M. PALANIAPPAN :—"உதவி சபாநாயகர் அவர்களே கல்வி மந்திரி கொண்டு வந்திருக்கிற மான்யத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். இப்போது இருக்கும் **Elementary education** நிலைமையானது, பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் குழந்தைகளுக்கு வாழ்க்கையில் பிரயோஜனடக்கூடியதாக இல்லை என்று நான் கருதுகிறேன். அதனால் அதை திருத்தி அமைக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியமாக இருக்கிறது. சர்க்கார் அதற்காக டாக்டர் அழகப்ப செட்டியாரின் தலைமையின் கீழ் எந்த முறையில் **elementary education-ஐ** இனிமேல் நடத்துவது என்பதை தீர்மானிக்க போட்டிருக்கும் கமிட்டியை நாங்கள் எல்லோரும் முழுமனதுடன் வாழ்வேற்கின்றோம். இந்தக் கமிட்டியும் சீக்கிரமாக அதனுடைய **report-ஐ** சமர்ப்பித்து, வரும் வருஷத்தில் அவர்கள் செய்திருக்கும் சிபார்சுகளின் படி புது விதமான **elementary education** அமுலுக்கு வரும் என்று நாங்கள் எதிர்பார்க்கிறோம். மக்கள் எல்லோரும் எதிர்ப்பார்க்கிறார்கள். ஆனால் இதில் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை சர்க்கார் கவனிக்க வேண்டும். ஏனென்றால் அந்த **elementary education**, படிக்கும் பையன்கள் தங்கள் பிற்கால வாழ்க்கைக்கு, மிகவும் அவசியமானவற்றை தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய நிலையிலிருக்க வேண்டும். இன்றைய நிலையில் இருக்கும் படிப்பு வாழ்க்கைக்கு சம்பந்த மில்லாத நிலையிலிருக்கிறது. இதோடு கூட நம் நாட்டிலே ஒரு பி.ஏ. படித்த மாணவன் 100 ரூபாய் சம்பளம்கூட வாங்க முடியாத அளவுக்கு கொடுமையான வேலையில்லாத திண்டாட்டம் இருக்கிறது. அதனால் பிள்ளைகள் வாழ்க்கையில் பயன் பெறுவதற்கு கைத்தொழில்கள் அதிகமாக ஏற்படுத்த வேண்டும். நம் நாட்டில் சோஷலிஸ **pattern of society-ஐ** ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று காங்கிரஸ் தீர்மானித்து இருக்கிறது. அதை நாம் அமுல் நடத்தவேண்டுமென்றால் மிகவும் அதிகமான அளவுக்கு கைத்தொழில் இருக்கவேண்டும். அப்படி கைத்தொழில் இருக்கும் நாட்டில், கைத் தொழில் பயிற்சி அதிகமாக இருந்தால் தான், அவைகள் பெருக முடியும்.

"இரண்டாவதாக தனிப்பட்ட நபர்கள் நடத்தும் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு சர்க்கார் ஆதரவு அதிகமாக இருக்கவேண்டும். ஆதரவு எந்த முறையில் கொடுக்கலாம் என்றால், பெரிய காலேஜ்கள் கட்டுவதற்கு தனிப்பட்ட நபர்களுக்கு **income-tax relief** கொடுத்தால் நன்றாக இருக்கும். அவர்களும் அப்போது ஊக்கத்தால் பல புது காலேஜ்கள் கட்டி, நாட்டில் எல்லோரும் படிப்பதற்கு வேண்டிய வசதிகளை செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

"மூன்றாவதாக இப்பொழுது கலாசாலைகளில் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு கட்டாயமாக ராணுவப் பயிற்சி அளிக்கப்படவேண்டும். ஹைட் ரோஜன் பாம், ஆட்டம் பாம் முதலியவைகள் உலகில் உலவிக்கொண்டிருக்கும் இந்தக் காலத்தில் நம் நாட்டிலே உள்ள ஜனங்கள் தங்களைத் தாங்களே பாதுகாத்துக்கொள்வதற்கு தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியம். காலேஜ் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு கட்டாயமாக ராணுவப் பயிற்சி அளிப்பதன் மூலம் நாட்டுக்கு ஒரு சேவை செய்ய அவர்களுக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்படுகிறது. ஆகவே காலேஜ் மாணவர்களுக்கு ராணுவப் பயிற்சி கட்டாயமாக அளிக்கப்படவேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

"கைத் தொழில் பயிற்சிக்கு **Automobile Engineering** படிப்பதற்கு மினிமம் **educational qualification** எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. ஆக இருக்கிறது. சில மாணவர்களுக்கு படிப்பில் அக்கரை இருக்காது; ஆனால் கைத்

12th March 1955] [Sri R. M. Palaniappan]

தொழில்களில் அக்கரை இருக்கும். அவர்களுக்கு educational qualification எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. என்று வைக்காமல் விதி விலக்கு அளித்து கைத்தொழில்களை பயிலுவதற்கு சந்தர்ப்பம் அளிக்க வேண்டும். இந்த நாட்டிலுள்ள ஆரம்பப்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு நாம் கொடுக்கும் சம்பளம் போதவில்லை. அதனால் அவர்களின் நிலைமை மோசமாக இருக்கிறது. ஆகவே அவர்களுக்கு அதிகமான சம்பளம் கொடுக்க வேண்டியது அவசியம். அந்த வகையில் அவர்களுக்குத் திருப்தி இருந்தால்தான் அவர்கள் குழந்தைகளுக்கு பாடம் சொல்லிக்கொடுக்க முடியும். ஆதலால் அடுத்த பட்ஜெட்டில் பணக்காரர்களுக்கு இன்னும் கொஞ்சம் வரி போட்டாவது பணத்தை மிச்சப்படுத்தி ஆரம்பப்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு சம்பள உயர்வு கொடுப்பதற்கு சர்க்கார் முயற்சிப்பார்கள் என்று எண்ணுகிறேன். அவர்களுடைய நிலைமை நன்றாகயிருந்தால்தான் எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் நிம்மதியாக படிப்புச் சொல்லிக்கொடுக்க முடியும்.

“ அடுத்தபடியாக என்னுடைய தொகுதியிலுள்ள சில விஷயங்களைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். புதுக்கோட்டை சமஸ்தானமாக இருந்தபோது அங்கு அநேக பள்ளிக்கூடங்கள் இருந்தன; இப்போதும் இருந்துக் கொண்டோன் இருக்கின்றன. ஆனால் பள்ளிக்கூடங்கள் சரியாக நடத்தப் படுவதில்லை என்று புகார் சொல்லுகிறார்கள். சில கிராமங்களில் ஒழுங்காக நடந்து வருகின்றன. தனிப்பட்டவர்கள் நடத்தும் பள்ளிக்கூடங்கள் மிகவும் நன்றாக நடந்து வருகின்றன. சிறு சமஸ்தானமாக இருந்தாலும் அங்கு தனிப்பட்டவர்கள் நன்றாக பள்ளிக்கூடங்கள் நடத்துவதற்கு அந்த சர்க்கார் ஆதரவு கொடுத்துவந்தார்கள். தனிப்பட்டவர்கள் நடத்தும் பள்ளிகளுக்கு என்ன சலுகைகளை சமஸ்தானமாக இருந்தபோது கொடுக்கப்பட்டதோ அதே சலுகைகளை இந்த சர்க்காரும் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

SRI A. VELOO :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இப்போது சபை முன்பாக இருக்கும் கல்வி மான்யத்தைப்பற்றி கொண்டுவரப் பட்டுள்ள வெட்டுப்பிரேரேபணையை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல முன் வந்துள்ளேன். மக்களின் வாழ்க்கை முன்னேறவும், அறியாமை நீங்கவும், ஜனநாயகம் வெற்றி பெறவும் கல்வி முக்கியமானது. இந்தக் கல்வியை எல்லோருக்கும் கொடுத்தால்தான் நம்முடைய ஜனநாயகம் வெற்றி பெறமுடியும் என்பதை அறிந்து நம்முடைய அரசியல் சட்டத்திலும் 14-வது பிரிவில் இந்நாட்டிலுள்ள ஆண் பெண் அத்தனைபேருக்கும் ஜாதி மத வித்தியாச மின்றி கல்வி போதிக்கப்பட வேண்டுமென்று இருப்பதை அனுசரித்து முதல் முதல் நமது ராஜ்யத்தில் ஜாதி மத வேறுபாடின்றி எல்லோருக்கும் முதல் படிவத்திலிருந்து 3-வது படிவம் வரையிலும் (எட்டாவது வகுப்பு) கல்வி பயில வசதி அளித்திருப்பது, நமது ராஜ்யம் மற்ற ராஜ்யங்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கின்றது என்பதைக்குறித்து பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

“ இந்தக் கல்வி மான்ய கோரிக்கை சம்பந்தமாக பேசும்போது, கனம் அங்கத்தினர் அனந்தபாய் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள், ‘ஆசிரியர்களாக வருகிறவர்கள் முதலில் மற்றெல்லா வேலைகளிலும் முயற்சி செய்து பார்த்துவிட்டு அவைகளில் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை என்றால் கடைசியாக இந்த ஆசிரியர்கள் வேலைக்கு வருகிறார்கள். ஆசிரியர் வேலைக்கும் (Competitive examination) பரீட்சை வைத்து தகுதியானவர்களையே தேர்ந்து எடுக்க வேண்டும்’ என்று. சர்வீஸ் கமிஷன் பரீட்சை எழுதுபவர்கள் பரீட்சையில் சரியானபடி புதில் அளிப்பதில்லை என்றும் அவர்களின் தரம் குறைந்திருக்கிறது என்றும் Public Service Commission report கூறுகிறது. ஆசிரியர்களாக வருகிறவர்களுக்கும் ஒரு பரீட்சை நடத்தி அவர்களை எடுக்கவேண்டுமென்றால், ஆசிரியர்கள் வேலையில் ஈடுபடுகிறவர்களின் சம்பளம் மிகவும் குறைவாக இருப்பதனாலும், கவர்ச்சிகரமாக இல்லாததினாலும், ஆசிரியர் பணியாற்றுவதற்கு ஆர்வம் கொண்டவர்கள் முன் வருவதில்லை. சம்பளம் மிக மிக்க குறைவாக இருக்கின்றது. ஆசிரியர்களின் சம்பளத்தை உயர்த்தி வருங்கால்

12-40
p.m.

[Sri A. Veloo]

[12th March 1955]

பெரியோர்களாகிய நமது இளங்குழந்தைகளை நல்ல வழியில், நடத்தி அறிவு புகட்டும் ஆசிரியர்கட்கு ஊக்கம் அளிக்கப்பட வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“கல்வியானது தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் இருக்கும் இடங்களிலும் பிற்பட்ட மக்கள் வசிக்கும் இடங்களிலும் பரவாமல் இருந்து வருகிறது. சர்க்கார் இவ்விதமாக இலவசக் கல்வி அளிக்கிறார்கள் என்பதுகூட அவர்களுக்குத் தெரிவதில்லை. ஆதலால் சர்க்கார் இவ்விஷயத்தில் நன்றாக பரிசீலனை செய்து கல்வி அதிகாரிகளின் உதவியையும் கொண்டு இப்படிப்பட்ட இடங்களில் கல்வி பரப்புவது எப்படி என்று யோசிக்க வேண்டும். தாழ்த்தப்பட்டவர்களிடையே கல்வியின்மையை போக்குவதற்கு முயற்சியும், பரப்பு வதற்கு முக்கியத்துவமும் அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பிரசாரக் குழு ஒன்றை சர்க்கார் ஏற்படுத்தி ஆங்காங்கே கிராமாந்திரங்களில் சென்று பிரசாரம் செய்யவும், குழந்தைகளைப் பள்ளிக்குக் கூட்டிக்கொண்டு வரவும் ஷே குழு பொறுப்புள்ளதாகக்கப்படவேண்டும்.

“வெளிநாடுகளிலே ஆங்காங்கே வசிக்கும் குழந்தைகளை பள்ளிக் கூடத்திற்கு அழைத்துவருவதற்காக வாகன வசதிகள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். ஆசிரியர்களும் ஊர் ஊராகச் சென்று கல்விப் பயிற்சி அளிக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்படுகிறோம். நம் நாட்டிலும் இம்மாதிரி வசதிகள் ஏற்படுத்தினால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும். பொருளாதார நெருக்கடியின் காரணமாக அரசாங்கம் இதையெல்லாம் செய்ய முடியாவிட்டாலும் பிரசாரக் குழுவையாகிலும் ஏற்படுத்தி கல்வியில் ஊக்கம் அளிப்பதற்கும், கல்வியைப் பரப்புவதற்கும் ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக தமிழுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்திருப்பதாக நமது அரசாங்கம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் தமிழ் ஆசிரியர்களின் நிலைமை மிகவும் மோசமாக இருப்பது வருந்தத்தக்கதாயிருக்கிறது. அவர்களுக்கு சம்பள உயர்வு அளிக்கப்படவேண்டும் என்றும் தமிழுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் சேர்ப்படவேருகிறதே தவிர நடைமுறையில் ஒன்றும் நடக்கவில்லை. தமிழாசிரியர்கள் சம்பந்தமாக 1954-ம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் 7-ம் தேதி கல்வி மந்திரி அவர்களிடத்தில் நான் ஒரு மெமோராண்டம் கொடுத்தேன். G.O. No. 526, Education, dated 15th March 1948, சர்க்கார் உத்தரவுப்படி மொழி ஆசிரியர்களின் (Tamil Pandits) சம்பள விகிதம் மாற்றியமைக்கப்பட்டது. (Revised the scales of pay of Tamil Pandits). இந்த உத்தரவுப்படி எல்லாத் தமிழாசிரியர்களும் அவர்கள் உயர்நிலை வகுப்புகளுக்குப் பாடம் போதித்தாலும் மத்தியதர வகுப்புகளுக்குப் பாடம் போதித்தாலும் சம்பளம் மாற்றியமைக்கப்பட்டது. (In pursuance of that G.O., all the Tamil Pandits were paid salaries whether they handle High school forms or Middle school forms or both.) அதன் பிறகு 1949-ம் வருட பிப்ரவரியில் 11வ, G.O. No. 355, Education, dated 11th February 1949, பிரகாரம் சர்க்கார், மாற்றியமைக்கப்பட்ட சம்பளம் (revised scales of pay) உயர் நிலை வகுப்புகளுக்குப் போதிக்கும் தமிழாசிரியர்களுக்கு மாதந்திரம் தான் என்றும் மத்தியதர வகுப்புகளிலும் உயர் நிலை வகுப்புகளிலும் போதிப்பவர்களுக்கு இல்லையென்றும் விளக்கம் கொடுத்தார்கள். இப்படிப்பட்ட விளக்கக்குறைவினால் ஏற்பட்ட தகராறுகளினால் பொதுவாக ஸ்தல ஸ்தாபனங்களிலும் ஜில்லா போர்டு பள்ளிகளிலும் வேலைப் பார்த்து வந்த தமிழாசிரியர்களும் குறிப்பாக மாயூரம் கூற்றை நூடு உயர் நிலைப் பள்ளிகளில் வேலை பார்த்த தமிழாசிரியர்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டார்கள். சம்பளப்பிடித்தத்தை சர்க்கார் மறு உத்தரவு போடும் வரையிலும் நிறுத்த வேண்டுமெனக் கோரியும் G.O. No. 422, Education, dated 1st March 1952, படி பரிகாரமளிக்காமலும் மாயூரம் நகர சபையில் வேலை பாரக்கும் தமிழாசிரியர்களின் சம்பளப் பிடித்தம் நடந்து கொண்டே வருகிறது. அவர்களுடைய முறையைப்பற்றி கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்களிடம் கூறியிருந்தும் எக்காரணத்தாலோ, தமிழாசிரியர்கள் என்பதனால்தான் என்னவோ, குறைகள் நிவர்த்திக்கப்படாது மிகவும் வருந்தத்தக்கதே. ஆகவே தமிழாசிரியர்களின் நிலை உயர ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

12th March 1955]

[Sri A. Veloo]

“ஆசிரியர் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட கிரேடு படி அந்தந்த கிரேடு ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பளம் வழங்கப்படவில்லை. சர்க்கார் உத்தியோகத்தில் இருப்பவர்களுக்கு ஒரு கிரேடு, பிரைவேட் மாணேஜ்மெண்டில் இருக்கும் உபாத்தியாயர்களுக்கு ஒரு கிரேடு சம்பளம் வழங்கப்பட்டு வருகிறது. இதை ஒழிக்க வேண்டும். மாணேஜ்மெண்ட் பள்ளிகளில் வேலை பார்க்கும் ஆசிரியர்களுடைய சம்பளம் சரிவரக் கிடைக்காததனால் ஆசிரியர்களிடம் நேரடியாக சர்க்காரே ஊதியத்தைக் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தால் மிகவும் நலமாக இருக்கும். அந்த முறையை அமுலாக்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்யும்படி கேட்டுக்கொள்ளுவதோடு, ஒரே கிரேடு (Grade) ஆசிரியர்களுக்கு, அவர்கள் வேலை பார்க்கும் ஸ்தாபனத்தைக் கவனியாமல், ஒரே விதமான சம்பளம் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமாயும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“மாயூரத்திலே ஒரு கல்லூரி ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கடந்த இரண்டு மூன்று வருஷங்களாக முயற்சி செய்யப்பட்டு வருகிறது. மாயூரம் அன்புநாதபுரம் தர்மபாகத்திலிருந்து இரண்டு லட்சம் ரூபாய் முன்பணமாக வைத்துக் கல்லூரி ஆரம்பிப்பதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை யெல்லாம் செய்தும், கல்லூரி கட்டுவதற்கு இட வசதியை தருமபுர ஆதீனம் கொடுத்து உதவவும் முன்வந்துள்ளார்கள். ஷே கல்லூரியை ஆரம்பிப்பதற்கு இன்னும் அரசாங்கம் அனுமதி தராமலிருந்து வருகிறது. இந்தப் பள்ளிக்கூட ஆண்டிலாவது (1955-56) மாயூரத்தில் கல்லூரி (College) ஆரம்பிப்பதற்கு அனுமதி கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI P. SELVARAJ :—“Mr. Deputy Speaker, Sir, ever since the dawn of freedom in our country, political thinkers and educationists are evincing keen interest to introduce a rational system in education. The consensus of public opinion is that our present system is an outmoded and stereo-typed one. We all know that this present educational system is a relic of the British Raj. It was formulated to serve an alien ruler, who happened to be the Britisher. In a way the policy has supplied the demand of the people by producing quill-drivers. We are now feeling that we have been unnecessarily kept up in a policy which did not give us full freedom and which only taught us servitude. Again the present method creates only the feudal class system. Therefore our politicians have come to shun this policy and they want to introduce a rational system. Apart from getting rid of the old trends in our educational policy, the time has come when we have to develop the mentality of our children. I am glad that the public mind has awakened to a great extent and that they want a rational system to be followed in regard to education of our children. Therefore any system that introduces changes in our educational system should be carefully considered.

“We are aware that the present elementary education system is undergoing some examination by an expert committee. We all know that the Secondary Education Commission has submitted its report and that it is under the consideration of Government, though it is in an embryonic stage.

“In imparting elementary education care must be taken to develop the brain of the child, and thereby to improve its idea of perception. Sir, at the same time children must be given free scope to improve their originality and their physique also. On

[Sri P. Selvaraj]

[12th March 1955]

12-50
p.m.

those lines, the educational curriculum should be drawn up to have the desired effect. The secondary school stage is a stage where the pupil comes after finishing the primary stage and he would have developed such a mentality by then that we could introduce the occupational system there. When I say occupational system, I mean the basic system of education. I know for instance in certain elementary schools, basic education is not taught properly and children are too small and tiny to handle the instruments. So therefore the proper age for introducing the occupational system is 12 to 16 and that will be useful to the boys in the sense they could also use the skilled labour for their future life. In this connexion I support the policy of the Secondary Education Commission in extending the High school course by one year. By extending it by one more year, the parents would be able to come to the conclusion whether to send their children to the arts course or the professional course. Bearing this in mind, we have to start various schools to impart technical education. Students studying in these institutions after leaving them can utilize their brain in the technical field and be of use to the country.

“Coming to college education, I would like to point out that knowledge should be the main object of University education. It is not meant for utilitarian purpose.

“A nation is judged by the character of its citizens. Therefore, character training should play a predominant role in the school or college course. At present, there is a tendency towards democratization. So, students in schools and colleges sometimes revolt against the authorities. That sort of democratization should be discouraged.”

12-52
p.m.

SRI M. PALANIANDI:—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கல்வி மான்யத்தின் கீழ் கொண்டுவந்துள்ள வெட்டுப் பிரேரேபணையை ஆதரித்தாலும், அதே சமயத்தில் முதலாவதாக நமது கல்வி மந்திரி அவர்களைப் பாராட்ட வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறேன். ஏனென்றால் எட்டாவது பாரம் வரையில் இலவசக் கல்வி வசதியளிக்க முன்வந்துள்ளார். அதே சமயத்தில் மற்றொன்றையும் சொல்ல விரும்புகின்றேன். எல்லோருக்கும் கல்வி முக்கியமானது என்பதை யாருக்கும் சொல்லவேண்டியதில்லை. ஆகவே ஏழைக் குழந்தைகளுக்கெல்லாம் பத்தாவது வரையிலாவது இலவசமாகக் கல்வி வசதியளிக்க முன்வர வேண்டும். அப்படி என்று முன்வருகிறார்களோ அன்றுதான் இந்த அரசாங்கத்தில் சோஷலிஸ பான்னியில் சமுதாயத்தை அமைக்கும் (Socialistic pattern of Society) முயற்சி உருவாயிற்று என்று சொல்ல முடியும். ஆகவே பிற்பட்ட இனத்துக் குழந்தைகளுக்கும், தாழ்த்தப்பட்ட இனத்துக் குழந்தைகளுக்கும், கிறிஸ்துவர்களாக மாற்றப்பட்ட தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் குழந்தைகளுக்கும் பத்தாவது வரையிலாவது இலவசக் கல்வி கொடுக்கவேண்டுமென்பதை வலியுறுத்திக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அதை மந்திரியார் அவர்கள் விரைவில், அதாவது அடுத்த ஆண்டிலாவது நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்து, நமது கல்வி முறையைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். பல அன்பர்கள் அதுபற்றிப் பேசினார்கள். இன்றிருக்கும் கல்வி முறையை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று பேசப்பட்டு வந்தது. ஆனால் அது மாற்றப்படவில்லை. கமிஷன்கள் எல்லாம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் எதுவும் நடைமுறையில் உடனடியாக ஒன்றும் செய்ய

12th March 1955] [Sri M. Palaniandi]

வில்லை. ஆகவே அவைகளைச் சீக்கிரம் அமைக்காவிட்டால், இன்றிருக்கும் மாணவர்களின் தரம் இன்னும் மோசமான நிலைக்குப் போய்விடும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

“இப்போது சட்ட சபையில் கனம் கல்வி மந்திரி அவர்கள் ஆதாரக் கல்வியை இந்த மாகாணம் பூராவும் பரப்பப் போவதாகக் கூறினார்கள். ஆனால் இப்போது எனக்குமுன் பேசிய நண்பர் செல்வராஜ் அவர்கள், இந்த ஆதாரக் கல்வி முறை எங்கெல்லாம் அமுலில் இருக்கிறதோ, அங்கெல்லாம் பெரும்பாலும் மாணவர்களால் சாமான்களை தூக்கக்கூட யோக்கியதை இல்லாமல் இருக்கிறார்கள் என்று கூறினார். ஆனால் கன வந்திரத் தொழில், மின்சாரம் போன்றவைகளில் மாணவர்களைப் பயிற்சி விக்க வேண்டியது முக்கியமானது. வெறும் நூல் நூற்றல், கைத்தறித் தொழில் ஆகியவைகளை மட்டும் சொல்லிக் கொடுப்பதால் அவர்களுடைய வாழ்க்கையை உயர்த்திவிடவோ, மாற்றிவிடவோ முடியாது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஆங்காங்கு இருக்கும் ஆலை முதலாளிகள் தங்கள் ஆலைகளில் அந்தந்த ஊரிலுள்ள மாணவர்களை சிலரைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவர்களுக்குத் தங்கள் ஆலைகளில் பயிற்சியளித்து, ஆக்க வேலையில் அவர்களைத் திறமை மிக்கவர்களாகச் செய்யவேண்டும் என்று செகண்டரி ஸ்கூல் கமிட்டியில் முடிவு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இக்கமிட்டியில் முக்கியமாக தொழில் நுணுக்க (Technical) வேலைக்கு இடந்தர வேண்டும். ஏதோ காந்தியடிகளின் திட்டம் என்பதற்காக, அதை நடைமுறையில் கொண்டுவந்து, மாணவர்களை இன்னும் கீழ் நிலைக்குக் கொண்டுவர வேண்டாமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“இன்று கல்வி முறை எப்படி இருக்கிறது என்று பார்ப்போம். மேல் சபையில் கனம் கல்வி மந்திரி அவர்கள் சீக்கிரத்தில் பல்கலைக் கழகத்திற்கு தாய்மொழியில் பாடங்கள் நடத்துவது குறித்து தாக்கீது அனுப்பப்போவதாக பேசினார்கள். நல்லதுதான். ஆனால் அவ்வாறு நடத்தப் போகிறார்களா என்பது சந்தேகம். இன்று எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. வரை தமிழில் படித்துவிட்டு, அம்மாணவன் கல்லூரியில் போய்ச் சேர்ந்ததும், அங்கு எல்லாம் ஆங்கிலத்தில் இருப்பதைக்கண்டு மிரள்கிறான். முதல் வருஷ ஆரம்பத்திலேயே (I.U.C.) கல்லூரியில் அவர்களுக்கு ஷேக்ஸ்பியர் வசனம், பாட்டு முதலிய பல பாடப் புத்தகங்கள் இருப்பதைக் கண்டு அவனால் ஒன்றும் படிக்க முடிவதில்லை. காரணம் இப்போது 5-வது வகுப்புக்கு மேல்தான் ஆங்கிலமே சொல்லித்தரப்படுகின்றன. உபாத்தியாயர் சொல்லிக் கொடுப்பதைக்கூட கல்லூரியில் அவனால் புரிந்துகொள்ள முடிவதில்லை. அந்த நிலையில்தான் இன்றுள்ள கல்லூரியின் தாமிருக்கிறது. ஏன், பத்தாவது வகுப்பில் சொல்லிக்கொடுப்பதையே பலருக்குபுரிந்து கொள்ள முடிவதில்லை? அதில் என்ன இருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாமலேயே, நெற்றுப்பண்ணிக்கொண்டு ஏதோ கேள்விகேட்பதற்கு விடை எழுதும் அனலில்தான் இன்று மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள். துணைக்கு நோட்டஸ் வேறு அவர்களுக்கு உதவிக்கு இருக்கிறது. புத்தகங்களிலுள்ள உண்மையான செல்வங்களைப் புரிந்துகொண்டு, தங்களுடைய எண்ணங்களைத் தெளிவாக அவர்களால் எடுத்துரைக்க முடிவதில்லை. அந்த நிலைமையைத்தான் நாம் இன்று மாணவர்களிடையே பார்த்துக்கொள்கிறோம். செகண்டரி கல்வி முறைக்கும், எலிமெண்டரி கல்வி முறைக்கும் உள்ள வித்தியாசம் பெருங்கடலுக்கும், சாதாரண சிறு குட்டைக்கும் உள்ள வித்தியாசம் போல்தான் இருக்கிறது.

“அடுத்து, மீடியம் பிரச்னை யெழுகிறது. தமிழிலேயே சொல்லிக் கொடுப்பதா அல்லது ஆங்கிலத்திலேயே சொல்லிக் கொடுப்பதா என்ற தகராறு இருந்துவருகிறது. தமிழ்தான் வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் அது இன்னும் நிறைவேற்றப்பட முடியவில்லை. அதையும் உடனடியாக முடிவு செய்தாக வேண்டும். சுதந்திரம் வந்துவிட்ட பிறகும், ஏதோ கமிட்டிகள் போடுகின்றோம், அவர்கள் முடிவு சொல்வார்கள் என்று யோசித்துக்கொண்டும், காலங் கடத்திக்கொண்டுமிருந்தால், நம் நாட்டின் வருங்காலச் செல்வங்கள், இந்நாட்டில் இரத்தினங்கள் என்று சொல்லப்படும் மாணவர்கள் இன்னும் மோசமாக நலிந்துகொண்டே

[Sri M. Palaniandi]

[12th March 1955]

போவார்கள். அதை உடனடியாகச் செய்யவேண்டும். தமிழிலே எல்லாப் பாடங்களையும் நம்மால் நடத்த முடியும். எல்லா விஷயங்களையும் எடுத்துச் சொல்லும் ஆற்றல் தமிழுக்கிருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. எந்த விஷயமானாலும் சரி, அது இலக்கியமாக இருக்கட்டும், பௌதிகமாக இருக்கட்டும் தமிழிலே அழகாக எடுத்துச் சொல்ல முடியும். ஆகவே தமிழிலே நடத்த உடனடியாக முயற்சிகள் எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“இன்னொரு முக்கியமான விஷயத்தை கவனிக்க வேண்டும். எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. மாணவர்கள் பாஸ் செய்துவிடுகிறார்கள். அப்படி பாஸ் செய்யும் மாணவர்களின் எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. புத்தகங்களில் கல்லூரி படிப்புக்கு தகுதியுள்ளவன் (eligible for college course) என்று டி.பி.ஐ. சிலிருந்து முத்திரையிட்டு புத்தகம் வழங்கப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட மாணவன் தமிழிலே நிறைய மார்க்கு வாங்கியிருக்கக்கூடும்; ஆனால் அவன் ஆங்கிலத்திலே 34 வாங்கித் தேர்வுற்றிருந்தாலும், அந்தப் பையன் முனிசிபாலிடி வேலைக்குப் போவதற்குக்கூட யோக்கியதையற்றவன் என்று சொல்லப்படுகிறது. இதனால் வேலை கிடைக்காது பல மாணவர்கள் ஏழ்மையின் காரணமாக ஆண்டுதோறும் கிணற்றில் வீழ்ந்து இறப்பதும், தூக்குப் போட்டுக்கொள்வதுமாகிய நிலைமைதான் ஏற்படுகின்றது. மாணவர்கள் பாஸ் செய்தாலும், வேலை கிடைக்க முடியாத நிலைமையைத்தான் இன்று ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. தமிழிலே நிறைய மார்க்கு வாங்கியிருப்பான்; விஞ்ஞானத்திலே நிறைய மார்க்கு வாங்கியிருப்பான்; கணக்கிலே, இன்னும் மற்ற பொருள்களிலே அதிக மார்க்கு வாங்கியிருப்பான். அதோடு கல்லூரிப் படிப்புக்கு தகுதியுள்ளவன் என்றும் பட்டம் பெற்றிருப்பான். இருந்தாலும் ஆங்கிலத்தில் குறைவாக வாங்கியிருக்கிறான் என்ற காரணத்திற்காக வேலைக்குச் செல்ல அவனுக்கு அதிகாரமில்லை. இதைப் பார்க்கும்போது சர்க்கார்மீது ஒரு கேஸ்கூட போடலாம் என்ற எண்ணம் ஏற்படுகிறது. இதை அரசாங்கம் யோசித்தாகவேண்டும். அதோடு இதை மாற்றியமைக்கவும் முன்வரவேண்டும்.

“எட்டாவது வகுப்பிற்கு மேலுள்ள வகுப்புகளுக்கு ரிக்கார்டுகள் வைக்கப்படுகிறது. அம்முறை ரொம்ப நல்லதுதான். ஆனால் அதற்குக் கீழுள்ள வகுப்புகளுக்கு அம்மாதிரியான ரெக்கார்டுகள் வைப்பதில்லை. ஏன் அந்தப் பாடுபாடு? இதனால் பல சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. மிடிஸ்ஸ்கூல்களில் இதனால் பல புரடுகள் செய்யப்படுகின்றன. ஆகவே ஊழல்களுக்கு இடமில்லாமல் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“கலாச்சாரத்தைப்பற்றி நமது கல்வி மந்திரி அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். கலாச்சாரத்தை எடுத்துக்கொண்டால், நம் நாட்டில் ஓரளவு நகரங்களில் கலாச்சாரம் வளர்க்கப்படுகின்றதே தவிர, நாட்டுப்புறங்களுக்கு ஏற்ற கலாச்சாரத்தை வளர்க்கவேயில்லை. அவர்களுக்குத் தேவையான நாட்டுப் பாடல்கள் முதலிய பல நிகழ்ச்சிகளை நடத்த முன்வரவேண்டும். ஏதோ மியூசிக் அகாடமியை ஏற்படுத்திவிட்டால் மட்டும் போதாது. அல்லது கோகலே ஹாலிலே சங்கீத நிகழ்ச்சியை நடத்திவிட்டாலும் போதாது. நாட்டு மக்களுக்கு, முக்கியமாக கிராமப்புறத்திலிருக்கக்கூடிய மக்களுக்கு வேண்டிய நல்ல சங்கீதமும், கலையும் ஏற்படுத்த அரசாங்கம் முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

1 p.m.

* SRI M. R. RAMACHANDRAN :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I am really glad that the Hon. Minister for Education has tackled the problem of education in a very courageous manner by referring in his speech to the progress made in several directions in spite of the criticisms that are being made on the other side of this House. Sir, at every stage the Government have been coming forward to formulate certain policies with regard to elementary education in particular and education in general. But, at the same time, any attempt to reform the present educational system, with the existing social inequalities from which we are suffering, is viewed with suspicion. It is only in that light that we have

12th March 1955] [Sri M. R. Ramachandran]

to consider the criticisms that are levelled against some of the schemes which have been introduced by the Government so far. So, I appeal to them that, along with the educational reforms, the existing social order may be changed and the economic condition of all classes of people in this State may be improved and they should bestow their immediate attention to these matters. If we do that, it will go a long way in successfully implementing the educational reforms of elementary education or secondary education or collegiate education.

“ Now coming to the actual problems connected with education and educational institutions which are under the management of the Government or municipalities or local bodies, I have to state that there is lack of understanding between the authorities governing these institutions and the Government. In this connexion, I am particularly referring to the educational institutions run by district boards. A district board is maintaining 700 to 800 schools with a strength of nearly 2,000 to 3,000 teachers. We all know that the Education Department is supposed to exercise control over them and the inspecting officers of the Department are supposed to inspect these schools and check the registers maintained by the school authorities. But in our experience we find that the entries made there are contrary to facts. For instance, there are schools with a strength of only 8 or 9 students but still such schools are allowed to be run by the district board. In spite of the over-all control of the Government and the inspection of Deputy Inspectors of Schools, such schools are allowed to exist and are not closed. If these schools are closed, there will be some saving to the Government and I cannot understand why such a state of affairs should continue to exist even now.

“ Then with regard to appointment of teachers or opening of schools, in some cases the district board straightaway appoint teachers but in several other cases they refer the matter to the Divisional Inspector of Schools. I cannot understand why even for the mere opening of a school or appointing a teacher, it should be referred to him and it could be easily decided by the district board by itself or by the District Educational Officer individually or in consultation with the board instead of referring it to the Divisional Inspector of Schools. By referring it to him, we are only dealing things and several persons are affected by it. In this connexion, I would say that there is no justification for continuing the posts of Divisional Inspector of Schools because their work is being attended to either by the District Educational Officer or the district board or the Deputy Director of Public Instruction or sometimes even by the Director of Public Instruction. In my opinion, as a measure of economy, these posts should be abolished as soon as possible.

“ Then I come to the policy enunciated by the Government with regard to imparting education to adults. As explained by the Hon. Minister for Education, we must prevent adults from falling into illiteracy by compelling or asking them to go to adult schools.

[Sri M. R. Ramachandran] [12th March 1955]

But, at the same time, we must offer something in return to every adult who completes his course in these schools. In this connexion, I have a suggestion to make to the Government. As an incentive to these adults interesting themselves in entering a school and getting education, we must show some concession to them by taking them as coolies as soon as they come out of the school. They should be given preference over uneducated coolies who apply for a job. Then only they will be interested in getting education from these schools. Some such classification or distinction or preference should be given to persons who join these adult schools and attend classes regularly.

“Then coming to the medium of instruction in schools and colleges various hon. Members expressed their opinions on this subject. There is a lot of confusion in respect of this matter, whether it should be in English or in a vernacular language. There is no trouble as far as education up to VI form is concerned, but when it comes to the Intermediate stage, all this confusion arises. It is only there that the students are face to face with the works of Shakespeare and Milton which they cannot understand. That is a matter which requires a lot of thinking and that is where confusion must be avoided. I think that for some more time the existing state of affairs should be allowed to continue till things shape by themselves and we should not enforce a particular policy in respect of this matter and create more confusion . . .”

DEPUTY SPEAKER:—“The hon. Member's time is up.

SRI M. R. RAMACHANDRAN:—“With these words, I conclude my speech.”

1-06
P.m.

* SRI M. P. SUBRAMANYAM:—“கனம் துணைத்தலைவர் அவர்களே, சென்னை அரசாங்கம் கல்வி இலாகாவிற்கு அரசாங்க மொத்த வருமானத்தில் ஏறக்குறைய ஐந்தில் ஒரு பங்கு ஒதுக்கியிருப்பதைக் கண்டு மகிழ்ச்சியே. ஆனால் பெருந்தொகை செலவிடப்படக்கூடிய முக்கியத்வம் வாய்ந்த இந்த இலாகாவிற்கு ஒரு தனி அமைச்சர் இல்லாமல் இருப்பது வருந்தக்கூடியதாக இருக்கிறது. இப்பொழுது இருக்கும் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கல்வியில் திறமையுள்ளவர்களாகவும், கல்வியில் பற்றுடையவராகவும் ஆர்வம் உள்ளவராகவும் இருந்தபோதிலும், அவரது எண்ணம் திறமை ஆற்றல் முழுவதும் கல்வி இலாகாவிற்கு செலவிட முடியாமலிருக்கிறார். அதனால் கல்வி இலாகாவிற்கு தனி அமைச்சர் அவசியமென்பதை வலியுறுத்துகிறேன்.

“கடந்த சில ஆண்டுகளாக பள்ளிக்கூடங்களில் பாடத் திட்டங்கள் தாய்மொழியில் கற்பிக்கப்படவேண்டுமா அல்லது ஆங்கிலத்தில் கற்பிக்கப்படவேண்டுமா என்று இரண்டுவித அபிப்பிராயங்கள் இருந்துவருகின்றன. ஆரம்ப, நடுநிலை பள்ளிகளில் வட்டார மொழியே போதனா மொழியாக ஆக்கப்பட்டுவிட்டது. மிகவும் மகிழ்ச்சிக்குரியதே. ஆனால் கல்லூரிகளில் பாடங்கள் கற்பிக்கும் மொழி ஆங்கிலமாகவே இருந்துவருகிறது. கல்லூரிகளிலும் தாய்மொழியே போதனாமொழியாக இருக்கவேண்டுமென்று ஒரு சாராரும், நல்ல அறிவு பெறுவதற்கும் உலகத்துடன் தொடர்பு வைத்துக் கொள்வதற்கும் ஆங்கிலமே சிறந்ததாகையால் அதவே போதனாமொழியாக நீடிக்கவேண்டுமென்று மற்றொரு சாராரும் வற்புறுத்திவருகிறார்கள். புதிய முற்போக்கு கருத்துக்களையும், விஞ்ஞான வளர்ச்சியின் கண்டுபிடிப்புகளை அறிந்துகொள்வதற்கும் ஆங்கில மூலமாகத்தான் முடியுமென்று

12th March 1955] [Sri M. P. Subramanyam]

கருதுவது தவறு. மொழிபெயர்ப்பால் அறிந்துக்கொள்ள முடியும். உலக விவகாரங்களில் நாம் கலந்துக் கொள்வதாக இருந்தாலும் உலக முன்னேற்றத்திற்கு நம் பங்கை செலுத்துவதாக இருந்தாலும் ஆங்கில மொழிதான் சிறந்த கருவி என்று எண்ணுவதற்கில்லை. அதற்காக கல்லூரி போதனாமொழி ஆங்கிலமாகவே நீடிக்கப்பட்டுவருமென்பதும் அவசியமில்லை. நடைமுறையில் பார்த்தால் சக்தி வாய்ந்த அரசுகளான ரஷ்யா, சீனா போன்ற நாடுகள் தங்கள் கருத்துக்களை தங்கள் நாட்டு மொழியிலேயே நன்றாகவும் திறமையாகவும் உலக விவகார குழுக்களில் தெரிவிக்க முடிகிறது. மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களின் கருத்துக்களை வெளிநாட்டவர்கள் தெளிவாக புரிந்துகொள்ளாமலில்லை. அப்படியிருக்க நாம் மட்டும் ஆங்கிலத்தில் எடுத்துக்கூற முடியுமென்ப பிடிவாதம் செய்வதும், கல்லூரிகளில் ஆங்கிலமே போதனா மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்று சொல்வதும் புரிந்துகொள்ள முடியாத ஒன்றாக இருக்கிறது. ஆங்கிலம் அவசியம் கற்றுக்கொள்ளப்படுவேண்டிதாக இருந்தாலும் போதனாமொழியாக இருக்கவேண்டியதில்லை. வட்டார மொழியிலேயே—தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் கல்லூரிகளில் பாடம் கற்பிக்கப்படாவிட்டாலும், ஆங்கிலத்தை நன்றாக புரிந்து கொள்வதற்காக செலவழிக்கப்படும் காலத்தை தவிர்க்கும் கருத்துக்களை மாணவர்கள் தெரிந்துகொள்ளமுடியும். இதை அரசாங்கம் உடனடியாக முடிவு செய்யவேண்டுமென்ப கூறிக்கொள்கிறேன்.

“1948-லிருந்தே உயர்நிலை பள்ளிகளில் தமிழ் முதன் மொழியாக (First language) கருதப்பட்டு வருகிறதென கல்வி அமைச்சர் கூறினார். தமிழ் முதன் மொழியாக அப்பொழுதிருந்து கருதப்பட்டு வந்திருந்தபோதிலும்கூட தமிழ் ஆசிரியர்கள் மற்றத்துறை ஆசிரியர்களை சமமாக நடத்தப்படுவதில்லை. தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கு மற்றவர்களுக்கு கொடுப்பது போல் ஊதியம் சமமாக கொடுக்கப்படுவதில்லை. தமிழ்மட்டும் படித்து பட்டம் பெற்ற ஒருவரையும் இதுவரையில் உயர்நிலை பள்ளிகளில் தலைமை ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டதில்லை அல்லது தலைமை ஆசிரியராக இருப்பவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தமிழில் குறிப்பிட்ட அறிவு உடையவராயிருக்க வேண்டுமென்ற நிபந்தனையும் விதிக்கப்படவில்லை. ஆகவே அரசியலார் உண்மையாகவே தமிழுக்கு முதன்மையிடம் உயர்நிலை பள்ளிப்பாடத் திட்டத்தில் கொடுத்திருக்கிறோம் என்று கூறுவார்களானால், தமிழாசிரியர்கள் தலைமை ஆசிரியர்களாக வருவதற்கு உரிமை இருக்கவேண்டும். அல்லது தலைமை ஆசிரியராக இருப்பவர் தமிழில் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவாவது படித்திருக்கவேண்டுமென்ற நிபந்தனை விதிக்கப்படவேண்டும்.

“அடுத்தபடியாக ஆரம்ப கல்வியைப்பற்றி அரசாங்கத்தினுடைய கொள்கை குழப்பமாகவே இருக்கிறது. சட்டசபையில் பல கேள்விகளுக்கு கல்வி அமைச்சர் பதில் கூறும்பொழுது ஆதாரக் கல்வி அரங்கத்தின் கொள்கையை குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். இந்த கொள்கையை அமுலாக்கிக் கொண்டும் வருகிறார்கள். சாதாரண பள்ளிகளை ஆதார பள்ளியாக மாற்ற மத்திய அரசாங்கமும் 20 லட்ச ரூபாய் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நம் அரசாங்கமும் பணம் ஒதுக்கியிருக்கிறது. அதே சமயத்தில் ஆரம்பக் கல்வியை பரிசீலிப்பதற்கு நியமிக்கப்பட்ட கமிட்டி ஆதாரக் கல்வி உள்பட பொதுவாக ஆரம்பக் கல்வியைப்பற்றி எல்லா பிரச்சனைகளையும் ஆராயுமென்று கூறுகிறார்கள். இந்தக் கமிட்டி ஆதாரக் கல்விக்கு நேர்மாறான திட்டத்தை சமர்ப்பித்தால் அப்பொழுது அரசாங்கம் தங்களுடைய ஆதாரக் கல்வி திட்டத்தை மாற்றிக்கொள்ளுமா அல்லது கமிட்டியின் சிபாரிசை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்களா என்பதை தெளிவாக அமைச்சர் கூறவேண்டுமென்ப கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

“ஆரம்பக் கல்வி எல்லாக்குழந்தைகளுக்கும் கிடைக்கவேண்டுமென்ப தற்காகவும், படித்தவர்களிடையே உள்ள வேலையில்லா திண்டாட்டத்தை ஓரளவு போக்கும் நோக்கத்தடனும் மத்திய அரசாங்க உதவியுடன் நம் மாகாணத்தில் இதுவரை 2,800 ஓராசிரியர் பள்ளிகள் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்பள்ளிகளுக்கு பயிற்சி இல்லாதவர்களை ஆசிரியர்களாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். குறுகிய கால பயிற்சி அவர்களுக்கு கொடுக்க

[Sri M. P. Subramanyam]

[12th March 1955]

கப்பட்டு வருகிறது. இவர்கள் நிரந்தர ஆசிரியர்களாக கருதப்படுவார்களா என்பதை அரசாங்கம் தெளிவாக்கவேண்டும். ஏனென்றால் பலர் 9 (எ) (1) போன்று தற்காலிக நியமனம் வெள ஐயப்படுகிறார்கள். அதோடு நிரந்தரமான ஆசிரியர்களெனக் கருதப்பட்டால் அவர்களுக்குச் சம்பள உயர்வு ப்ராவிடெண்ட் பண்ட் போன்றவைகள் நியமித்த காலத்திலிருந்தே உண்டா என்பதையும் அரசாங்கம் தெளிவுபடுத்தவேண்டும். இந்த ஆசிரியர்களும் ஏற்கனவே உள்ள இரண்டு ஆண்டு பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களும் சமமாக கருதப்படுவார்களா என்பதையும் அறிவிக்கப்படவேண்டும்.

“இந்த ஓராசிரியர் பள்ளிகளில் சிலவற்றில் 30 முதல் 150 வரை மாணவர்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். குறிப்பாக சேலத்தில் மட்டும் 633 ஓராசிரியர் பள்ளிகள் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றில் சில பள்ளிகளில் 100-க்கு மேல்பட்ட மாணவர்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த 100-க்கு மேல் பட்ட பிள்ளைகள் உள்ள பள்ளிகளும், ஒரு ஆசிரியர், அதுவும் பயிற்சி இல்லாத ஆசிரியர் பொறுப்பில் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பிள்ளைகளை ஒரு ஆசிரியர் கட்டுப்படுத்தி வைக்க முடியாமலிருக்கும்போது பாடம் சொல்லி கொடுப்பார் என எப்படி எதிர்ப்பார்க்க முடியும்? இதுமாதிரியான இடங்களில் பள்ளிக்கூடங்கள் இருந்தும் பயன்றதாக இருக்கிறது. இதுமாதிரியான நிலையை கல்வி அமைச்சர் முன்கூட்டியே தெரிந்திருக்காமல் இருந்தது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. இதைப்பற்றி 5, 6 மாதங்களுக்கு முன்னதாக கல்வி அமைச்சரிடத்தில் எடுத்துக்கூறியிருக்கிறேன். விண்ணப்பமும் கொடுத்திருக்கிறேன். இதுவரை துணை ஆசிரியர்கள் நியமிக்காமலிருப்பது மிகவும் வருந்தக்கூடியதாக உள்ளது. அடுத்த கல்வி ஆண்டின் ஆரம்பத்திலாவது துணை ஆசிரியர்களை நியமிக்க அரசாங்கம் இப்பொழுதிருந்தே நடவடிக்கை யெடுக்குமென நம்புகிறேன்.

“பத்து பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்த பள்ளிகளை கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு ஒவ்வொருவட்டாரத்திற்கும் டிப்டி இன்ஸ்பெக்டர்களை நியமித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் கடந்த ஆண்டுகளில் அதே வட்டாரத்தில் அநேக ஆரம்பப் பள்ளிகளும் உயர்நிலைப் பள்ளிகளும் புதிதாக திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகள் முழுவதையும் முன்பிருந்த டிப்டி இன்ஸ்பெக்டர்களே மேற்பார்வை செய்வதென்பது முடியாத காரியமாக இருக்கிறது. ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறைகூட சில பள்ளிகளை தணிக்கை செய்ய முடியாமலிருக்கிறார்கள். இப்படியிருக்கையில் எப்படி அவர்கள் தங்களுடைய கடமையை சரிவர செய்யமுடியும்? ஆகவே ஒவ்வொரு பிரக்காவுக்கும் ஒரு டிப்டி இன்ஸ்பெக்டர் நியமிக்கப்படவேண்டும். எப்படி அவசியமானால் உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கையை உயர்த்துகிறோமோ அதுபோல இந்த விஷயத்திலும் அரசாங்கம் நினைக்க வேண்டும். அதற்காக மிகப் பெரிய அளவில் அரசாங்கத்திற்கு செலவு ஏற்பட்டுவிடாது.

“கடைசியாக சேலத்திற்கு ஒரு கல்லூரி புதிதாக ஆரம்பிக்கப்படவேண்டியதைப்பற்றிச் சொல்லி முடித்துவிட விரும்புகிறேன். சேலத்திலிருக்கும் இப்பொழுதுள்ள கல்லூரி சேலம் நகரானமைக் கழகத்தாரால் நடத்தப்படுகிறது. சேலம் நகரத்திலுள்ள சுமார் 10, 11 உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் வரும் மாணவர்களுக்கே கல்லூரியில் இடம் கொடுக்க முடியவில்லை. சேலம் மாவட்டத்தில் மற்ற பகுதிகளிலுள்ள சுமார் 60, 70 பள்ளிகளிருந்துவரும் மாணவர்களுக்கு இந்த முனிசிபல் கல்லூரியில் இடம் கிடைப்பதே இல்லை. ஆதலால் மற்றும் ஒரு கல்லூரி சேலத்தில் ஆரம்பிக்க அரசாங்கம் முன்வரவேண்டுமென்று பன்முறை வேண்டியும் நிராகரித்திவிட்டார்கள். சேலம் ஜில்லா போர்டில் உள்ள ரெயிலிவே ரிசர்வ்நிதியில் சுமார் 10, 15 லட்சம் ரூபாய் இருக்கிறது. இவைகளிலிருந்து எடுத்துக் கல்லூரி ஏற்படுத்த அரசாங்கம் ஒப்புதல் தர முறுக்கிறது. ஐந்து லட்ச ரூபாய் security-ஆக கட்டமட்டும் ஒப்புக்கொள்வதாக கூறுகிறார்கள். இந்த விஷயத்தில் அரசாங்கம் தங்கள் கொள்கையை தளர்த்தி அங்கு கல்லூரியை ஏற்படுத்த அனுதாபத்துடன் கவனிக்கவேண்டுமென்று கூறி முடித்துக் கொள்கிறேன்.”

12th March 1955]

SRI R. KRISHNASWAMY NAIDU:—“கனம் உப தலைவர் அவர்களே, கனம் கல்வி மந்திரி அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் கல்வி மானிய பிரேரணையை நான் ஆதரிக்கிறேன். இவ்வருஷம் சென்ற வருஷத்தை விட கல்விக்காக அதிகத் தொகையை ஒதுக்கி இருப்பதற்காக, அரசாங்கத்தை நான் பாராட்டுகிறேன். தவிர இந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்லவும் ஆசைப்படுகிறேன். ஆதாரக் கல்விப் பள்ளிகளை, இந்த மாகாணத்தில் விரைவில் அதிகரிக்கச் செய்வேண்டும். சில அங்கத்தினர்கள் கூட அவசரப்பட்டு, ஆதாரப்பள்ளிகளை குறைசூறி அபிப்பிராயம் தெரிவித்துவிட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஒரு அங்கத்தினர் இருக்கும் **area** வில் ஆதாரக் கல்வி பள்ளி வாசனையே இல்லாததால், அவர் ஆதாரக் கல்வியை குறைசூறிவிட்டார். இன்னொரு அங்கத்தினருக்கு ஆதாரக் கல்வி விஷயமாக, அதிகமாக தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று ஆர்வம் இல்லாததால், அதை சிலாகித்துப் பேசவில்லை. அவர்கள், வேண்டுமென்றால் கல்லுப்பட்டியிலுள்ள ஆஸ்ரமத்திற்குப் போகட்டும். அல்லது என் கிராமத்தில் நடக்கும் ஆதாரக் கல்வி பள்ளியைப் போய்ப் பார்க்கட்டும். அங்கு சிறிய மாணவர்களுக்கு எவ்வளவு பொது அறிவு இவ்வாதாரக் கல்வியினால் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை சுலபமாகத் தெரிந்துகொள்ளலாம். சாதாரண ஆரம்பக் பள்ளிகளிலுள்ள மாணவர்கள் கற்றிருப்பதற்கும், இவ்வாதாரக் கல்வி பள்ளிகளிலுள்ள மாணவர்கள் கற்றிருப்பதற்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை நன்கறியலாம். அப்போதுதான், இவர்களுக்குள்ள மேல்நாட்டு கல்வி முறையின் மேலுள்ள மோகம் நீங்கி, கண்கள் திறக்கப்படும். அதிக பொது அறிவு உள்ளவர்கள் ஆதாரக் கல்வி பயின்ற மாணவர்கள்தான் என்பதை உணரலாம்.

“ஆதாரப் பயிற்சி பள்ளியில் டிரெயினிங் ஆகும் ஆசிரியர்களுக்கு எட்டாவது வரை படிப்புக்கு சர்ட்டிபிகேட் தேவையில்லை என்று சிலர் சொன்னார்கள். நான் சொல்லுகிறேன், பல வருஷங்களாக, ஆதாரக் கல்விப் பயிற்சிப் பள்ளிகளுக்கு மாணவர்களைப் பொருக்கும் கமிட்டியில் அங்கத்தினராக இருக்கிறேன். எட்டாவது வரை படித்தவர்களுடைய கல்வி, பொது அறிவு எப்படி இருக்கிறதென்பது எனக்குத் தெரியும். இந்த எட்டாவது படித்தும், அவர் படித்த தாலுகாவைப்பற்றிய விவரங்களையே தெரியாமல் இருக்கிறார்கள். **Intermediate**, ஒரு ஜில்லாவிலுள்ள காலேஜில் படித்த மாணவனுக்கு, அந்த ஜில்லாவிலுள்ள தாலுக்காக்கள் எத்தனையென்று தெரியவில்லை. அவ்வளவு பொது அறிவு தேர்ச்சிதான் இப்போது படித்தவர்களுக்கு இருக்கிறது. கிராமங்களில் ஆரம்ப வகுப்புகளில் பயின்றவர்களுக்கு, கல்வித் தரம் குறைந்ததாக இருக்கிறது. ஆகையினாலே, ஹைஸ்கூல் படிப்புக்கு சமமாக அல்லது **Senior Basic** எட்டாவது வகுப்பு வரை படித்தவர்கள்தான், ஆதாரக் கல்வி பள்ளி ஆசிரியர்களாக வர, அருகதை உள்ளவர்கள் என்று சர்க்கார் நிர்ணயிப்பது நல்லது. ஆசிரியர்கள் கல்வித் தரம் குறைவாக இருப்பதால், அதன் காரணமாகவே, ஆதாரக் கல்விப் பயிற்சிப் பள்ளிகளில், பயிலுவதற்கு வாய்க்கில்லாமல் இருக்கிறார்கள். மகாத்மா காந்தியடிகள், ஜாகீர் உசேன் போன்றவர்கள் ஆதாரக் கல்வியை ஆதரித்து சொல்லிவிட்டார்கள் என்பதற்காக ஆதாரக் கல்வித் திட்டத்தை ஆதரிக்கவேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. அதைப் பற்றி எழுதப்பட்டுள்ள புஸ்தகங்களை படிக்கவேண்டும். எவ்வாறு பாடங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன, எவ்வாறு மாணவர்கள் பொது அறிவு பெறுகிறார்கள் என்பதைப்பற்றி எல்லாம் தெரியவேண்டும். ஏதாவது அக் கல்வியைப்பற்றி சொன்னால், ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். மாணவர்கள் மாணவிகள், எப்படி தாங்கள் இருக்குமிடங்களை சுத்தமாக வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறியலாம். சிறு வயது முதலே, அவர்கள், எப்படி பொறுப்புடன் நடந்துகொள்ளவேண்டும், சுத்தமாக எப்படி இருக்கவேண்டும் என்று பொது அறிவைப்பற்றி, தெரிந்துகொள்ளும் முறையில் அப்பள்ளிகளில் சொல்லிக்கொடுக்கிறார்கள். ஒரு சட்ட சபை மெம்பரோ, மந்திரியோ, ஆதாரக் கல்வி பள்ளிகளுக்குச் சென்று, மாணவர்களை கேள்விகள் கேட்டால், எவ்வளவு புத்திசாலித்தனமாக, பதில் சொல்லுகிறார்கள், பேசுகிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். ஆதாரக் கல்விவாசனை அறியாத ஒரு அங்கத்தினர் கொணர் ; மாணவர்களை

[Sri R. Krishnaswamy Naidu]

[12th March 1955]

ஆதாரக் கல்வி பள்ளிகளில் தொழில் செய்யச் சொல்லி கஷ்டப்படுத்துகிறார்கள் என்று. எங்கள் கிராமத்தில் ஆதாரக் கல்வி பள்ளி இருக்கிறது. அங்கே ஒவ்வொரு ஆசிரியருக்கும் 150 ரூபாய் பொருமான பஞ்சு, ராட்டை முதலிய கருவிகள் கொடுக்கப்படுகிறது. அந்தப் பணத்திற்கு ஈடாக அங்கு பயிலும் மாணவர்கள் நூல் நூற்றுக் கொடுக்கிறார்கள். ஆகவே, அவர்களுக்கு சிறு வயதிலிருந்தே, கடமை உணர்வுடன் நடந்து கொள்ள கற்றுக் கொடுக்கப்படுகிறது. தவிர, சிறு வயது முதலே, கை விரல்கள் ஒரு தொழிலில் ஈடுபட்டு அபிவிருத்தி அடைந்து வருகிறது. ஆகையினாலே, நான் சொல்லுவது என்னவென்றால், தற்போது 125 ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. அதிலே, 48 பள்ளிகள்தான், ஆதாரக் கல்வி பயிற்சி பள்ளிகளாக இருக்கின்றன. மற்றவைகள் இன்னும் மாற்றப் படவில்லை. ஆதாரக் கல்வியில் அறிவு முதிர்ந்த அறிஞர்கள் அரசாங்கத்திற்கு ஒரு அறிக்கை சமர்ப்பித்திருக்கிறார்கள். அட்ஹாக் கமிட்டியும் ஒரு அறிக்கை சமர்ப்பித்திருக்கிறது. அவர்கள், அந்த அறிக்கையில் 10 வருஷங்களில் எல்லா ஆரம்பப் பள்ளிகளையும், ஆதாரக் கல்வி பள்ளிகளாக வெற்றிகரமாக மாற்றமுடியுமென்று எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். அது நம்மால் செய்யக்கூடிய காரியம்தான். இப்போது வருஷங்களுக்குப் பின்னால், எல்லாம் ஆதாரக் கல்வி பள்ளிகளானால் 1½ கோடி ரூபாய்தான் சர்க்கார் அதிகமாக செலவிட வேண்டும். இந்த செலவை ஈடு செய்து கொள்ள அப்பள்ளிகளில் மாணவர்கள் தொழிலால் செய்யப்பட்ட சாமான்கள், அவர்கள் உபயோகப்படுத்தும் கருவிகள் இருக்கின்றன. ஆகவே இந்த ஆதாரக் கல்வி நம் நாட்டுக்கு மிகவும் பொருத்தமாக இருக்கிறது. அடுத்த பத்து வருஷ காலத்தில் எல்லா ஆரம்ப பள்ளிகளையும் ஆதாரக் கல்வி பள்ளிகளாக மாற்ற முடியும். எதிர்காலத்தில் ஜனத்தொகை பெருகுவதற்குத் தக்கபடி எல்லோரும் கல்வி பெறும்படி செய்ய 1½ கோடி ரூபாய் அதிகமாக செலவு செய்தால் போதும். வயது வந்தவர்களுக்கு கல்வி கற்றுக்கொடுக்கவும் இவ்வேற்பாடு உதவும். ஆகவே, ஆதாரக் கல்வி நாட்டு மக்களுக்கு நன்மை செய்யுமென்று உணர்ந்து, அதை என்னுடைய கிராமத்திற்கு கொண்டுவரவேண்டுமென்று ஆவல் கொண்டேன். அது இப்போது நடைபெறுகின்றது. அப்படி ஈடு செய் மெம்பர்களும், அந்தந்த கிராமத்தவர்களும் ஆவல் கொண்டால்தான் அவரவர் தொகுதிகளிலுள்ள ஊர்களில் ஆதாரக் கல்வி அபிவிருத்தி அடையமுடியும். அக்கரையில்லாதவிடங்களில் எந்தக் கல்வியும் உருப்பெறுது.”

DEPUTY SPEAKER :—“ The hon. Member's time is over.”

* SRI R. KRISHNASWAMY NAIDU :—“ இன்னும் இரண்டொரு விஷயத்தைப்பற்றி சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆதாரக் கல்வி பள்ளிகளுக்காக, கட்டடங்கள் கட்ட, grant கொடுக்கிறார்கள். சர்க்காரில் type design கட்ட plan வைத்திருக்கிறார்கள், அதன்படி கட்டடங்கள் கட்டவேண்டுமென்று இலாகாவின் வற்புறுத்தல்கள்கள். அப்படி grant கேட்ட கிராமங்களில் பள்ளிக்கூட கட்டடங்களுக்கு, ஜென்னல் கதவு முதலியன தேவையிலலை, ஒரு fence போட்டால் போதும் என்று சொல்வார்கள். Fence க்கு பதில் ஜன்னல் கதவு வைக்கலாமென்றால் rules களைக்காட்டி முடியாது என்று சொல்லுவார்கள். ஆகவே காரியங்களுக்கு ஒவ்வாத ஆபீஸ் rules களை எல்லாம், அநுபவசாத்தியமாக இருக்கும்படி மாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

1-24
p.m.

* SRI G. GOVINDAN :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கல்வி மான்யத்தை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். பிற்போக்கு சமூகத்தாரும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும் பெரும்பாலும் கிராமங்களில்தான் வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் அநேகமாக கல்வியறிவு அற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள். அப்படியிருப்பதினால் கிராமங்களில்தான் அதிகமான உயர்தரப் பள்ளிகளை ஏற்படுத்தவேண்டும். கிராமங்களில் உள்ள ஆரம்பநடுத்தரப் பள்ளிகளை உயர்தர பள்ளிகளாக மாற்றியமைக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் கிராமங்களில் உள்ள தாழ்த்தப்பட்ட பிற்போக்கு மக்கள் கல்வி அறிவு பெற்று மேம்பாடு அடையமுடியும். ஆனால், தற்பொழுது எப்படியிருக்கிறதென்றால், உயர்தரப் பள்ளிக்கூடங்கள் நகரப்பகுதிகளில்தான் இருக்கின்றன. அப்படியிருப்பதினால் நகரங்களில் இருக்கக்

12th March 1955]

[Sri G. Govindan]

கூடிய சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்கள், பெரிய பதவியில் இருப்பவர்கள், ஏற்கனவே கல்வியறிவுடைய முற்போக்கு மக்கள்தான் மேலும் மேலும் கல்விபெற்று முன்னேற முடிகிறதே யொழிய கல்வியறிவில்லாத கிராமப் புறத்து மக்கள் கல்வி பெற வாய்ப்பு இல்லாமல் பிற்போக்கு நிலைமையே மேலே இருந்துவருகிறார்கள். உயர்தரப் பள்ளிக்கூடங்களும், காலேஜ்களும் ஏன் கிராமப்புறங்களில் வைக்கப்படாமல், நகரப்புறங்களிலேயே வைக்கப் பட்டிருக்கின்றன என்பதின் காரணம் புரியவில்லை. இதிலிருந்து நான் நினைக்கிறேன், அதாவது கிராம மக்கள் படித்து முன்னேறிவிட்டால் நகரத்திலுள்ள மக்களுக்கு வாழ்க்கை கெட்டுவிடும் என்ற எண்ணம் இருக்குமோ என்றுகூட எனக்குத் தோன்றுகிறது. கிராமங்களில் உயர்தரப் பள்ளிகளை ஏற்படுத்தாமல் இருப்பதிலிருந்து தெரிய வருகிறது. பல கிராமங்களில் பள்ளிக்கூடமே கிடையாது. கல்விக்காக வருஷா வருஷம் பல லட்ச ரூபாய்களை ஒதுக்கி வந்தாலும்கூட கிராமங்களில் உள்ளவர்கள் 100-க்கு 80 பேர்கள் படிக்காதவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆகையால் எல்லா கிராமங்களிலும் பள்ளிக்கூடங்கள் திறக்க சர்க்கார் முயற்சிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“வருஷ வருமானம் ரூ. 1,200-க்குக் குறைவாக இருப்பவர்களின் குழந்தைகளுக்கு மட்டும் மூன்றாம் படிவம் வரை இலவசக் கல்வி கொடுக்கப்படும் என்று இருக்கிறது. எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் இலவசக் கல்வி அளிப்பது நல்லது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. வேண்டுமானால் ரூ. 2,500-க்கு மேல் வருமானம் உள்ளவரின் குழந்தைகளுக்கு வேண்டுமானால் சம்பளம் வாங்கலாம். முன் பல பள்ளிக்கூடங்களில் இலவசக் கல்வி போதிக்கப்படவேண்டும் என்ற முறை இருந்தும், சில பள்ளிக்கூடங்களில் பிள்ளைகளிடமிருந்து மறைமுகமாக சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஜன் மாதத்தில் பள்ளிக்கூடங்கள் திறக்கப்படும்போது பிள்ளைகளிடமிருந்து சம்பளம் வாங்கக்கூடாது என்று சர்க்கார் திட்டம் வகுத்திருக்கும்போது மறைமுகமாக உபாத்தியாயர்கள் மாணவர்களிடமிருந்து சம்பளம் வாங்கிக்கொள்ளாமலிருக்க சர்க்கார் ஒரு கண்காணிப்பு இருக்க வேண்டும். இலவசமாக படிக்கவைக்கிறார்களா—(3-வது பாரம் வரை) அல்லது பொய் சொல்லி மறைமுகமாக சம்பளம் வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்களா என்பதை கல்வி அதிகாரிகள் கண்காணிக்க வேண்டும் என்று சர்க்கார் உத்தரவிடவேண்டும். ஏனென்றால், சர்க்கார் இலவசக் கல்வி எல்லோருக்கும் அளிக்கவேண்டுமென்று திட்டம் வகுத்தும் அதன் முழுப் பயனை இந்த நாட்டிலுள்ள மாணவர்களுக்குப் போய்ச் சேரும்படியாக சர்க்கார் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டியது மிக அவசியமாகும். இதில் முக்கிய கண்காணிப்பு வேண்டும்.

(இத்தருணத்தில் கனம் சபாநாயகர் தலைமை வகித்தார்.)

“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, ஒவ்வொரு பள்ளியிலும் கைத் தொழில் அவசியம் சொல்லிக்கொடுக்கவேண்டும். கைத்தொழில் சொல்லிக்கொடுக்கப்பட்டால்தான் நம் நாடு முன்னேற முடியும். எல்லோருமே படித்து சர்க்கார் உத்தியோகம் பார்க்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் கைத் தொழிலைப் புறக்கணித்தால் நாடு ஒருபோதும் முன்னேறமுடியாது. ஆகவே ஒவ்வொரு பள்ளிக்கூடத்திலும் ஒவ்வொரு விதமான கைத்தொழிலை கற்றுக்கொடுக்க ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“பரமக்குடி தாலுகாவில் ஒரு ட்ரெயினிங் ஸ்கூல் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். அதற்கு வேண்டிய கட்டிடங்கள், உபகரணங்கள், அதை நடத்துவதற்கு வேண்டிய பொருள்தவி யாவையும் அங்குள்ள பொதுமக்கள் தருவதற்குத் தயாராய் கைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, பரமக்குடியில் ஒரு ட்ரெயினிங் ஸ்கூலை சர்க்கார் ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, நான் பேசுவதற்கு இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பாராத முறையில் எனக்குக் கொடுத்ததற்காக தலைவர் அவர்களுக்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு இத்துடன் என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.”

[12th March 1955]

MR. SPEAKER :—“ Before I adjourn the House, I wish to announce a slight change in the Travelling Allowance Rules of Members of the Legislature : It reads as follows :—

AMENDMENT.

‘ In rule 7 of the said rules (Madras Legislature Travelling Allowance Rules, 1952) after sub-rule (e), the following sub-rule shall be added, namely :—

(f) Where a member who has resided at the place of the meeting for more than ten days at a time during a continuous sitting and has attended the Legislature on any day during the period, returns to his usual place of residence and thereby absents himself during such period from the place of the meeting, he may draw either a single second class fare and mileage to and fro as provided in these rules or daily allowance for the days of his absence, whichever is less.’

It has retrospective effective also. Therefore, if a member after 10 days’ stay, wants to go to his place of usual residence he can draw travelling allowance or daily allowance for the days of absence whichever is less.”

SRI S. PANCHAKSHARAM :—“ Is it necessary to attend the meeting for all the 10 days or one day only out of the ten days? ”

MR. SPEAKER :—“ Not necessary to attend all the ten days. Any day out of the ten days would be sufficient.”

(Sri T. C. Narayanan Nambiar wanted to have some clarification and stood up in his seat.)

MR. SPEAKER :—“ You can put your own interpretation. I need not interpret it.”

SRI G. GOVINDAN :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்கள் சட்டசபை அங்கத்தினர்களின் பிரயாணப்படி விதிகள் விஷயமாக ஆங்கிலத்தில் ஏதோ சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். அதை எங்களைப் போன்றவர்களுக்கு புரியும்படி தமிழில் சொல்லும்படியாக கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

MR. SPEAKER :—“ சட்டசபைக்கூட்டம் தொடர்ந்தாற்போல் நடக்கிறது என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அப்பொழுது பத்து நாட்களுக்கு மேல் நீங்கள் சென்னையில் வசித்து வந்து, அந்த பத்து நாட்களில் ஏதாவது ஒரு நாள் சபைக்கு வந்திருந்தால் உங்கள் ஊருக்கு போய்வர, பிரயாணப்படி விதிகளின் பிரகாரம், இரண்டாவது வகுப்புக் கட்டணமும், மைலேஜும் அல்லது எத்தனை நாட்களுக்கு நீங்கள் சென்னையில் இல்லையோ அத்தனை நாட்களுக்கு தினசரி அலவன்சும், இவ்விரண்டில் எது குறைவாக இருக்கிறதோ அது உங்களுக்குக் கிடைக்கும். முன்பு அப்படி அல்ல.

“ The House is adjourned to Monday, till 8-30 a.m.”

The House then adjourned.